Hudson Taylor

i 1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)
P.O.B. 80
D-6340 Dillenburg 2 Germany

Pune-mi deoparte pe întîiul tău născut

Străbunicul lui Hudson, James Taylor, zidar de meserie, cînd era tînăr nu se gîndea la lucrurile lui Dumnezeu; plăcerile lui cele mai mari erau dansul şi petrecerile. Dar chiar în ziua nunţii a fost stăpînit de un gînd de la Dumnezeu: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului". De unde acest gînd? Avea nişte vecini metodişti şi ascultase pe John Wesley vorbind, dar nu putea să-i sufere, nu voia să fie şi el unul din acei oameni, cu felul lor de viaţă. Totuşi, în lumina veşniciei, datoria îi apărea clară. în genunchi înaintea lui Dumnezeu, James s-a hotărît chiar a-tunci să treacă de partea Domnului Isus.

După ce s-a căsătorit s-a mutat în Barnsley (Anglia), o localitate în apropiere de Leeds, unde Dumnezeu i-a dat doi fii şi trei fiice. încetul cu încetul în casa lui s-a format o mică adunare, care a fost vizitată şi de John Wesley. Acum James Taylor vestea Evanghelia.

Hotărîrea lui James Taylor din ziua nunţii a avut urmări binecuvîntate. Fiul său, John Taylor a fost de asemenea un om credincios şi a lucrat pentru Dumnezeu la Barnsley. El s-a căsătorit cu o scoţiancă şi unul dintre fiii lui, cu numele tot de James, a fost tatăl lui Hudson Taylor.

James Taylor a studiat ca să devină farmacist. In zilele de vacanţă pe care le petrecea acasă, s-a împrietenit cu Amelia Hudson, fiica cea mai mare a unui vecin credincios. Deşi foarte tînără, ea lucra ca guvernantă, pentru ca să-şi ajute familia împovărată şi numai în vacanţă venea acasă, ca şi James. Ea avea 16 ani şi el 17 cînd s-au logodit. Au aşteptat şapte ani pînă cînd James a luat o farmacie pe contul lui la Barnsley şi în aprilie 1831 s-au căsătorit. El predica şi conducea o clasă de studiu biblic, iar ea era ajutorul lui. Se rugau şi lucrau împreună. Una dintre cele mai mari bucurii ale primilor ani de căsătorie a fost o trezire în tineretul din adunare.

O seară de neuitat pentru ei a fost în prima iarnă după căsătorie, cînd ochii li s-au oprit asupra capitolului 13 din cartea Exodului, unde au citit împreună aceste cuvinte: „Pune-Mi deoparte ca sfînt pe întîiul tău născut... orice întîi-născut este al Meu". Şi gîndind la evenimentul fericit pe care-1 aşteptau, au luat hotărîri serioase înaintea lui Dumnezeu. Cînd se va naşte copilul, îl vor preda Lui. A-1 preda Lui înseamnă a-1 poseda mai bine, pentru că înseamnă a-1 încredinţa Celui care poate spune: Este al Meu nu numai pentru un timp, ci pentru veşnicie. In genunchi, au luat hotărîrea sfîntă de a pune deoparte pentru Domnul copilul pe care-1 vor primi.

Primăvara, la 21 mai 1832, s-a născut fiul rugăciunilor lor, care a primit numele celor două familii: James Hudson Taylor. Apoi a urmat un alt băiat, care a murit de mic şi o fetiţă, Amelia.

Micul Hudson se dovedea foarte inteligent. A învăţat să scrie de la vîrsta de 4 ani. Emoţionat de istorisirile auzite în casă despre ignoranţa cu privire la Dumnezeu în care se găsesc oamenii din ţările păgîne, Hudson Taylor a spus cînd avea cinci ani: „Cînd voi fi

mare, voi fi misionar şi voi merge în China". Cuvinte de copil!
Mama, totdeauna ocupată, găsea totuşi timp să inspire copiilor gustul cititului. în toate după-amiezele, în timp ce lucra cu acul, le citea copiilor lucrări de istorie, de literatură sau de călătorii, obişnuindu-i astfel să gîndească.
Tatăl era un om al datoriei, punctual. De două ori pe zi după masa de dimineaţă şi după cea de seară, era o strîngere de familie. Tatăl nu lăsa pe nimeni altul să aibă grijă de copii în lucrurile lui Dumnezeu. Se ruga pentru ei şi, pe măsură ce se măreau, îi învăţa să se roage şi ei personal. în fiecare zi îi lua pe cei mai mari cu el, pentru cîteva clipe de rugăciune împreună. Aceste obiceiuri regulate şi mai ales exemplul părinţilor au întipărit de timpuriu în sufletul copiilor însemnătatea pe care o are studiul Bibliei şi rugăciunea.
Hudson era un copil bolnăvicios şi, fiind foarte slab, nu s-a putut duce din timp la şcoală. Dar
educaţia pe care o primea acasă înlocuia din plin această pierdere. Casa lui James Taylor era foarte ospitalieră. Clienţii şi prietenii îi cereau sfaturi de orice fel. Copiii ascultau conversaţiile lor şi îşi măreau astfel cunoştinţele.
Unul din subiectele discutate adeseori de tatăl lor era China. Acest imens imperiu cu patru sute de milioane de suflete în vremea *aceea,* nu avea decît o mică misiune americană la Canton. Discuţiile dese asupra acestui subiect făceau o impresie profundă în inimile lor de copii. Această impresie a fost mărită de o broşură a lui Parley despre China, pe care ei au învăţat-o aproape pe dinafară, încît Amelia spunea că şi ea va merge în China cu fratele ei, care era deja hotărît pentru aceasta.
Lui Hudson îi plăcea să însoţească pe tatăl său în localităţile în care mergea să vestească Evanghelia, încă de la vîrsta de 7 ani, a avut ocazia să vadă persoane adînc convinse de păcatul lor şi care doreau să obţină pace cu Dumnezeu. îi vedea cum erau conduşi de tatăl lui spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Şi cînd un suflet găsea odihna în Isus Hristos şi fraţii mulţumeau lui Dumnezeu pentru aceasta, el se alătura cîntecelor lor cu o egală bucurie, avînd o faţă strălucitoare.
Dar dragostea lui pentru lucrurile lui Dumnezeu n-a venit atît prin adunările acestea de trezire, cît mai ales prin influenţa părinţilor şi prin atmosfera binefăcătoare a vieţii de familie. în primul rînd ex-
emplul mamei, care în mijlocul zilei atît de plină de treburi ştia la anumite ore să se retragă să se roage, a avut asupra copiilor cea mai profundă impresie. Amintirea mamei era de ajuns ca să-i aducă în suflet dragoste pentru Domnul Isus. Şi Hudson niciodată n-a uitat, printre atîtea zile fericite ale copilăriei, acele după-amieze de duminică, în care mama se ocupa numai de ei. Dimineaţa, copiii mergeau la adunare cu ea, iar restul zilei era rezervat pentru cele mai frumoase jocuri, pentru cele mai frumoase cărţi cu poze şi pentru pian. Şi nimic nu se putea pune alături de istorioarele pe care ea le spunea din Biblie si din Călătoria Creştinului.

Puterea rugăciunii

De la vîrsta de 11 ani, Hudson a intrat la şcoală şi pentru prima dată a intrat sub influenţa şi a altceva decît un cămin creştin. Astfel a început să se deprindă cu o viaţă mai independentă de părinţi. Credinţa lui de copil în curînd s-a risipit şi au urmat şase ani de necurmate lupte lăuntrice. Sînt anii în care primele ispite ale lumii, primele şoapte ale

îndoielilor întunecă gîndurile tînărului şi-1 lipsesc de bucuria legăturii cu Dumnezeu. Dar rugăciunile mamei nu au încetat.
în acest timp, Hudson a auzit pe un credincios vorbind despre versetul din cartea Proverbe: „Fiul meu, dă-mi inima ta". A fost viu impresionat, dar nici o schimbare nu s-a produs în sufletul lui.
La 13 ani este retras de la şcoală şi tatăl lui îl ia ca învăţăcel în farmacie. Acum, printre altele, citeşte un tractat care îi face mult bine. Tractatul spunea despre un om care căuta mîntuirea: „Sărmanul Iosif este cel mai mare păcătos, dar Isus Hristos a venit în lume tocmai ca să mîntuiască pe păcătoşi. De ce n-ar mîntui El şi pe sărmanul Iosif?" Aceste cuvinte i-au

arătat lui Hudson simplitatea credinţei.
Doi ani mai tîrziu intră funcţionar la o bancă din Bamsley, dar aici nu stă mult timp din cauza sănătăţii lui şubrede şi se întoarce la farmacia tatălui său. Timpul cît a stat la bancă şi contactul cu colegii necredincioşi i-au mărit îndoielile. Deşi între timp, crezînd că se poate face singur creştin, încercase să facă pe placul părinţilor, acum se gîndea că nu mai poate fi mîntuit şi cel mai bun lucru este să profite de această viaţă, pentru că nu mai este nici o scăpare pentru el.
Starea sufletească a lui Hudson era bine cunoscută de cei ai lui. Mama lui se ruga mereu pentru el, iar sora lui, Amelia, acum de 13 ani, era singura lui confidentă şi obişnuia să se roage pentru el de trei ori pe zi.
în situaţia aceasta se afla în iunie 1849, cînd toată lupta lui sufletească s-a sfîrşit prin întoarcerea la Dumnezeu. Avea 17 ani. Iată cum îşi istoriseşte el însuşi, mai tîrziu, întoarcerea la Dumnezeu: „într-o zi pe care n-o voi uita niciodată, mama era plecată de acasă şi eu eram în vacanţă. După amiază, am căutat o carte în biblioteca tatălui meu, ca să-mi treacă timpul. Am sfîrşit prin a alege un mic tractat care părea interesant şi mi-am zis: Trebuie să fie o istorioară la început şi o morală la sfîrşit; am să citesc pe prima şi am s-o las pe a doua. Am început să citesc, cu intenţia să pun tractatul deoparte îndată ce va deveni serios...

Atunci nu ştiam ce se petrecea în inima mamei mele, la 70 sau 80 km depărtare. Ea s-a sculat de la masă în acea zi cu o dorinţă înfocată de a vedea pe fiul ei întors la Dumnezeu şi acolo, avînd mai mult timp ca de obicei, avea o ocazie deosebită de a se ruga stăruitor lui Dumnezeu pentru mîntuirea mea. S-a retras în camera ei, a încuiat uşa cu cheia şi s-a hotărît să nu iasă de acolo înainte de a fi obţinut răspuns din partea lui Dumnezeu, căci El îi descoperea prin Duhul că întoarcerea la Dumnezeu a fiului ei era acum un fapt împlinit. Iar eu, tot citind tractatul despre care am spus, am fost izbit de aceste cuvinte: „lucrarea săvîrşită a lui Hristos". De ce, mă întrebam, autorul întrebuinţează această expresie? De ce nu zice: lucrarea ispăşitoare şi răscumpărătoare a lui Hristos? Şi îndată cuvîntul „s-a săvîrşit" mi s-a desluşit. Ce s-a săvîrşit? Am răspuns îndată: o ispăşire completă, o satisfacere desăvîrşită pentru păcatele noastre. Hristos a murit pentru păcatele noastre şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. îndată mi-a venit un nou gînd: Dacă toată lucrarea este săvîrşită şi datoria este plătită, ce-mi rămîne să fac? Chiar în clipa

aceea a strălucit în sufletul meu, cu lumina Duhului Sfînt, convingerea plină de bucurie că numi rămîne nimic altceva de făcut decît să cad în genunchi, să primesc pe Mîntuitorul şi mîntuirea Lui si să-L laud în veci.
In timp ce mama mea lăuda pe Dumnezeu în
10

camera ei, eu îl lăudam din partea mea în vechea magazie, unde mă aşezasem să citesc. Am lăsat să treacă mai multe zile înainte de a îndrăzni să încredinţez bucuria mea surorii mele şi am rugat-o să-mi promită mai întîi că nu va descoperi nimănui secretul sufletului meu. Cînd mama s-a reîntors, după două săptămîni, am alergat înaintea ei să-i spun că am să-i aduc veşti bune. Mereu voi simţi cum m-a strîns la piept şi mi-a spus: „Ştiu, copilul meu! De cincisprezece zile mă bucur de veştile bune pe care tu vrei să mi le aduci".
„Cum, am spus eu mirat, Amelia nu şi-a ţinut promisiunea?" Mama mi-a explicat atunci ce am arătat mai sus şi vă închipuiţi că acest lucru ar fi fost de neînţeles, dacă n-aş fi crezut în puterea rugăciunii."
Cînd a primit încredinţarea că este un copil al lui Dumnezeu, iertat prin sîngele Domnului Isus, Hud-son a avut o bucurie adîncă şi se simţea foarte fericit. El a devenit un copil ascultător, un mai bun ajutor al tatălui său.
Ca recunoştinţă pentru tot ce a primit din partea lui Dumnezeu, a rugat pe Dumnezeu să-i dea o lucrare pentru El, o lucrare de jertfire de sine, oricare ar fi ea. Acest act de predare în slujba lui Dumnezeu a fost un eveniment însemnat în viaţa lui. Mulţi ani după aceea, va scrie: „Nu ştiam pentru ce lucrare mă pregăteşte, dar de atunci sentimentul că eu nu-mi aparţin a pus stăpînire pe mine şi nu m-a mai părăsit". Din această zi, Hudson se simţea gata să
11
răspundă chemării lui Dumnezeu, oricare ar fi ea, atunci cînd va înţelege clar glasul Lui.
Rezultatul acestei predări a fost că a început să se preocupe de mîntuirea altora. împreună cu sora lui, Arnelia, duminica după-amiaza mergea în cartierele cele mai sărace ale oraşului ca să împartă tractate.
Cu toate acestea, i se părea o prăpastie între puterea mîntuitoare a Domnului Hristos şi nevoile vieţii lui de toate zilele. Se simţea slab în faţa ispitei. Predarea lui era sinceră, dar şi dezamăgirea lui era sinceră. Se simţea că are o inimă rece şi că este indiferent faţă de lucrurile lui Dumnezeu.
Lupta aceasta lăuntrică s-a mărit şi mai mult prin prezenţa unui văr al lui, John Hudson, care locuia cu el şi nu era credincios. Biblia a început să nu-i mai aducă atîta plăcere, rugăciunea a început să-i fie rece.
în duminica de 2 decembrie 1849, în urma unei răceli n-a mai putut ieşi din casă. A avut cîteva ceasuri de linişte, în prezenţa lui Dumnezeu. Din camera lui scria: „Roagă-te pentru mine". Sentimentul păcatului şi al păcătoşeniei lui nu făcea decît să se mărească pe măsură ce el cerea lui Dumnezeu scăparea. Se întreba mereu: Ce îl oprea să trăiască viaţa pe care o dorea? Cerea lui Dumnezeu cu căldură să-i arate care putea să fie această piedic şi să-i dea putere s-o înlăture. în linişte, în genunchi înaintea lui Dumnezeu, o hotărîre mare s-a născu în el: Dacă Dumnezeu va lucra să zdrobească în el

puterea păcatului, atunci el va renunţa la orice viitor pământesc şi se va pune în întregime la dispoziţia Stăpînului său. în liniştea prezenţei lui Dumnezeu, Hudson a putut să-I audă glasul: „Rugăciunea îţi este ascultată, deci mergi în China pentru Mine". Din această clipă nu 1-a mai părăsit convingerea că este chemat să meargă în China.
De acum înainte, viaţa lui a fost transformată. Toată activitatea şi toate studiile lui au fost îndreptate spre acest scop, să asculte de chemarea lui Dumnezeu pentru China. Era chemat la o lucrare pe care n-o cunoştea, nu ştia nici cum să se pregătească pentru ea. Dar ce putea să facă pentru China, el, un copil, un elev într-o farmacie din provincie? A început să se roage să primească îndrumare de sus şi aduna toate informaţiile posibile despre China. Pe atunci, China era un pământ necunoscut. Doar cinci localităţi erau deschise străinilor: Canton (unde s-a dus în 1807 Morrison, primul misionar englez în China), Annoy, Fuzhou, Ningbo şi Shanghai. Nimeni nu putea să pătrundă în interiorul tării si nimeni nu ştia exact cum este acolo. Cu ajutorul celui care-i învăţa la şcoala de duminică, Hudson şi-a procurat de la Societatea Biblică Britanică o traducere în limba mandarină a Evangheliei după Luca.
Auzind că un credincios din Barnsley avea un exemplar din lucrarea lui Medhurst asupra Chinei, s-a dus la el ca să i-o ceară. Credinciosul acela 1-a

întrebat de ce doreşte s-o citească. Atunci Hudson i-a spus că Dumnezeu 1-a chemat să-şi consacre viaţa pentru această ţară. Acela 1-a întrebat cum se gîndeşte să meargă acolo. Hudson i-a răspuns că nu ştie cum, dar gîndeşte că trebuie să facă întocmai ca cei doisprezece sau cei şaptezeci, să plece fără pungă şi fără traistă, bazîndu-se numai pe Cel care-1 trimitea. Credinciosul acela i-a pus atunci mîinile pe umeri cu bunătate şi i-a spus: „Ei, dragul meu, îmbătrînind vei deveni mai înţelept; o astfel de idee putea să reuşească atunci cînd Isus era pe pământ, dar nu acum". După ani de zile de la această întîmplare, Hudson spunea, istorisind această convorbire: „Am îmbătrînit de atunci, dar nu am devenit mai înţelept. Şi sînt din ce în ce mai convins că, dacă primim îndemnurile Stăpînului nostru şi ne lăsăm călăuziţi de promisiunile pe care le făcea primilor ucenici, vom vedea că ele se aplică tot aşa de bine şi astăzi ca şi pe timpul lor".
Lucrarea lui Medhurst insista asupra importanţei misiunilor medicale în China şi aceasta 1-a făcut pe Hudson să considere studiul medicinei ca un fel de a se pregăti pentru lucrarea lui.
Gîndind că în viitor se va izbi de multe greutăţi, Hudson a căutat să se înveţe cu o viaţă mai aspră, să facă exerciţii fizice, să muncească mult. înţelegea că, pentru a deveni misionar în China, trebuie să înceapă să fie misionar acasă. De aceea, folosea cît mai mult timp pentru împărţirea de tractate, pentru

L

şcoala de duminică, vizite la săraci şi la bolnavi.

A început să studieze limba chineză (mandarină). Nu avea învăţător şi nu dispunea decît de traducerea Evangheliei după Luca. O carte de gramatică şi un dicţionar ar fi costat prea mult. împreună cu vărul lui, lua cîte un verset în limba engleză şi căuta încă multe altele care să aibă un cuvînt comun cu ele. Relua atunci primul verset în chineză şi, comparîndu-1 cu celelalte versete în care trebuia să găsească acelaşi cuvînt, căuta caracterele care păreau să reprezinte cuvîntul englez comun. Cînd îl găsea, îl nota. în vreo trei luni a adunat, în felul acesta, 450 de cuvinte. Munca aceasta i-a cerut eforturi mari. Se gîndea să înveţe şi latina, greaca şi ebraica şi să-şi dezvolte pe cît posibil cultura generală. Din diferite jurnale pe care i le împrumuta un credincios, a început să cunoască mai tot ce se făcea în Europa pentru evanghelizarea Chinei. La Londra se întemeiase o societate pentru evanghelizarea Chinei, în care a lucrat, în mod deosebit, doctorul Gutzlaff, un credincios care a încercat cu îndrăzneală să pătrundă în China şi a parcurs regiunea de coastă. Se îmbarcase ca marinar pe o corabie chinezească, iar altădată se angajase bucătar, pentru ca să poată duce Evanghelia în regiunile în care europenii nu puteau pătrunde altfel. El a tradus Vechiul şi Noul Testament şi a format la Hong Kong o societate indigenă, ai cărei membri trebuiau să

15

ducă Evanghelia în toată China. Dar lucrarea frumoasă a doctorului Gutzlaff s-a ruinat din cauza oamenilor din jurul lui, care n-au înţeles lucrurile lui Dumnezeu, iar el a murit în 1851 în China, singur, preocupat pînă în ultimele clipe de evanghelizare. Aceste veşti triste l-au mîhnitpe Hudson şi i-au arătat greutăţile lucrării.

Lui Hudson Taylor i se cerea încă un sacrificiu, poate cel mai dureros pentru un tînăr. în vacanţa de crăciun din 1849, Amelia a adus cu ea pe profesoara ei de muzică, o tînără de care se ataşase mult. Hudson a început să se simtă şi el tot mai ataşat de tînăra profesoară; dar de la început i s-a părut că n-ar fi pregătită pentru lucrarea lui în China. Ea simpatiza foarte puţin cu entuziasmul lui pentru China, iar el nu avea nici o idee de felul cum avea să trăiască în China. Eşecul misiunii doctorului Gutzlaff scăzuse interesul pe care-1 dădeau creştinii acestei ţări. Nesiguranţa materială în care se afla, înlătura orice idee de căsătorie pentru mai mult timp. Scria Ameliei tot ce gîndea în privinţa aceasta. „Roagă-te pentru mine... roagă-te pentru mine" sînt cuvintele des întîlnite în scrisorile lui.

Amelia îl sfătuieşte să întrebe Societatea de Evanghelizare a Chinei, dacă l-ar putea primi ca misionar căsătorit, dar Hudson nu primeşte deloc acest gînd. „N-am nici cea mai mică idee de felul cum voi merge singur, cu atît mai mult căsătorit".

16

Anii de pregătire

Munca în farmacia tatălui său 1-a învăţat să dea oarecare remedii bolnavilor. I se părea acum că ar putea, ca ajutor al unui doctor, să înveţe totodată şi medicina. A scris lui George Pearse, secretarul asociaţiei din Londra, care s-a interesat de el şi împreună cu comitetul au hotărît că societatea era dispusă să-i plătească studiile în medicină, dacă îl găseşte bun pentru China. Scrisoarea punea diferite întrebări asupra problemelor religioase, de educaţie etc. şi îi cerea un răspuns clar. El a scris în aprilie 1851 o scrisoare lungă, în care, după ce a istorisit întoarcerea lui la Dumnezeu şi chemarea lui, a răspuns la întrebările care i se puneau.

In acest timp, Hudson găseşte un loc de asistent la unul dintre cei mai buni chirurgi din Huli, la doctorul Hardey, rudă prin alianţă cu familia lui. Cu cîteva zile înainte de a părăsi Barnsley, Hudson a vorbit pentru prima oară în public, la Royston.
Doctorul Hardey era credincios şi Hudson s-a împrietenit repede cu el. Chiar se rugau împreună. După un timp de şedere în casa doctorului, Hudson

s-a mutat la mătuşa lui care nu avea copii şi era bucuroasă să ia în gazdă pe nepotul ei. însă Hudson nu era încă în armonie cu Dumnezeu cu privire la sentimentele lui cele mai intime. Se gîndea prea mult la tînăra aceea care îi intrase în suflet cu un an şi jumătate înainte. Acum la Huli, o vedea mai des, pentru că şcoala ei era aproape. Dar în acelaşi timp îşi dădea din ce în ce mai mult seama că ea nu este predată în totul Domnului. „Şi trebuie să merg în China?" îi spunea ea, cu un ton care voia să spună: „Ce bine ar fi să rămînem aici şi să slujeşti lui Dumnezeu în tara noastră!"
In aceeaşi perioadă, Hudson a avut şi unele experienţe folositoare. Puţin înainte de a părăsi Barnsley, a ieşit pentru motive de conştiinţă, din comunitatea religioasă din care făcuse parte şi îni care crescuse. Luptele de conştiinţă pe care le-a avut, l-au făcut să studieze istoria Bisericii şi aceasta i-a arătat limitele rînduielilor omeneşti, chiar şi ale celor mai bune.
Tot acum, Hudson mergea la adunările celor care erau cunoscuţi ca „fraţii din Plymouth", nume dat după localitatea în care era o adunare mai mare. Aceşti credincioşi aprofundau Scriptura, se adunau în fiecare duminică pentru frîngerea pîinii şi înţelegeau că strîngerile laolaltă trebuie să respecte unitatea trupului lui Hristos, în care toţi sînt fraţi, iar Duhul Sfînt este Cel care îngrijeşte să fie în adunare daruri aşa cum voieşte El. Predicile lor, care constau

în explicări mai adînci ale Cuvîntului lui Dumnezeu, răspundeau şi nevoilor lui. Aceşti fraţi puteau să-i dea un exemplu de credinţă atît pentru lucrurile duhovniceşti, cît şi pentru cele pămînteşti. De la ei a aflat şi despre George Muller din Bristol, a cărui lucrare tocmai lua o dezvoltare neaşteptată. Muller întreţinea o sută de orfani şi cerea Domnului banii necesari pentru a întreţine o mie. Această lucrare făcută printr-un om fără resurse personale, datorită numai credinţei, era o mărturie pentru ceea ce putea face rugăciunea. Aceasta a făcut o mare impresie asupra lui Hudson şi 1-a încurajat. Cam în acest timp, un prieten i-a atras atenţia asupra unor versete din Scriptură în legătură cu venirea din nou a Domnului Hristos. în felul acesta, Hudson a înţeles că Domnul Hristos va veni să răpească pe ai Săi de pe pămînt înainte de necazul cel mare. „Am învăţat de asemenea că timpul cînd El va veni pentru ai Săi nu a fost descoperit şi că privilegiul nostru este ca zi de zi, ceas de ceas să trăim ca oameni care îl aşteaptă pe Domnul."
Un misionar german, Lobscheid, a venit din China pe la Londra. Hudson a cerut un concediu doctorului Hardey şi împreună cu sora lui, Amelia, a plecat la Londra să stea de vorbă cu acest misionar. Acum a făcut cunoştinţă şi cu Pearse, cu care întreţinea corepondenţă. Lobscheid i-a dat numeroase învăţături despre cîmpul de misiune, dar n-a avut o impresie prea bună despre Hudson şi i-a

zis: „Dumneata nu vei face treabă în China". I-a spus I acesta era acum scopul lui Hudson Taylor. Ştia că
aşa pentru că Hudson avea ochii albaştri şi era blond. „Cînd te vor vedea cu părul aşa cum eşti, se vor depărta de dumneata şi nu te vor asculta." „Şi totuşi Dumnezeu m-a chemat şi El ştie culoarea părului şi a ochilor mei", i-a răspuns Hudson.
După vizita la Londra, Hudson s-a întors la Huli, unde a locuit într-o casă mobilată dintr-un cartier mărginaş şi îşi făcea singur bucătăria. Cu economiile realizate putea să pună deoparte, aşa cum se hotărîse, zece la sută din veniturile pe care le avea. In camera lui singuratică putea să pună mai mult timp deoparte pentru rugăciune şi citirea Bibliei. Pînă acum văzuse mizeria cînd vizita pe cei săraci, dar acum împărtăşea viaţa săracilor. Căuta să se obişnuiască să suporte lipsurile şi să aibă cu ce ajuta pe cei săraci cărora le vestea Evanghelia. Pentru aceasta a renunţat la lux (cum zicea el), adică la unt, lapte şi mînca cele mai simple mîncăruri. Gîndindu-se că trebuie să plece în China, departe de orice ajutor omenesc, neavînd să se bizuie decît pe Dumnezeu ca să-1 ocrotească, să-1 întreţină, să-1 ajute în toate privinţele, Hudson simţea că pentru aceasta îi trebuie mai multă putere duhovnicească. Se întreba: Ce s-ar întîmpla dacă credinţa mea va fi prea slabă? Cînd va pleca în China nu va trebui să ceară nimic nimănui, doar numai lui Dumnezeu va trebui să-I spună totul. A învăţa, înainte de a părăsi Anglia, să atingă inimile oamenilor numai prin rugăciune,
20
L
credinţa este un dar al lui Dumnezeu, dar ca să crească trebuie să fie pusă la încercare. Deci, binecuvîntată fie încercarea — zicea el — binevenit fie tot ce poate mări sau întări acest preţios dar.
Este cunoscută experienţa personală a lui Hudson Taylor în legătură cu ascultarea rugăciunii. Mii de creştini din lumea întreagă au fost înviorați prin ea. Iată o întîmplare cum o istoriseşte el însuşi: „Doctorul Hardey, fiind foarte ocupat, voia ca eu să-i amintesc cînd trebuie să-mi plătească. Eu m-am hotărît să nu-i amintesc direct, ci să rog pe Dumnezeu să-i aducă aminte şi să mă încurajeze astfel, răspunzînd rugăciunii mele. Odată, cînd trebuia să-mi plătească pentru un trimestru, m-am rugat mai mult ca de obicei. Ziua a venit, însă doctorul Hardey nu şi-a amintit de salariul meu. Am continuat să mă rog. El totuşi, nu şi-a adus aminte, încît sîmbăta seara, făcîndu-mi socotelile, am văzut că nu-mi mai rămînea decît o singură monedă, o jumătate de coroană...
Duminică, după ce am fost la adunare, după-amiaza şi seara le-am întrebuinţat pentru evanghelizare în diferite cartiere unde aveam obiceiul să fac vizite... Mi se părea că în acele clipe cerul începea pe pămînt...
Către orele zece seara, un sărman om m-a rugat să merg să vorbesc cu soţia lui, care, spunea el, era Pe moarte. Am acceptat îndată şi pe drum, dîndu-mi
21
seama după accentul lui că este irlandez, l-am întrebat de ce nu s-a dus după preot. Mi-a răspuns că s-a dus, dar preotul a refuzat să vină dacă nu-plăteşte 18 peni. Ori el nu-i avea, şi familia lui era î încurcătură. Mi-am ^dus îndată aminte că eu n aveam decît o jumătate de coroană într-o singură monedă; supa de secară, pe care o mîncam de obicei seara, mă aştepta acasă, aveam cu ce să-mi pregătesc hrana pentru a doua zi dimineaţa, dar n-aş mai

fi avut nimic pentru prînz...
Din această cauză bucuria care mă copleşea s-a oprit deodată... Ah, mă gîndeam eu, dacă aş fi avut măcar doi şilingi şi şase peni în locul acestei jumătăţi de coroană, cu ce plăcere aş fi dat un şiling acestor oameni sărmani... Conducătorul meu m-a dus într-o curte în care l-am urmat cu o oarecare nervozitate. Mai fusesem pe acolo şi la ultima mea vizită mă primiseră foarte rău: mi-au rupt tractatele şi m-au ameninţat să nu mai vin... Omul acesta m-a condus pe nişte scări strîmte pînă la o cameră mizerabilă şi atunci, ce spectacol s-a prezentat înaintea mea! Patru sau cinci copii erau în picioare şi pe obrajii lor supţi se vedea bine că mureau de foame cu încetul. Pe nişte paie, sărmana lor mamă muribundă avea alături de ea un copilaş de o zi şi jumătate, care gemea mai mult decît striga, căci şi el părea tot aşa de gata de plecare...
Ah, mă gîndeam eu, cel puţin dacă aş fi avut doi şilingi şi şase peni, cu ce plăcere aş fi dat un şiling

acestor oameni sărmani! Şi mereu o nenorocită de necredinţă mă împiedica să cedez îndemnului de a veni în ajutorul lor...
Voiam să le spun cum, cu toată nenorocirea de acum, este un Tată bun şi iubitor în cer. Dar ceva în mine îmi striga: Făţarnic ce eşti! Tu spui acestor oameni necredincioşi că este în cer un Tată bun şi iubitor, dar tu nu eşti gata să te încrezi în El dacă n-ai mai avea acea jumătate de coroană.
Mi se părea că singurul lucru pe care-1 aveam de făcut este să îngenunchez şi să mă rog... „M-aţi chemat să mă rog cu soţia dumneavoastră", am spus omului aceluia, „să ne rugăm împreună... Tată ceresc..." şi cugetul mi- a şi spus: îndrăzneşti tu să-ţi baţi joc de Dumnezeu? îndrăzneşti tu să înge-nunchezi şi să-L numeşti Tată, cu această jumătate de coroană în buzunar?... Am avut atunci un moment de luptă cum n-am mai încercat niciodată altul la fel, nici înainte, nici după aceea. Nu ştiu cum mi-am terminat rugăciunea. M-am ridicat cu o mare tristeţe în suflet. Sărmanul părinte s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Vedeţi în ce stare nenorocită ne aflăm. Dacă aveţi să ne ajutaţi, faceţi aceasta din dragoste pentru Dumnezeu." în acea clipă au scîn-teiat în inima mea aceste cuvinte: „Celui ce-ţi cere, dă-i!" Şi cuvîntul împăratului are putere. Am băgat mîna în buzunar, am scos jumătatea de coroană şi i-am dat-o omului, spunîndu-i că aceasta putea să pară foarte slab ajutor, dar era tot ce aveam; că

Dumnezeu este într-adevăr un Tată... Bucuria a revenit în inima mea ca un val. Acum puteam să vorbesc şi să simt ceea ce spuneam; piedica în calea harului plecase, şi cred că pentru totdeauna.
Nu numai viaţa sărmanei femei a fost salvată, dar chiar şi viaţa mea. Ea ar fi putut fi pierdută, dacă în acea clipă harul n-ar fi biruit şi n-aş fi ascultat de îndemnul Duhului lui Dumnezeu.
îmi aduc aminte de întoarcerea mea acasă în seara aceea. Străzile goale răsunau de un imn de laudă pe care nu-1 mai puteam opri. Mi-am mîncat supa de secară înainte de a mă culca şi n-aş fi schimbat-o cu ospăţul unui prinţ. îngenuncheat la picioarele patului meu,

am spus Domnului propriile Lui cuvinte: „Cel ce dă săracului împrumută pe Dumnezeu" şi L-am rugat să facă El ca acest împrumut să nu fie prea lung, pentru că n-aş mai fi avut nimic pentru prînzul de a doua zi.
A doua zi îmi rămînea pentru masă farfuria cui supă. Nici n-o terminasem, cînd am auzit factorul bătînd la poartă. De obicei nu primeam scrisori lunea, aşa că am fost surprins cînd gazda mea a intrat cu o scrisoare. N-am putut să recunosc scrisul, care era contrafăcut sau necunoscut. într-o foaie de hîrtie albă era învelită o pereche de mănuşi de piele de ied, din care a scăpat cînd le-am desfăcut, o jumătate de monedă de aur de zece şilingi.
Slavă Domnului! am strigat eu. Patru sute la sută în 12 ore, frumoasă dobîndă! Negustorii din Huli ar

fi fericiţi, dacă ar putea să-şi plaseze banii cu asemenea dobîndă... Şi m-am hotărît să încredinţez acestei bănci, care nu putea să dea faliment, economiile sau cîştigurile mele, după caz. Aceasta a fost o hotărîre de care nu mi-a părut rău.
Nu pot să spun de cîte ori mi-am adus aminte de această întîmplare şi de cît ajutor mi-a fost această amintire în cele mai grele împrejurări din viaţa mea.
Zece şilingi n-au durat însă prea mult şi pentru că doctorul Hardey, ocupat, nu şi-a mai adus aminte că trebuie să-mi plătească, m-am văzut iar pus la încercare, după o săptămînă.
Sîmbătă seara, către orele cinci, cînd doctorul Hardey terminase cu treburile, şi-a luat locul în fotoliu ca să stea de vorbă cu mine despre lucrurile lui Dumnezeu. Era un adevărat creştin şi am avut împreună multe ceasuri de părtăşie spirituală. Deodată doctorul mi-a spus: „Taylor, nu e aşa că trimestrul tău s-a dus?"
Se poate închipui emoţia mea. A trebuit să aştept un moment înainte de a răspunde. Cu ochii fixaţi pe instrumente şi cu spatele întors, i-am răspuns cît se poate de frumos că s-a dus de mult. Ce recunoştinţă am simţit atunci! Desigur, Dumnezeu ascultase rugăciunea mea şi în momentul în care eram în cea mai mare nevoie, a făcut ca domnul Hardey să-şi aducă aminte de salariul meu, fără ca eu să-i fi vorbit. El a răspuns: „Sînt supărat că nu mi-ai adus aminte. Tu ştii cît sînt de ocupat. Şi îmi pare rău că

nu m-am gîndit mai devreme, căci chiar în după amiaza asta am trimis la bancă toţi banii pe care-i aveam. Altfel ţi-aş fi plătit chiar acum".
îmi este cu neputinţă să descriu emoţia pe care mi-au făcut-o aceste cuvinte neaşteptate. Nu ştiam ce să mai fac... îndată ce doctorul s-a dus în camera lui, m-am retras în colţişorul meu şi mi-am vărsat inima înaintea Domnului pînă ce mi-am regăsit calmul şi, mai mult decît calmul, recunoştinţa şi bucuria. Simţeam că Dumnezeu avea căile Sale şi nu voi avea nimic de pierdut.
Mi-am petrecut seara, ca de obicei sîmbăta, citind Cuvîntul lui Dumnezeu şi pregătind subiectul asupra căruia gîndeam să vorbesc în diferitele mele vizite de a doua zi. Către orele zece, mi-am luat pardesiul şi mă pregăteam să plec spre casă, destul de mulţumit să ştiu că la această oră voi deschide poarta singur, cu cheia de siguranţă, pentru că gazda mea se culca devreme. Desigur, nu mai era nădejde de banij pentru această noapte. Dar

poate că Dumnezeu vi interveni luni şi voi putea da gazdei mele, chiar de la începutul săptămînii, banii pe care i-aş fi dat mai din timp, dacă aceasta mi-ar fi fost cu putinţă. Chiar în clipa în care mergeam să sting lampa, am auzit paşii doctorului Hardey în grădină. Rîdea singur din toată inima. Intrînd, a cerut caietul cu socoteli şi mi-a spus că, lucru serios, unul din clienţii lui bogaţi venise chiar atunci să-şi achite nota. Eu nu mă gîndeam că aceasta ar putea avea legătură cu
26

cazul meu, altfel m-aş fi simţit încurcat.
Suma de bani a fost scrisă în caiet şi doctorul Hardey abia s-a retras, cînd deodată s-a întors şi, spre surpriza şi recunoştinţa mea, mi-a întins cîteva din biletele pe care le primise, spunînd: „Taylor, vei face bine să iei aceşti bani; vom termina socoteala săptămîna viitoare".
M-a lăsat iar singur, fără să fi descoperit uimirea mea. M-am retras şi am lăudat pe Domnul cu inima prea fericită că, acum, după toate acestea, puteam să merg în China. Pentru mine, aceasta n-a fost o întîmplare oarecare şi adesea am găsit multă mîn-gîiere şi putere amintindu-mi această experienţă, în clipele de mari greutăţi."
Toate aceste experienţe l-au făcut pe Hudson să înţeleagă că banii nu sînt lucrul cel mai însemnat în slujba lui Dumnezeu.
El scrie Ameliei: „în şase sau opt luni, aş putea să vorbesc ceva chinezeşte. Şi dacă voi putea învăţa adevărul Evangheliei pe un singur sărman păcătos şi Duhul Sfînt ar face să pătrundă cuvîntul în sufletul lui ca să fie mîntuit, toată veşnicia va fi fericit şi va lăuda pe Domnul. Atunci, ce ar fi suferinţele de patru sau cinci luni de călătorie?"
Se gîndea că, dacă nu putea să plece ca asistent de doctor de bord, să se îmbarce ca marinar, dar un căpitan i-a spus că el cu nici un chip nu va putea să reziste muncii care i s-ar cere. Şi Dumnezeu n-a îngăduit să facă acest sacrificiu. Era prea tînăr şi-i
27
trebuia o mai lungă pregătire, mai multă experienţa în lucrurile lui Dumnezeu. Părinţii şi prietenii lu'ij cărora le-a cerut sfat şi a căror hotărîre o socotea i fiind o indicaţie a voii lui Dumnezeu, au fost cu toţij de părere că ceasul plecării încă n-a sosit.
Alte lucruri mai avea de învăţat. Scrie Ameliei: „îţ recomand să nu începi să citeşti niciodată din Biblie] nici chiar din altă carte şi nici să scrii o scrisoare, făre să-ţi fi îndreptat inima mai întîi spre Domnul, pent ca El să te conducă, să te lumineze şi să te înveţe".|
Doctorul Hardey i-a propus să-şi completez studiile medicale, angajîndu-se la el pentru mai multj ani. Taylor, deşi foarte doritor să devină medic, refuzat, pentru că nu se putea angaja pentru mc mult timp, neştiind cînd şi cum îi va deschide Dom-j nul drumul în China. După mai mult timp rugăciune, a ajuns la încredinţarea că nu trebuie mai stea mult timp la Huli. învăţase de la doctoruj Hardey tot ce trebuia să înveţe şi a sta aici mai mul timp însemna o pierdere de timp.
în acele zile, credinţa lui a trecut printr-o încercar neaşteptată. Tatăl lui care nu era mulţumit de situaţi financiară a familiei, se gîndea să se stabilească Canada sau în Statele Unite. Hudson a primit de mama lui o scrisoare, în care-1 întreba dacă ar dispus să vină

să-1 înlocuiască pe tatăl său doi ar El n-a luat deloc în seamă dorinţa părinţilor. Ar venit cu bucurie să-1 înlocuiască doi ani, chiar şi zec ani, dacă ar fi fost vorba ca în felul acesta, tatăl li
28
să poată pleca să lucreze în China.
Dar puţin timp după *aceea,* Hudson s-a gîndit că este egoist, rămînînd numai la punctul lui de vedere si, cu o căinţă sinceră, scrie tatălui său: „Conştiinţa mi-a reproşat de mai multe ori pentru răspunsul pe care ţi l-am dat, cînd m-ai întrebat dacă aş fi dispus să vin acasă doi ani şi nu pot să mă liniştesc atîta timp cît nu te voi ruga să mă ierţi. Ţi-am vorbit de sacrificiile pe care trebuie să le fac, dacă aş veni acasă. Dar n-am spus nimic de sacrificiile pe care tu le-ai făcut pentru mine, de ceasurile de nesomn, de osteneli, de cheltuieli, de educaţia de care mă bucur acum. Iată, am fost un fiu nerecunoscător. Sînt adînc mîhnit. Vrei să mă ierţi? Dacă vrei să vin acasă pentru aceşti doi ani, voi face acest lucru chiar cu plăcere, căci aceasta mi-ar da prilejul să-ţi arăt sinceritatea căinţei mele. După aceea, dacă Domnul voieşte, voi nădăjdui să mă angajez în slujba Lui în China". încă o dată, sacrificiul pe care era gata să-1 facă, nu i-a mai fost cerut. Tatăl lui a părăsit gîndul de a pleca în Canada şi şi-a continuat lucrul la Barnsley.
Hudson Taylor s-a gîndit atunci la promisiunea pe care i-o făcuseră Pearse şi Societatea de Evanghelizare a Chinei, care îi oferise să se însărcineze cu cheltuielile lui de studii în medicină la Londra. A cerut voie doctorului Hardey să plece de la el şi i-a [a]dus în loc pe John Hudson, vărul lui, care acum [e]ra credincios. Fără bani, s-a hotărît să plece la
29
Londra. Nu-şi mai punea acum problema sărăciei] nici a greutăţilor. Se simţea bogat, îmbogăţit cu toata făgăduinţele lui Dumnezeu. De altfel, prietenii lui din Huli i-au dat cîteva scrisori de recomandare, iar unchiul lui din Londra s-a oferit să-1 găzduiască pentru cîtva timp.

Studii la Londra

30
în septembrie 1852, Hudson Taylor soseşte la Londra. „Tatăl meu s-a oferit să suporte toate cheltuielile şederii mele la Londra. Dar eu ştiam că, în urma unor pierderi de curînd, aceasta ar fi fost pentru el un sacrificiu foarte mare... Fără să ştie de propunerea tatălui meu, comitetul Societăţii de Evanghelizare a Chinei a avut bunătatea să-mi ofere să se însărcineze cu cheltuielile mele cît timp voi sta la Londra... Răspunzînd tatălui meu şi secretarului comitetului, le-am spus că voi pune deoparte cîteva zile ca să mă rog, înainte de a lua o hotărîre. I-am spus tatălui meu despre oferta societăţii şi am spus secretarului despre ajutorul pe care mi-1 propunea tatăl meu.
Rugîndu-mă şi aşteptînd îndrumarea lui Dumnezeu, m-am gîndit că aş putea, fără nici o greutate, să nu primesc nici una dintre cele două oferte. Secretarul societăţii nu ştia că eu mă încredinţasem m întregime ajutorului lui Dumnezeu, iar tatăl meu [a] tras concluzia că aş fi primit propunerea comitetului. Refuzam ajutorul dintr-o parte şi alta şi
31
aveam simţămîntul că mă găseam, pur şi simplul numai în mîinile lui Dumnezeu, fără nici o grijă. înţ spuneam că Dumnezeu, dacă vrea să mă încurajezi să merg în China, va

binecuvînta eforturile pe car le fac, ca să depind numai de El cît timp eram în ţari mea."
Hudson şi-a găsit o locuinţă la un unchi al său şi stătea împreună cu vărul său, Tom Hudson, într-q mansardă. Unchiul şi vărul erau de acord cu gîndul lui de a veni la Londra ca să-şi continue studiile medicale şi erau gata să-1 ajute. Dar nu înţelegeau nimic din atitudinea lui. Felul în care refuza să se angajeze la studii regulate din cauza unei chemări misionare pentru China, îi surprindea foarte mult mai ales că şi societatea pe care el se baza, nu păreq deloc că se interesează de el.
In acest timp, scrie mamei sale: „Este atît de bina să depinzi de Dumnezeu pentru toate! Să nu na gîndim niciodată la rezultate. Să le lăsăm în mîna Lui. Să nu întrebăm niciodată dacă, întocmai cq Avraam altădată, trebuie să plecăm fără să şti unde mergem. El ştie. Cel care m-a hrănit, m-ocrotit şi m-a condus pînă aici, va continua să-m păstreze sufletul în pace. Ce plăcut este să te poţ încrede în El pentru orice!"
Hudson nu şi-a dat seama că tovarăşul lui d cameră, observînd experienţele lui intime, a fos adus puţin cîte puţin la concluzii foarte serioase înainte de sfîrşitul anului, a avut bucuria să vadă p

vărul său întors la Dumnezeu.
în octombrie 1852 a intrat în sfîrşit la spital. Pînă la spital, însă, trebuia să meargă mult pe jos. După puţin timp s-a întîmplat să se înţepe la deget, cosînd nişte foi de hîrtie, ca să-şi facă un caiet de notiţe. A doua zi dimineaţă a mers la o disecţie, ca de obicei, în cursul aceleiaşi zile 1-a cuprins o febră cu dureri puternice în braţul drept. Şeful de lucrări la care a mers să-1 consulte, 1-a făcut să-şi aducă aminte de înţepătura la care nu se mai gîndea şi 1-a sfătuit să ia o trăsură ca să ajungă cît mai repede acasă, „căci dumneata eşti de acum un om mort!"
„Primul meu gînd", scrie mai tîrziu Hudson, „a fost o părere de rău că n-aş mai putea merge în China. Dar foarte repede mi-a venit această idee: Afară doar de cazul că m-am înşelat cu totul, eu am o misiune de îndeplinit în China şi nu voi muri. Eram fericit totuşi că pot avea această ocazie ca să vorbesc acestui prieten care era un necredincios pe faţă, despre bucuria pe care mi-o dădea perspectiva de a fi în curînd cu Stăpînul meu. în acelaşi timp i-am spus că nu cred că am să mor acum, pentru că am o lucrare de făcut în China.
„Foarte frumos gînd", mi-a răspuns el, „dar ia acum o trăsură şi du-te acasă cît mai repede. N-ai de pierdut nici un minut, căci în curînd nu vei mai fi în stare să te ocupi cu nimic."
Ideea de a mă duce acasă cu o trăsură m-a făcut să surîd, pentru că punga mea nu-mi permitea această cheltuială. Am încercat să mă duc pe jos...

Plecarea spre China

Altădată, credea că toate greutăţile pentru pU carea în China vor fi date la o parte în ziua cînd fi trimis de o societate. Acum începea să creadj dimpotrivă. Aici, la Londra, înţelegea mai bine d înseamnă o societate cu statute şi regulamente. îi timp ce ar fi primit cîteva avantaje, se temea pe d< altă parte de a nu i se restrînge libertatea de ac tivitate. Se simţea chemat mai mult la evanghelizarea interiorului Chinei, decît la un post fix de doctor Cunoştinţele lui medicale trebuiau doar să-1 ajute si pătrundă în regiunile care pînă

atunci nu puteau evanghelizate. Dar societatea care-i plătea studiih va primi ea felul lui de a gîndi?
După ce s-a gîndit mai mult timp şi s-a rugat, scris lui Bird, agentul comitetului societăţii, socoteşte el, regulamentele societăţii nu sînt cele potrivite şi că a se supune lor ar însemna să renunţ la a se lăsa condus în întregime numai de Dumnezei
Se petreceau atunci evenimente importante China, revolte. Emoţionaţi de aceste ştiri, creştir englezi se interesau de evaghelizarea Chinei. Soci< **36**
tatea Biblică Britanică a tipărit în 1853 un milion de Noi Testamente în limba chineză. S-au strîns în acest timp şi foarte mulţi bani pentru China.
Toate acestea l-au făcut pe Bird să-i trimită lui Hudson Taylor la 4 iunie 1853 o scrisoare care a fost hotărîtoare în viaţa lui: „Pentru că sînteţi hotărît să mergeţi în China, fără să vă mai luaţi diploma de chirurg, vreau să vă rog cu căldură să nu vă pierdeţi timpul pregătindu-vă pentru plecare. In momentul de faţă avem nevoie de oameni predaţi lui Dumnezeu şi cred că inima dumneavoastră este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, intenţiile vă sînt curate şi nu aveţi de ce să ezitaţi să vă oferiţi. Timpul pe care l-aţi petrece învăţînd oftalmologia, n-ar fi el petrecut mai cu folos în China?"
De trei ani şi jumătate Hudson se gîndea mereu la China şi cu toate acestea era aproape zdrobit la gîndul că va pleca acum, chiar cu prima corabie. Şi apoi erau celelalte chestiuni mai dificile, rezervele lui, gîndul de a fi în serviciul unei societăţi. Bird 1-a încurajat cu multă simpatie.
Era oare posibil ca toate piedicile care-i stăteau în cale pînă acum să fi dispărut? Nu numai că societatea consimţea să-1 trimită, dar chiar dorea să-1 trimită. Atunci desigur că ceasul lui Dumnezeu trebuie să fi venit şi el nu putea să se împotrivească.
Hudson Taylor urma să se îmbarce ca singur pasager pe o corabie mică, Dumfries. Venise vremea despărţirii. După o vizită la Barnsley, unde şi-a luat
37
rămas bun de la rude şi după vizitarea adunăriloi din Tottenham şi Londra, tînărul misionar s-a dus la Liverpool, de unde urma să ia corabia şi unde mama lui îl aştepta. Venise şi tatăl lui, iar G. Pearse tocmai sosise ca să reprezinte societatea. Dar o schimbară a datei plecării i-a făcut pe amîndoi să se reîntoarcă! şi Hudson a rămas numai cu mama lui pînă în clipal plecării.
Este mişcătoare istorisirea pe care ne-a lăsat-d mama lui Hudson Taylor în legătură cu despărţirea! lor.
„Văzîndu-mă plîngînd, el mi-a zis: „Nu te mîhniJ dragă mamă! Eu sînt atît de fericit! Cred căi deosebirea care este între noi în acest moment se! datoreşte faptului că tu îţi opreşti gîndurile lai plecarea mea, în timp ce eu gîndesc mai ales lai reîntîlnirea noastră pentru veşnicie."
In seara dinaintea plecării, înainte de a se retragel pentru culcare, a citit din Ioan 14: „Să nu vi se tulbure inima" şi s-a rugat. Scaunul de domnie al harului era pentru el un loc la care putea repede să| se îndrepte. In timp ce mulţumea pentru toafc harurile primite şi cerea noi binecuvîntări pentru e însuşi, pentru cei pe care îi părăsea, pentru Biseri şi pentru lume, eu am simţit că mijlocirea pentru alţi era însăşi viata lui...
In aceste momente, în timp ce Hudson se ruga sa cînta, un străin nu şi-ar fi putut da seama

că aceasti voce sigură, această atitudine liniştită, aceste ex
38
presii vesele erau ale unui tînăr, care, în cîteva minute, avea să-şi părăsească părinţii, rudele, prietenii, casa şi patria. N-a avut decît un uşor moment de tulburare, cînd a încredinţat Tatălui ceresc pe cei pe care îi iubea — o luptă de o clipă, după care totul a fost liniştit.
A doua zi l-am petrecut pînă în corabie. Dar se ridicau ancorele şi sosea clipa încercării pentru mine: Am sărit din corabie aproape fără să ştiu ce făceam şi m-am aşezat pe un lemn care se găsea acolo. Un fior m-a cuprins şi tremuram din cap pînă în picioare. Dar îndată am simţit braţele lui în jurul gîtului meu şi m-a strîns încă o dată cu dragoste la pieptul lui. Văzînd durerea mea, sărise de pe bord ca să-mi spună cîteva cuvinte de mîngîiere: „Dragă mamă, nu plînge. Ne despărţim numai pentru un timp; pe urmă vom fi iar împreună. Gîndeşte-te la scopul slăvit pentru care te părăsesc: nu pentru bogăţii sau onoruri, ci ca să încerc să aduc pe nişte sărmani chinezi la cunoşterea Domnului Isus..."
Pentru că vasul se depărta, a trebuit să se întoarcă Şi l-am pierdut din vedere pentru o clipă. A intrat în cabina lui şi, după ce a scris în grabă cu creionul pe pagina albă a unei Biblii de buzunar: „Dragostea lui Isus Hristos întrece orice cunoştinţă — J.H.T.", a revenit şi mi-a aruncat cartea pe chei.
Dar corabia s-a apropiat din nou... încă o dată scumpul nostru copil a întins mîna şi eu i-am apuca-t-o- I-am spus din nou: „Domnul să te binecu-
39
vînteze!" şi apoi apele adînci ale mării ne-av despărţit. In timp ce ne fluturam batistele, urmînd cJ ochii corabia care se depărta, el s-a aşezat la prorăl apoi s-a suit pe încărcătură, fluturîndu-şi pălăriaj semănînd mai mult cu un erou victorios decît cu urj tînăr care intră în luptă."
Propriile amintiri ale lui Hudson Taylor, scrise muW timp după aceea, arată cît de sensibil a fost şi el la această despărţire: „Mama mea iubită m-a însoţit la Liverpool. Nu voi uita niciodată ziua aceea, nia vizita ei în cabina în care trebuia să petrec şase lunii Cu o mînă de mamă a aranjat micul pat. S-a aşezai alături de mine şi am cîntat împreună înainte de a ne despărţi; apoi am îngenuncheat şi ea s-a rugat -l ultima rugăciune pe care am auzit-o rostită de mama mea înaintea plecării mele în China. Am fosl înştiinţat că trebuie să ne despărţim şi a trebuit să na luăm rămas bun, fără să nădăjduim să ne mai vederrj vreodată pe pămînt.
Din dragoste pentru mine, ea îşi stăpînea emoţi cît putea. Ne-am despărţit şi ea a coborît pe ţărmj dîndu-mi binecuvîntarea ei. Eu am rămas singur ^ punte şi ea a urmărit corabia atîta timp cît a me de-a lungul cheiului. Dar cînd corabia a ieşit în Iar; şi despărţirea începea într-adevăr... nu voi ui niciodată strigătul de spaimă care a izbucnit di inima mamei mele. El m-a străpuns ca o sabie Niciodată n-am înţeles aşa de bine ca atunci înseamnă: „Dumnezeu atît de mult a iubit lumea...
40
Puţin timp de la plecarea de la ţărm, a izbucnit o furtună puternică pe mare, apoi vînturi neaşteptate au izbit cu furie corabia, încît de multe ori toţi cei de pe corabie au văzut moartea în faţă. Corabia era mică şi drumul lung. Din 19 septembrie 1853 pînă la 1 martie anul următor, a avut de trecut prin tot felul de pericole. în timpul călătoriei, Hudson a

descoperit printre cei din echipaj cîţiva creştini şi, cu îngăduinţa căpitanului, a organizat cu ei adunări regulate. Au avut 60 de adunări, în care se rugau şi meditau.
„Insule după insule, care mai de care mai necunoscute, unele foarte populate, dar fără lumină, fără Isus, fără nădejde de binecuvîntare! Inima mea este mişcată din milă pentru ei. Se poate oare ca atîţia creştini, bărbaţi si femei, să rămînă liniştiţi în casele lor confortabile şi să lase aceste suflete să piară? Se poate ca credinţa să nu aibă mai multă putere ca să-i aducă la jertfire din dragoste pentru Cel care Şi-a dat viaţa pentru mîntuirea lumii?"
Cînd au ajuns în nordul Noii Guinee, vîntul a încetat, lăsînd corabia pradă unui curent care o mîna către nişte insule stîncoase. Hudson, văzînd neliniştea căpitanului, 1-a rugat să lase creştinii de pe bord să se roage împreună cu el. Rugăciunea le-a fost ascultată, vîntul a revenit şi şi-au putut continua călătoria în bune condiţii.
41

Shanghai şi primele experienţe misionare

Hudson Taylor a ajuns la Shanghai la 1 martiJ 1854. Oraşul era atunci ocupat de răsculaţi. „Nu pol să descriu sentimentele pe care le-am avut, punînJ piciorul pe pămîntul Chinei. Părea că inima mea nil mai are destul loc şi trebuie să izbucnească, în timn ce lacrimi de recunoştinţă curgeau din ochii mei." I
Apoi 1-a cuprins un viu sentiment de singurătate! Nici un prieten în acest oraş, nici o mînă întinsă! nimeni care să-i cunoască numele. Un credincioJ despre care auzise, tocmai murise cu două luri înainte şi un misionar pentru care avea o scrisoarl de recomandare plecase în America nu de mult timpi Cu scrisorile care îi mai rămîneau, Hudson s-a dul la misiunea Londrei, unde n-a mai găsit pe Medl hurst, care, în urma unor răscoale, se retrăsese la consulatul britanic. Dar a fost primit de doctorul Lockhart, care 1-a găzduit timp de şase luni. Seara a fost invitat la Edkins, o familie de tineri misionari d J curînd sosiţi în China.
A doua zi dimineaţa, prima vizită a fost la consulat! **42**
apoi s-a ocupat de mutarea bagajelor din corabie la doctorul Lockhart. La spital, la adunarea zilnică care se ţinea, a auzit pentru prima oară vestindu-se Evanghelia într-o limbă care în curînd avea să-i fie foarte familiară.
înainte de sfîrşitul săptămînii, a făcut cunoştinţă şi cu un alt aspect al vieţii din Shanghai. Jurnalul lui vorbeşte de lovituri de tun noaptea. La mai puţin de un kilometru, zidul oraşului era plin de sentinele. „Frigul este aşa de mare", scrie părinţilor săi, „încît abia ştiu ce fac şi ce spun. Apoi am simţit din plin ce înseamnă să fii departe de casă, în plin cîmp de bătaie şi să nu pot nici să înţeleg, nici să mă pot face înţeles. Imposibilitatea în care sînt de a le arăta pe Isus, mă mîhneşte adînc. Dar Isus este aici şi, deşi necunoscut de cei mai mulţi şi neglijat de cei care ar putea să-L cunoască, El este cu mine şi prezenţa Lui este scumpă alor Săi."
Cu toată bunătatea doctorului Lockhart şi a altor misionari, Hudson se simţea străin. Nu avea aceeaşi cultură, aparţinea unei alte biserici şi unei lucrări mai Puţin însemnate. El nu corespundea ideii pe care Şi-o făceau oamenii din jur despre un misionar. Primise o bună educaţie, dar fără să treacă prin universitate sau colegiu. Nu avea diploma de doctor Ş> refuza titlul de reverend. El avea obiceiul de a Predica şi de a îngriji de suflete, dar nu era

consfinţit de oameni pentru aceasta.
Tot ceea ce dorea Hudson, era să meargă în
43
interiorul Chinei şi să trăiască în mijlocul poporului Voia să continue viaţa simplă de lepădare de sin*m* pe care a dus-o în Anglia. Pentru aceasta căuta si înveţe cît mai bine limba chineză.
Se simţea singuratic şi pentru că nu avea deci colegi mai în vîrstă şi foarte ocupaţi cu lucrarea lor. Doar de Burdon, un misionar, se simţea ma apropiat. Scrisorile lui de atunci arată că începea să simtă monotonia vieţii unui tînăr misionar ocupat cu studiul. Nu avea nici un lucru interesant de istorisii „înaintea mesei de dimineaţă citesc cărţi de mei dicină. După aceea învăţ chineza cam şapte ora După amiază, exerciţii de greacă şi latină, o ori pentru fiecare limbă. Iar după ce ochii mi-au obosi cu toate acestea, mă simt bucuros că am Biblia aceei cu caractere mari, pe care mi-a dat-o tanti Hardeyj Cele mai plăcute ocupaţii ale zilei sînt acelea cari mă îndreaptă spre Isus — rugăciunea, citirea ol meditarea la scumpul Lui Cuvînt."
în acel timp, Hudson a auzit că Societatea di Evanghelizare a Chinei va trimite la Shanghai ui medic scoţian, Parker, căsătorit şi cu trei copii. Ni ştia ce măsuri să ia pentru primirea doctorului şi I familiei lui în acest oraş în stare de asediu. Găsind 1 casă de închiriat pentru colegul pe care-1 aşteptai Hudson s-a mutat acolo. A găsit un alt profesor dl chineză, un creştin şi împreună cu el a început si lucreze pentru Dumnezeu, cît îi permiteau cunoşj ţintele limbii. Duminica ieşeau împreună ca si
44
împartă tractate şi să predice pe străzi. In mijlocul acestor munci, Hudson a început să guste unele din bucuriile vieţii de misionar.
Rugăciunea modelează viaţa, nu împrejurările. Nimic nu este mai mult de observat în viaţa de rugăciune a lui Hudson Taylor, ca dorinţa de a fi folositor şi de a se asemăna cu Domnul Isus. Nu cerea onoruri sau succes, ci doar să fie folositor, mult folositor. „Un surîs al Celui pe care-L iubim ne va despăgubi de toate întristările noastre", scria surorii lui.
Hudson avea să fie primul misionar în interiorul Chinei şi să servească de model la sute de alţi misionari. El trebuia să cunoască toate greutăţile şi toate încercările unui misionar înainte de a ajuta pe alţii şi trebuia să descopere în necazurile lui, dragostea Domnului Isus.
Comitetul nu-i trimitea decît o mie de franci pe trimestru, care de-abia îi ajungeau pentru hrană. Dar toamna era rece şi hainele lui aşa de uzate încît îi era ruşine cînd se întîlnea cu alţi europeni. în situaţia aceasta scrie secretarului comitetului: »Rugaţi-vă pentru mine, pentru că mă simt obosit Peste măsură. Dacă n-aş găsi în fiecare zi Cuyîntul lui Dumnezeu mai scump şi nu L-aş simţi pe El însuşi Prezent, nu ştiu ce aş deveni." în urma morţii soţiei 'ui Burdon, o casă care aparţinea misiunii Londrei a devenit goală. Atunci, în toamna anului 1854, Hudson a părăsit cu părere de rău casa lui închiriată,
45
copiii şi vecinii de care se ocupase şi a venit să si stabilească în interiorul misiunii Londrei, într-o casjj mică. După două zile de la această mutare, a sosj în China doctorul

Parker.
Banii trimişi de comitet erau prea puţini faţă de nevoile pe care le avea Hudson. Totuşi, sărăcii materială pe care a găsit-o Parker, nu 1-a descurajai pe scoţian şi chiar din prima duminică după sosire! lui, a mers împreună cu Hudson să evaghelizezi oraşul şi satele înconjurătoare. Uneori făceai călătorii lungi, împărţeau tractate, dînd unele îngriji» medicale elementare şi lăsînd scrieri creştine indigenilor care ştiau să citească. Acasă se ocupai mult cu studiul, deşi le era greu să dea atît de mul din timpul lor pentru învăţarea limbii atunci cînl starea poporului era atît de cumplită. Sute dl oameni mureau de frig şi de sărăcie şi părea că ni este nădejde de îmbunătăţire a situaţiei pînă nu sâ va termina războiul. Edkins vroia să facă o călători misionară mai lungă, pînă la Kashingfu şi 1-a invit şi pe Hudson. Era prima călătorie în interior. In afar de îmbrăcăminte trebuiau să ia cu ei arme, mîncar obiecte de bucătărie şi peste toate acestea, tracta suficiente. Corabia indigenă închiriată de Edkins plecat la 16 decembrie 1854. Oraş după oraş, ei ai avut minunate ocazii să vestească Evanghelia. I sfîrşit erau în mijlocul poporului, cum dorise Hudsoi de atîta vreme.
Pe drum au avut ocazia să viziteze pe un sărm

schimnic, un „sfînt" zidit într-o celulă strîmtă, în care locuia ca îngropat de mai mulţi ani. Prin mica deschizătură care permitea abia să fie văzut cît era de murdar şi de galben, ei au putut să-i aducă la cunoştinţă Vestea cea Bună.
într-un oraş au fost urmăriţi de mulţime şi fugăriţi pînă la marginea rîului; au scăpat sărind într-o barcă, care tocmai trecea pe acolo. Mergînd mai departe, Edkins a vestit Evanghelia în curtea unui templu. în timp ce el vorbea despre păcat, dreptate şi judecata viitoare, Hudson se ruga.
La Kashingfu, ţinta călătoriei lor, au împărţit foarte multe tractate. Au căutat să fie prudenţi, să nu se formeze în jurul lor grupuri prea numeroase. Totuşi oamenii s-au strîns în jurul lor şi Edkins le vorbea despre Domnul Isus. în acelaşi timp împărţeau tractate. După ce s-au întors acasă au fost anunţaţi că vor mai veni şi alţi misionari în China şi acest fapt i-a făcut să se gîndească la un centru de activitate. Situaţia oraşului Shanghai era deosebit de favorabilă, pentru că de aici se putea porni în interior. Experienţa altor misiuni arăta că era nevoie de o casă pentru doctor şi o şcoală, în afară de spital şi dispensar. Plecînd din acest centru, ei vor putea mtemeia în interior, peste tot unde va fi posibil, şcoli Şi dispensare. Dar trebuiau cel puţin douăzeci şi cinci $^{e\ mii}$ de franci pentru a începe lucrarea.
Prima călătorie misionară 1-a învăţat pe Hudson

metoda pe care o are de urmat şi 1-a făcut să nu mal poată sta locului. In ianuarie 1855, începe alta călătorie, într-un ţinut periculos unde erau bandiţii între rîul Hwangpoo şi coasta oceanului. Hudsoif mergea pe jos din sat în sat. Costumul lui european! vorbirea lui şi lucrarea pe care o făcea atrăgeau atenţia. La Nanhui, vestea că un străin s-a apropia! de oraş a produs tulburare. însă nelinişstea mani darinului a fost numai de scurtă durată, pentru ci străinul atît de temut era singur, fără arme şi vorbei despre Isus.

în timpul celei de-a treia călătorie misionară, Hudl son a mers cu alţii mai în vîrstă către lacul Suzhoul După cîteva zile, au zărit de pe o colină oraşil Shanghai în flăcări. S-au întors în oraş. Luptele cari se dăduseră au avut ca urmare mulţi morţi şi ruina dar locuinţa lor n-a suferit nimic.
în martie, Hudson aplecat cu doctorul Parker sprl nord, în oraşul Jiading. Toţi locuitorii fugeau li apropierea lor şi se ascundeau în case. Dar ei aa reuşit să-i atragă, făcîndu-se cunoscuţi ca mediJ „capabili să îngrijească de bolile externe şi internej Au îngrijit de mulţi bolnavi şi au putut în acelaşi timJ să împartă tractate. De la începutul anului, HudsoJ împărţise împreună cu Parker trei mii de Noi Testai mente sau părţi din Scriptură şi şapte mii de alte cari sau tractate.
Această de a patra călătorie i-a convins de nevoii construirii unui spital. Cei cincizeci de mii de franJ

de care aveau nevoie nu soseau. Dar Domnul, care cunoştea frămîntarea lor, le-a trimis daruri care au fost pentru ei preţioase încurajări. Un european din Shanghai le-a dat 250 de franci pentru cumpărarea unui teren. Un alt dar, făcut direct lui Hudson, care a fost primul pe care 1-a primit dinafară societăţii, venea de la W.T Berger din Saint-Hill, aproape de Londra. Berger întîlnise pe Hudson de cîteva ori înainte de plecarea lui în China şi acum avea veşti despre el prin Howard.
în estuarul fluviului Iangtze, cam la 45 km depărtare de Shanghai, se găseşte marea insulă Chongming populată cam de un milion de locuitori. Cu toate că această insulă era aproape, nu fusese vizitată de misionari. Şi pentru că primăvara era în China timpul cel mai prielnic pentru evanghelizare, în aprilie 1855 Hudson s-a hotărît să meargă în această insulă, împreună cu Burdon. Scopul lor era să pătrundă cît mai departe în interior, să viziteze cît mai multe localităţi şi să-şi dea seama de posibilităţile care sînt acolo.
In capitala insulei Chongming au stat mai multe zi'e şi au fost foarte mult încurajaţi. Au făcut chiar o vizită mandarinului, care a primit Noul Testament şi |e-a dat voie să viziteze insula. într-o sală, Hudson ■ de bolnavi, iar în curte, Burdon împărţea
Şi predica. Cînd Burdon n-a mai putut vorbi, son 1-a înlocuit şi, nefiind prea înalt, a trebuit să se urce pe un scaun. O mare mulţime era atentă la

cuvintele lui. Părăsind insula şi urcînd cu vaporul rî Iangtze, au ajuns la munţii care mărginesc estua acestui fluviu. Avînd nevoie de o zi de odihnă, s-ai urcat pe munte, dornici să privească de acolo ţa; care-i înconjura. Din vîrf, pe care se găsea o pagod au descoperit o privelişte măreaţă şi au privit în j mult timp, în tăcere, fixînd ca Moise ochii lor pămîntul făgăduit. Priveau, în sfîrşit, China, fără s fie limitaţi ca la Shanghai. Ce imensă întindere! Şi la picioarele lor, ce întuneric, ce superstiţie şi ce păcat! Această privelişte era în stare să schimbe o viaţă şi a lui Hudson a fost într-adevăr schimbată.
La coborîre, Hudson a fost oprit în curtea unei pagode de un preot, care 1-a invitat să se închine lui Buda, să-i ardă tămîie şi să-i dea darul obişnuit. Viu emoţionat, nu s-a mai putut opri, s-a urcat pe estrada înaintea căreia i s-a spus să îngenuncheze şi s-a adresat mulţimii în dialectul mandarinilor, arătînd nebunia păcatului şi idolatriei şi în acelaşi tim; dragostea lui Dumnezeu arătată în Isus.
La Tungchow, oraş cu un renume foarte ră oamenii le-au dat numele de „hehkweitsi", adi

„diavoli negri", din cauza costumului lor europea: „Deodată un om foarte puternic a apucat pe Burd< de umăr. Cît ai clipi din ochi am fost înconjuraţi o duzină de soldaţi, care ne-au tras cu grabă sp oraş... Aproape că nu mai puteam merge... Omi| care a apucat pe Burdon, a venit la mine. M-[1] aruncat la pămînt, m-a apucat de păr, m-a strîns

50

gît aproape să mă sufoce şi mi-a umplut trupul de vînătăi. Dacă ar mai fi continuat, aş fi leşinat. în timp ce eram trîntiţi în felul acesta, Burdon încerca să împartă cîteva cărţi pe care le avea sub braţ, neştiind dacă va mai avea o altă ocazie. Dumnezeu ne-a păzit într-o pace deplină şi cînd am fost aruncaţi unul lîngă altul, ne-am adus aminte unul altuia că apostolii se bucurau că au fost învredniciţi să sufere pentru Hristos. Reuşind să strecor mîna în buzunar, le-am arătat cartea mea de vizită scrisă în chinezeşte (dacă se poate numi aşa, o mare foaie de hîrtie roşie, purtînd numele meu) şi de atunci am fost trataţi cu mai multă omenie. Am cerut să se dea această carte de vizită primului magistrat al oraşului şi să ne ducă la el... Aproape la capătul puterilor, ud de sudoare, cu limba lipită de cerul gurii, a trebuit să mă sprijin de zid ca să nu cad. Şi Burdon era aproape în aceeaşi stare... înaintea porţii mandarinului, o mare mulţime se adunase şi Burdon, cu puterea care-i mai rămăsese a început să le predice Pe Isus Hristos."

După ce au trecut pe la doi mandarini, misionarii [Q]u fost puşi în libertate şi au primit autorizaţie să viziteze oraşul şi să împartă cărţi. Dragostea întîi, [s]uferinţa după aceea, apoi o dragoste mai adîncă — Acesta este singurul fel de a face lucrarea lui Dumnezeu.

Bucuria de a vesti pe Hristos acolo unde nu este [c]unoscut a pus stăpînire pe Hudson Taylor.

51

îndeosebi în ultimele două călătorii găsise ascultătoJ atenţi, deşi au fost locuri unde Evanghelia nJ pătrunsese niciodată. Era o mare experienţă pentrl tînărul misionar şi ea îi îndrepta inima de la altl preocupări mai puţin importante. Speranţele privi toare la instalarea misiunii la Shanghai începeau să treacă pe al doilea plan. Gustase cît de plăcut eşti să vesteşti dragostea Mîntuitorului acelor oamerl care niciodată n-au auzit despre El şi această lucrări îl preocupa din ce în ce mai mult.

Societatea Biblică Britanică se oferise nu numa să-i furnizeze atîtea cărţi cîte ar putea el împărţi, dai şi de a se însărcina cu o parte din cheltuielii! călătoriilor. Hudson spunea: „Răsculaţii au facil grea pătrunderea în interior, dar Cuvîntul lui Dumj nezeu trebuie să pătrundă şi acolo".

A plecat într-a şasea călătorie, singur, la 8 marţii 1855. A mers pe Iangtze şi pe principalii lui afluenţi pe o distanţă de peste trei sute km. A predicat în 51 oraşe şi sate. A fost o călătorie singuratică şi foarti îndrăzneaţă, pentru că în orice moment ar fi putil să fie prins şi chinuit sau chiar omorît ca spion. PI acolo nu se văzuse niciodată costum europearl „Toată ziua mergînd din loc în loc, obosit şi ud dl sudoare, eram înviorat la gîndul că Domnul Isus SI găsise chiar în aceleaşi situaţii, căci şi El mersese tel printr-o ţară caldă."

In această a şasea călătoriei Hudson a împărţit peste 2.700 părţi din Scriptură. I Hudson a trăit printre mulţimile de bolnavi şj

52

suferinzi chinezi şi n-a fost scutit de oboseli şi lipsuri, nici chiar de descurajarea legată de viaţa de misionar. A cunoscut izolarea, singurătatea unei vieţi lipsite de orice simpatie cu privire la nevoile lui cele mai intime. Dar ştia că nici una din lacrimile lui nu era necunoscută de Domnul Isus. Şi El, care cunoştea inima slujitorului Său, putea să-i dea

cîte o clipă de recreere; poate printr-o ploaie torenţială care îl obliga să stea pe loc, o boală care i-ar da ocazia să se odihnească şi să se roage, un rîu revărsat pe care nu-1 mai putea trece. în aceste ceasuri de linişte sfîntă, sufletul lui era înviorat prin părtăşia intimă cu Mîntuitorul său.
în fiecare zi în Shanghai, Hudson ţinea o adunare în dialectul local, pentru profesori, scriitori şi alţii care voiau să ia parte la adunare. Această ocazie de a se ocupa regulat de aceleaşi persoane a fost pentru el un motiv de bucurie, mai ales cînd părea să aducă roade. La una dintre aceste adunări, a întrebat dacă vreunul dintre ei a primit iertare de la Dumnezeu, prin credinţa în Domnul Hristos şi, spre marea lui bucurie, unul dintre lucrători, bucătarul lui, Kue-ihua, a răspuns da!
Hudson continua să viziteze împrejurimile şi Predica de cîte cinci sau şase ori pe zi în aer liber. în acelaşi timp nu uita studiul limbii chineze şi duminica Seara găsea ceva timp pentru corespondenţă.
»Am într-adevăr nevoie de rugăciunile voastre. Să 'Ucrezi fără să vezi rezultate, cere multă credinţă, iar

L

53

a mea este atît de slabă..."
împreună cu Parker şi Burdon, a început în iunfl 1855 a şaptea călătorie misionară spre NingbJ Fiind mai tînăr, a părăsit pentru un timp pe tovarăşi săi de lucru, pentru ca să meargă pe jos printr-l regiune pe care n-o puteau ajunge cu vaporul. I predicat în templul zeiţei marinarilor, a împărţit tra J tate, dar s-a rătăcit de ceilalţi misionari. Noapte! tîrziu, a fost găzduit de o bătrînă, o femeie căreia i-a fost milă să-1 lase noaptea pe stradă. Era prima casŞ de chinezi care s-a arătat primitoare tînărul misionar.
La Ningbo au găsit 11 misionari şi o şcoală activitate mai organizată. Se simţea lipsa unui di pensar şi toţi au rugat pe doctorul Parker să înfiinţ el un dispensar în această localitate. Dar vestea singurul copil al lui Burdon era grav bolnav, i-a făo să se întoarcă înapoi la Shanghai. Hudson a aju şi el bolnav la Shanghai şi aceasta i-a arătat că este în stare să călătorească în timpul sezonul călduros.
Societatea nefiind dispusă să lase pe misionari construiască în Shanghai, doctorul Parker a pri să plece la Ningbo. Lui Hudson îi devenise familiei un gînd: costumul chinezesc şi o casă modestă I ţară. Dar aceasta părea pe atunci un lucrl nemaiauzit. Se putea ca un misionar să-şi puni pentru un timp costum indigen, ca măsură dl precauţie în timpul vreunei călătorii. Dar Hudson s|

54

gîndea la un costum chinezesc permanent, dorind să se apropie cît mai mult de popor. Acum, după ce doctorul Parker va pleca, dacă n-avea să găsească vreo casă la Shanghai, Hudson era hotărît să meargă în interiorul ţării. Atunci de ce să fie o piedică pentru Evanghelie, costumul lui european? Datoria îi apărea din ce în ce mai clară: trebuia să se facă una cu poporul, să poarte mereu costumul chinezesc, să ducă o viaţă ca orice chinez, să mănînce mîncare cu beţele. Cît de mult ar uşura aceasta călătoriile în interior! El va

trimite puţinul pe care-1 avea la Ningbo, la doctorul Parker şi va pleca să evanghelizeze, pînă ce un drum se va deschide înaintea lui în interior.
Chiar în seara plecării doctorului Parker, Hudson s-a hotărît cu privire la lucrul pentru care se rugase atît de mult. A chemat un frizer şi exteriorul lui a fost în curînd schimbat. A purta costum chinezesc fără să-ţi razi capul este un lucru oarecum uşor, dar Hudson Taylor a mers pînă la capăt şi n-a lăsat din părul lui bogat decît un smoc destinat să devină o coadă, după moda chineză. A doua zi dimineaţa s-a 'mbrăcat în hainele largi cu care nu era obişnuit şi a [a]Părut pentru prima oară îmbrăcat în haine şi pantofi de şaten cum purtau învăţătorii. De acum nu-1 [m]ai suspecta nimeni. Era unul din popor, trăind, [m]încînd şi îmbrăcîndu-se ca ei.
Dar noul lui costum ridica o barieră serioasă între [el] Şi europeni şi-1 arunca în întregime printre poporul
55
cu care se unise. Pentru lucrarea sa, el se bucurai dar simţea cu amărăciune dispreţul şi chiar dezal probarea misionarilor. Era unic în convingerile lui.I
La 28 august 1855 scria surorii lui: „Joi, la ora 11 seara, mi-am lăsat buclele la frizer, mi-am vopsi părul cu negru şi a doua zi am împletit o coadi frumoasă cu propriul meu păr şi cu multă mătase! pentru a o lungi, după moda chineză..."
Atitudinea lui părea să trezească şi la alţii setea pe care n-o cunoşteau pînă atunci. Copiii de la şcoall simţeau acest lucru. La fel bolnavii care umpleau dispensarul. Şi peste toate acestea, Kueihuaj bucătarul lui, învăţat de acum în adevărul Evanl gheliei, a cerut să fie botezat. Bucuria lui Hudson se vede şi în scrisoarea din aceeaşi zi către mama Iul „Nu pot să-ţi spun toată bucuria pe care mi-a făcuţi o... Dacă lucrarea mea ar fi terminată aici, simt că aş putea spune împreună cu Simeon: „Doamne, lasl pe robul Tău să meargă în pace, căci ochii mei aii văzut mîntuirea Ta". Dacă un suflet preţuieşte mal mult decît lumea, dragă mamă, nu sînt eu răsplătii din belşug? Şi nu eşti şi tu la fel răsplătită?"
Tot acum, Hudson a primit o scrisoare de la Berge^j şi o mie de franci pentru lucrare. Şi cuvintele Iul Berger i-au mers drept la inimă: „Deschide-ţi guri larg şi ţi-o voi umple. Da, Dumnezeu nu cunoaşti obstacole. Dacă aşteptăm de la El, nu vom I niciodată dezamăgiţi."
56

Şapte luni cu William Burns

Hudson s-a gîndit să viziteze iar insula Chongm-ing. îmbrăcat ca ei, trăind ca ei, nu le-a părut deloc străin şi au avut de gînd să-1 găzduiască în templu. Tînărul misionar a acceptat, cu condiţia să scoată afară toţi idolii. Dar preoţii n-au fost de acord şi atunci a găsit o altă locuinţă, în care a primit numeroase vizite. Toţi erau convinşi că le dorea binele: să vindece pe bolnavi şi să le aducă la cunoştinţă lucruri bune.
Dar „farmaciştii" din insulă s-au plîns mandarinului, au agitat populaţia şi au ameninţat pe Hudson. Remediile pe care le dădea Hudson aduceau bolnavilor o vindecare rapidă, în timp ce doctorii din această insulă le lungeau boala.
In insula aceasta cu un milion de locuitori, Hudson a lucrat pentru Dumnezeu cu succes. Intorcîndu-[Se] însă pentru puţin la Shanghai, consulatul i-a •nterzis să mai plece la Chongming. Să părăsească [ac]eastă lucrare atît de încurajatoare i se părea cu [ne]Putinţă. Ce avea să se întîmple cu ascultătorii lui [a]?[a] de atenţi? Mulţi dintre ei erau copiii lui în

credinţă. Cum să-i lase fără ajutor? „Nu vreau să ca unul plătit, care fuge cînd se apropie lupul, şi nu vreau să mă arunc în pericol atunci cînd pot lucrez în siguranţă... Mi-e greu să-i părăsesc, pen că am nădejde că aici se va face o frumoasă lucri Am răspîndit multă sămînţă şi un mare număr cărţi se află în mîinile acestor oameni."
In acest timp, cînd era întristat că este oprit eh de consul în lucrarea lui Dumnezeu, Hudson Tay s-a întîlnit cu William Burns, întîlnire care i-a fost un izvor de apă într-un loc uscat. încrederea Dumnezeu este înlesnită cînd trăieşti alături cineva care se încrede în Dumnezeu. în doi, credin se păstrează mai bine.
Burns era cunoscut în Scoţia, cu ocazia unei m treziri din 1839. Acum, la bătrîneţe, încerca să eva ghelizeze valea rîului Iangtze, pentru a ajunge Nanking. Neputînd ajunge acolo, a revenit la Sha ghai. Privirea pătrunzătoare a bătrînului scoţian descoperit repede în tînărul misionar un spirit la f< cu al său şi şi-a dat seama de ce nevoi avea. Amîndi erau lipsiţi de un tovarăş şi repede s-au hotărît să-j unească forţele pentru lucrarea la care se simţeai chemaţi.
In decembrie 1855, Hudson plecă din Shanghfl pentru a zecea călătorie, împreună cu Burns, căi torind în două vaporaşe alături. Au ales ca cen oraşul Nonzin, unde au vizitat templele, şcoli casele de băut ceai. Au fost bucuroşi să vadă acele

persoane revenind adesea la adunările lor şi au putut să le dea întîlniri pe vapor celor mai atenţi dintre ei, pentru ca să discute personal cu ei.
Uneori, Hudson era invitat să intre în case particulare ca să vestească Evanghelia, în timp ce Burns trebuia să rămînă afară, din cauză că prezenţa lui în costum european ar fi distrat pe chinezi şi n-ar fi fost atenţi la vestirea Evangheliei. De aceea şi Burns s-a îmbrăcat chinezeşte şi şi-a lăsat coadă. în felul acesta, a avut şi mai mult succes.
Hudson istoriseşte într-o scrisoare către Amelia, impresiile pe care le-a avut într-o casă indigenă: „Era foarte interesant să vezi toată familia adunată şi să le poţi vorbi despre Cel care a murit pentru ispăşirea păcatelor lumii... Bărbaţii erau aşezaţi în jurul mesei, în timp ce mama, două fete şi o altă femeie s-au aşezat mai în spate, abia de se mai vedeau. în timp ce vorbeam despre rugăciunile mamei şi ale tale înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu, am observat că ele erau foarte atente... Dumnezeu să dea cît mai curînd Chinei surori şi mame creştine... în timp ce mă înapoiam la vapor, nu puteam să-mi reţin lacrimile de bucurie şi recunoştinţă, la gîndul că am fost aduşi să primim acest costum, fără care n-am fi fost aşa de bine Primiţi."
Prietenia cu Burns i-a folosit lui Hudson, mai ales Pentru că Burns cunoştea pericolul unei vieţi de Misionar fără entuziasm. Contactul zilnic cu

păgînismul te adoarme, îţi scade nivelul spiritu; Dar Burns putea să spună că „prin har, locurile se deosebesc pentru mine decît prin lipsa s; prezenţa lui Dumnezeu". Şi în ţara lui şi în Chini putea să aibă aceeaşi legătură cu Domnul Isus. nu putea să facă nici o lucrare creştină, fără să conştient de prezenţa lui Dumnezeu. Fără ea, n-ar putut vorbi nici chiar la cîţiva copii într-o şcoală duminică; cu ea, el putea să stea fără teamă înainti celor mai puternici şi mai înţelepţi oameni.
Rugăciunea îi era tot aşa de naturală ca şi res; raţia şi Cuvîntul lui Dumnezeu tot aşa de necesar şi hrana zilnică. Se bucura de multă pace şi de „luxi de a nu se ocupa decît de puţine lucruri" şi socoti că pentru un creştin, starea cea mai fericită pi pămînt este să aibă puţine nevoi.
Era un foarte bun tovarăş pentru Hudson. Cej care l-au cunoscut, au observat contrastul

dintrl spiritul şi gîndirile lui obişnuite cu lucruri înalte, şi inima lui care se mulţumea cu lucruri foarte simplei Ii plăcea mult muzica, spre marea bucurie a lui Hudson.
Faptul că ei nu aparţineau aceleiaşi societăţi dl misiune, nici chiar aceleaşi ţări, n-a avut influenţi asupra prieteniei lor. Burns avea o inimă largă, *si* simţea bine cu toţi cei care erau creştini adevăraţi 1 era una cu ei, avînd în vedere lucrarea lui Duml nezeu.
Burns descria păcatul într-un mod zguduitor. AsI
60
cultâtorii lui tremurau, zdrobiţi de sentimentul prezenţei lui Dumnezeu. Odată, în timp ce călătorea cu Hudson, s-a suit pe scena unui teatru chinezesc, în prezenţa a mii de spectatori şi a întrerupt reprezentaţia unei piese imorale, îndemnînd publicul să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu. Dar se purta cu toată asprimea şi cu sine însuşi şi căuta mult o viaţă de sfinţenie, care este o condiţie de temelie pentru o slujire binecuvîntată. „De-aş avea", scrie el, „măcar inima unui martir, dacă n-am moarte şi cunună de martir!"
Acest om era darul pe care Dumnezeu 1-a făcut acum lui Hudson. O astfel de prietenie este una dintre cele mai mari binecuvîntări ale vieţii. Ea se arată ca o dragoste spontană numai între suflete care se aseamănă. Hudson putea să-şi dea seama, după lungii săi ani de singurătate, de marea valoare a unei asemenea prietenii. Sub influenţa acestei prietenii, a crescut mult în omul dinăuntru şi şi-a înţeles chemarea într-un fel care avea să influenţeze toată viaţa lui.
împreună au vizitat oraşul Wutien, loc de refugiu [a'] populaţiei răsculate. Au împărţit sute de tractate Pe străzile mai mărginaşe. Au fost atacaţi de contrabandişti, dar Dumnezeu i-a scăpat. Hudson se simţea bolnav, un genunchi i s-a umflat şi a trebuit [sa] se întoarcă la Shanghai ca să se îngrijească şi să [Se] odihnească. Deşi îi părea rău să lase pe Burns să [c°]ntinue singur lucrarea, a plecat la Shanghai
61
încredinţat că voia lui Dumnezeu este bună, plăcu chiar cînd ne aduce suferinţă.
In februarie 1856, Hudson a întîlnit la o adun acasă la doctorul Medhurst, pe un căpitan al un vas care sosise din Shantou. Acest creştin se ară mult îndurerat de situaţia din acest port, unul di principalele centre comerciale din sud. Populaţia acolo era foarte dornică de cîştig, se ocupa comerţul de opium şi cu pirateria. Discutînd Burns şi cu Taylor, căpitanul insista asupra nevoii a înfiinţa la Shantou un centru de lucrare misiona Hudson a simţit în cuvintele căpitanului o chem a lui Dumnezeu.
„Nu avusesem niciodată un tată duhovnicesc Burns şi niciodată n-am cunoscut o prietenie aşa d binecuvîntată şi fericită. îmi spuneam că voia Dumnezeu nu putea să fie să ne despărţim... într-i mare nehotărîre lăuntrică, am mers într-o sean împreună cu Burns la nişte prieteni americani. Dupl ceai, domnişoara Lownis ne-a cîntat „Cîntarea misionarului". Nu auzisem niciodată acest cîntec | m-a impresionat mult. Ascultînd, inima mi-a foa zdrobită şi spuneam Domnului, împreună cu cuvinl tele pe care le auzisem în cîntare: „Vreau să mergi nu vreau să ezit mai mult timp, trebuie să las pi prieteni şi speranţe scumpe şi orice legătură *cam* înlănţuie inima... Puţin contează dacă furtuna sad soarele vor fi partea mea, dacă paharul meu va 1 dulce sau amar..."
Ieşind de acolo, am rugat p4
62
Burns să vină pînă la mica mea locuinţă şi acolo, cu multe lacrimi, i-am istorisit cum Domnul mă condusese şi cum eu n-am vrut să ascult pentru că n-am fost gata să-1 părăsesc pentru această

nouă sferă de activitate. El asculta surprins, cu o expresie neaşteptată, de plăcere mai mult decît de tristeţe, şi mi-a spus că şi el se hotărîse, chiar în seara aceea, să- mi spună că auzise pe Domnul chemîndu-1 la Shantou şi că singurul lui regret era că trebuie să renunţe la viaţa noastră aşa de fericită împreună."
La Shanghai, Hudson stătuse doi ani. Acum pleca pentru un cîmp nou de misiune. La Shantou n-au vrut să locuiască în cartierul european şi au găsit o casă chinezească. Burns, care cunoştea dialectul din Canton, a putut să se facă înţeles de la început, dar Hudson a fost obligat să studieze limba vorbită la Shantou şi în curînd a putut şi el să întreprindă singur o mică lucrare de evanghelizare.
„Dacă vreun oraş a avut vreodată nevoie de binefacerile Evangheliei", scrie surorii lui, „cu siguranţă că acesta este. Oamenii sînt în aşa hal de căzuţi în păcat, încît au pierdut orice ruşine, sînt mai P[f]ejos de animalele care pier... Cu adevărat păcatul domneşte aici, opiumul şi dragostea de bani... Şi ninţele a căror situaţie pare cea mai deznădăjduită sînt femeile. Oricît de jos ar decădea bărbaţii în ţările Pagîne, femeile cad şi mai jos. Considerate aproape ^ neavînd suflet, tinerele fete sînt vîndute ca femei [au] °*3* sclave şi nu primesc absolut nici o educaţie.
63
Femeile măritate şi familiile sînt puţine la număr, ÎQ comparaţie cu restul populaţiei... Femeile englezi nu-şi dau seama cît de mult datorează ele EvaB gheliei, şi iubesc prea puţin pe Isus ca să vină aici 1 să încerce să ajute pe cele care pier. AceastJ înseamnă sacrificiu; dar oricît de jos ar avea să s« plece, Isus S-a plecat şi mai mult."
La sfîrşitul lunii aprilie, Hudson primeşte vestea J Amelia, sora lui s-a logodit cu Benjamin Broomhaj şi gîndeau că în curînd vor veni la el, ca să se consacre şi ei evanghelizării Chinei. El i-a scris în această privinţă: „Am cea mai mare dorinţă ca tu să vii să lucrezi aici, nu din pricina mea, ci din pricini lui Isus şi a sărmanilor chinezi". Unui prieten, îi scrie: „Insist asupra însemnată^ de a căuta îndrumarea lui Dumnezeu pentru tini personal şi independent de alţii. Fiecare în parte ari datoria lui şi răspunderea lui faţă de Dumnezeii Purtarea altora nu poate să fie o datorie pentru mini şi, tot aşa, cerinţele datoriei mele nu pot să fii micşorate de purtarea bună sau rea a altora. Noi putem şi trebuie să mulţumim lui Dumnezeu pent™ orice ajutor pe care El ni-L dă prin alţii. Dar s<| încercăm să vedem clar drumul nostru în lumina voi Lui şi atunci cînd vine încercarea şi nehotărîrea, vonl fi tari, neclintiţi, pentru că nu ne sprijim pe un bral de carne."
Hudson dorea mult să fie împreună cu Burns, dai Domnul îl pregătea să ajungă chiar în inima Chinei
64
în luna iunie, au venit doi creştini chinezi să ajute pe Burns în lucrarea lui. Au încercat să aibă o sală specială pentru adunări, dar nu s-a rjutut din cauza populaţiei care era foarte agitată. Insă ca doctor străin, Hudson era bine primit şi aşa s-a apropiat de oameni, ca să le vorbească apoi despre Domnul Isus. Hudson se întreba acum, dacă n-ar trebui să se ducă la Şhanghai ca să-şi aducă instrumentele medicale.
îmbolnăvindu-se mandarinul principal, Hudson a fost chemat să-1 viziteze. Fiind vindecat, mandarinul a încurajat lucrarea misionarilor.
Hudson a plecat la Şhanghai după instrumente şi nu ştia că se desparte cu totul de Burns, care a fost luat prizonier aproape de Shantou şi trimis sub escortă la Canton, unde se găsea consulatul cel mai apropiat. Cîteva luni după aceea Burns s-a putut întoarce la

Shantou, ca să stabilească o lucrare permanentă. Misiunea din Shantou şi biserica prezbiteriană engleză din acest oraş sînt roade ale acestei lucrări. De aici, Burns a plecat la Pekin, unde a lucrat timp de patru ani, apoi s-a dus în Manciuria. La 4 aprilie 1868 a murit, lucrînd pentru Dumnezeu pînă în ultimele clipe.

Măria Dyer

Cînd Hudson ajunse la Shanghai, află că incendiu a stricat clădirea misiunii Londrei şi instrumentele de care avea nevoie erau dis Lucrarea la Shantou depindea de activitatea 1 medicală. Cum să se întoarcă acolo cu mîinile goaL Nu se putea întoarce la Shantou decît după ce trece mai întîi pe la Ningbo, să vadă dacă docto Parker putea să-1 ajute.

„Noi sîntem călăuziţi de Dumnezeu chiar şi atun< cînd simţim cel mai puţin acest lucru. Dacă porţile deschid sau se închid, aceasta vine de la Dumneze în vederea binelui nostru şi pentru împlinit planurilor Lui. Abia tîrziu înţelegem că mîna iubitoare a fost la lucru."

La Changan, în călătorie spre Ningbo, Hudson fost jefuit de bagajele lui. Ajutorul lui, care purtf bagajele, a fugit cu ele şi, cu toată căutarea, Hudsol nu le-a mai găsit. Era acum singur într-un oraş undi n-a găsit loc de găzduit şi a trebuit să petreacl noaptea afară, în frig, înaintea unui templu.

„M-am culcat înaintea unui templu, pe nişte trept|

de piatră. Punîndu-mi banii sub cap, ca pernă, aş fi adormit repede, cu tot frigul, dacă n-aş fi auzit pe cineva apropiindu-se cu paşi de lup. Era un cerşetor, cum sînt atîţia în China şi intenţia lui era, fără îndoială, să-mi fure banii... I-am spus cu un ton foarte liniştit, dar destul de apăsat, ca să înţeleagă că n-am adormit: „Ce cauţi?" N-a răspuns nimic şi a plecat. Eram fericit să-1 văd plecînd şi, cînd a dispărut, am pus în mînecă banii pe care nu-i mai puteam ţine sub cap şi mi-am sprijinit capul pe o piatră. Dar iar am fost deranjat de apropierea a doi indivizi. Am căutat din nou ocrotirea Celui care era singurul meu sprijin şi am rămas liniştit ca şi mai înainte, pînă cînd unul dintre aceşti doi oameni a trecut cu mîna pe sub capul meu, căutînd bani. I-am întrebat atunci ce făceau. Mai întîi au fost surprinşi, apoi mi-au răspuns că îşi petreceau noaptea înaintea templului. Le-am spus să ocupe partea cealaltă, pentru că era destul loc şi pe mine să mă lase acolo unde sînt... M-am ridicat şi m-am sprijinit cu spatele de zid. „Aţi face cel mai bine să vă culcaţi, [s]ă dormiţi", mi-a spus unul dintre ei, „nu aveţi teamă, noi nu vă vom părăsi şi vom veghea să nu vi seîntîmpleniciunrău."

»Ascultaţi-mă", le-am răspuns, „eu n-am nevoie ye protecţia voastră. Eu nu sînt chinez şi nu mă [ln]chin idolilor voştri. Eu mă închin lui Dumnezeu, El [e]_[s]te Tatăl meu şi am încredere în El. Ştiu bine ce voi şi ce vreţi. Eu am să vă supraveghez şi

te I •

n-am să dorm"... Eram foarte neliniştit, dar ceream lui Dumnezeu ajutorul Lui. Numai puţin mi-aiţ înclinat capul şi îndată unul dintre ei s-a repezit 1 mine. M-am ridicat în grabă şi am spus cîte\J cuvinte. Cum noaptea era înaintată, mă simţea» foarte obosit. Şi pentru ca să pot sta treaz, cît 1 pentru a-mi ridica moralul, am început să cînt diferit! cîntece, să recit diferite părţi din Scriptură şi să mi rog, spre marea încurcătură a

tovarăşilor mei, cari ar fi dat nu ştiu ce ca să mă vadă încetînd. DupJ aceea nu m-au mai deranjat. Abia înainte de zorjj zilei, au plecat şi eu am aţipit puţin."
Johhsi, servitorul care-i furase bagajele, era unii dintre cei care părea că se va întoarce la Dumnezeii Hudson Taylor scrie despre el: „I-am trimis I scrisoare ca să-i spun că îl ştim vinovat şi ca să4 arătăm ce urmări ar avea aceasta pentru el. A™ adăugat că gîndeam la început să încredinţez chesj tiunea lui în mîna ja-menului, dar că, aducîndu-nf aminte de ce ne-a spus Domnul Hristos, să răsplătim răul cu bine, n-am mai făcut asa si nu doream să 1 se întîmple nici cel mai mic rău. Ii spuneam că el estl cel ce pierde şi că nu eu, că îl iertam şi îl îndemnări mai serios ca oricînd să fugă de mînia viitoare. Daci cel puţin cugetul lui ar putea fi atins şi sufletul kl mîntuit, aceasta ar fi cu mult mai de preţ decît si intru în posesia a tot cea ce am pierdut. Rugaţi-vi pentru el."
Mai tîrziu, această scrisoare a căzut în mîinile Hi
68
George Muller din Bristol, care a găsit în ea o punere în practică a învăţăturii Scripturii. Simpatia lui a fost cîstigată pentru acest tînăr misionar, care lucra în spiritul lui Isus şi de atunci Hudson Taylor a avut un loc în rugăciunile lui. Mai mult, cînd a auzit această întîmplare, George Muller a trimis în China o sumă suficientă pentru a suporta paguba. El a continuat să se intereseze de lucrarea lui Hudson Taylor atît de mult, încît într-un timp Muller a fost principalul mijloc de care S-a servit Dumnezeu pentru a ajuta misiunea din interiorul Chinei. Simpla conformare cu Scriptura a inspirat încredere în persoana şi în metodele lui Hudson Taylor şi a cîştigat simpatie pentru misiunea lui.
Hudson a plecat la Ningbo, după ce a primit mai întîi de la Berger un cec de o mie de franci, pentru lucrurile furate. La Ningbo a rămas şapte săptămîni cu doctorul Parker. în acest oraş se afla şi şcoala domnişoarei Aldersey, prima europeancă stabilită la Ningbo. Printre toate femeile devotate care au lucrat m China, nu este nume mai nobil ca al ei. Totuşi, ea [av]ea unele curiozităţi. „Ştia să economisească atît de bine timpul, încît le făcea pe fete să citească pînă Şicîndmîncau."
Domnişoara Aldersey era ajutată de două tinere surori, Burelle şi Măria Dyer. Ele erau fiicele unuia dintre primii misionari printre chinezi, Samuel Dyer, [A][Care] murise în 1843, după ce evanghelizase 16 ani [ln] Singapore. El n-a putut intra în China, dar fiul lui
69
şi-a consacrat aici viaţa mai tîrziu. Cele două fiice ale lui, născute sub tropice dar crescute în Anglia dupl moartea tatălui lor, veniseră de mici la Ningbcl Cunoscînd bine dialectul ţării, ele erau tot atît de folositoare, cît şi de iubite de localnici.
Hudson venea pentru a doua oară în societăţi acestor oameni, însă intenţiona să plece cît m degrabă, să-1 întîlnească pe Bums la Shanto[l] împreună cu un alt coleg, Jones, cu care s-| împrietenit, Hudson a plecat la Shanghai. SI pregătea să se ducă la Shantou şi şi-a trimis chici bagajele pe bordul unui vas care urma să meargă într-acolo, cînd, pe neaşteptate, o scrisoare de la Burns îl informa că toate planurile lor pentru Shanj tou s-au risipit. Burns a fost oprit prizonier în interio*m*
Toate îl loveau de-a dreptul: instrumentele lui distruse, furtul şi toate amărăciunuile care-1 însol ţeau, întîrzierea lui pe drum, călătoria obositoare şl peste toate acestea, o uşă închisă şi un prieten bolnav, Jones, care trebuia dus la Ningbo. Decij îndrumarea lui

Dumnezeu era să se întoarcă la Ningbo. Dar se putea oare ca tot ceea ce a plănui împreună cu Burns să nu fi venit de la Dumnezeul

La Ningbo, Hudson s-a instalat în sudul oraşului şi, împreună cu Jones, lucra printre popor. Doamnl Jones, care avea trei copii, găsea un ajutor preţiol în cea mai tînără dintre domnişoarele Dyer, cu cârd făcea adesea vizite.

Pentru Măria Dyer, lucrarea misionară nil

70

însemna numai a învăţa, ci şi a conduce suflete la Hristos.

„Acest lucru mi-a atras interesul", spunea Hudson Taylor mult timp după aceea. Ea era deja o adevărată misionară. Avea aceleaşi vederi asupra atîtor subiecte importante, încît fără ca el să-şi dea seama, ea a început să-i umple în inimă ceva ce nu avusese pînă atunci. El a luptat împotriva dorinţei de a o vedea mai des şi a făcut tot ce a putut ca să scoată imaginea ei din inima lui. Ştia precis că este chemat să lucreze în interior şi simţea că nu trebuie să fie reţinut de un cămin. Şi apoi tot viitorul lui era nesigur. Peste cîteva luni sau chiar săptămîni, drumul spre Shantou putea să i se deschidă din nou. Pe de altă parte, ce drept avea el să se gîndească la căsătorie, atunci cînd nu avea nici un salariu fix? Domnul a îngrijit totdeauna de nevoile lui. Ce va spune ea, ce vor spune rudele ei de o viaţă prin credinţă în China, chiar şi în ce priveşte pîinea cea de toate zilele?

în acest timp a început războiul dintre Anglia şi China pentru problema opiumului. La Ningbo, Şederea străinilor era în primejdie şi mulţi misionari [a]u plecat la Shanghai, port care prezenta mai multă [si]Suranţă. Domnişoara Aldersey a refuzat să-şi părăsească şcoala şi cele două ajutoare ale ei s-au hotărît [s]ă rămînă cu ea. A fost foarte greu pentru Hudson ^ le lase la Ningbo şi el să plece cu ceilalţi la hai. Cea mai mare dintre domnişoarele Dyer

71

se căsătorise cu prietenul lui, Burdon şi avea astfJ un protector. Dar Măria acum era singură şi avea ci atît mai mult dreptul la dragostea şi la ajutorul Iul Dar el n-a îndrăznit să-i mărturisească nimic şi fl plecat destul de trist, fără să ştie dacă o va mai vedei vreodată.

în cele patru luni care au urmat, Hudson a obţin* rezultate încurajatoare la Shanghai. Predica în oral şi făcea călătorii misionare cu Jones. Acum aude ci Bums s-a întors la Shantou şi că i-a trimis o scrisoari în care arăta că se *bazează* pe colaborarea lui. Daj piedicile care i-au stat în cale pînă acum l-au făcui pe Hudson să-şi dea seama că voia Domnului ni era să meargă acolo şi aceasta era de ajuns. Pentru el o chestiune odată aranjată înaintea lui Dumj nezeu, nu se mai punea niciodată. Şi totuşi şedered la Shanghai nu-i era deloc plăcută. In oraş erau mij de refugiaţi din Nanking, care mureau de foame. Nil puteai să ieşi pe stradă fără să vezi scene sfîşietoarJ de sărăcie şi mizerie.

O altă grijă care apăsa asupra lui Hudson era deficitul de cincizeci de mii de franci al societăţii dJ care depindea. De aceea, a preferat să nu primească nimic de la societate şi să aştepte totul de la Domnul! decît să trăiască din bani de împrumut.

Spera că depărtarea l-ar ajuta s-o uite pe Mariaj că va micşora dragostea pentru ea. Dar tocmaj dimpotrivă, sentimentul acesta îl stăpînea tot mal mult. Măria satisfăcea, din toate punctele de vederej

72

raţiunea şi inima lui. Ea era consacrată lucrării lui Dumnezeu, fapt care îl putea ajuta pe

Hudson în misiunea lui. Numai vechea întrebare îl încurca: Cum să îndrăznească să se căsătorească, el, cu perspectivele de viitor pe care le avea? Şi o altă chestiune, mai gravă: Ce va zice ea? Nu ştia nimic despre gîndurile şi sentimentele ei. Ea s-a purtat frumos cu el. Dar aşa era ea cu toată lumea. După cîteva ezitări, şi-a deschis inima prietenilor săi, Jones. Spre marea lui surpriză, departe de a-1 descuraja, ei s-au arătat plini de recunoştinţă faţă de Dumnezeu. Atunci Hudson s-a hotărît să-i scrie. Cincisprezece zile de aşteptare s-au scurs încet şi, cu toate rugăciunile lui, încă nu era pregătit pentru răspunsul primit, scurt şi rece, care îi spunea că ceea ce dorea el era cu totul imposibil şi-1 ruga să se abţină de la o altă încercare.

Dacă ar fi putut şti el cu cîtă mîhnire au fost scrise aceste cuvinte! Măria încerca aceeaşi tristeţe. Ea abia îşi amintea de tatăl ei, iar pe mama ei o pierduse 'a zece ani. Atunci cele două orfane au fost încredinţate unui unchi care locuia la Londra şi, în tot timpul şederii în Anglia, tînăra fată n-a ieşit din Pension. Apoi a venit chemarea pentru China, în [21Ua] fa care domnişoara Aldersey a cerut un ajutor Pentru şcoala ei din Ningbo. Venind aici, cele două [Uro]ri nu aveau în vedere atît lucrarea misionară, cît °nnţa de a fi credincioase dorinţei părinţilor lor. [r] călătoria spre China a rămas imprimată în inima

73

Măriei, ca timpul cînd s-a întors la Dumnezeu. Cu simplitatea şi credinţa unui copil, ea s-a încrezut în jertfa Domnului, lucru care a făcut-o să intre cu un duh cu totul nou în lucrarea misionară. Aceasta nu mai era acum o activitate filantropică, făcută din dragoste pentru tatăl ei, ci era expresia dragostei pentru Mîntuitorul.

Dar ducea o viaţă prea singuratică pentru o tînără care nu avea decît douăzeci de ani. In acest timp însă, a venit acolo Hudson Taylor, iar ea îndată şi-a dat seama că el căuta, ca şi ea, o viaţă sfîntă, folositoare, în legătură cu Dumnezeu. Iubea înflăcărarea lui misionară, îi plăcea chiar şi de costumul lui chinezesc şi a luat obiceiul să se roage mai mult pentru el. Dragostea intrase în sufletul ei, însă nimeni nu ştia, decît Dumnezeu.

Ce surpriză cînd a primit scrisoarea lui! Sora ei a fost de acord cu ea şi amîndouă au mers la domnişoara Aldersey. Dar ea le-a răspuns cu indignare: „Este un om fără căpătîi, acest Hudson! Cuffl a îndrăznit să facă o asemenea cerere? Trebuie să refuzi îndată şi în mod definitiv." Orice discuţie era în zadar şi rezultatul acestei vizite a fost acea scrisoare, scrisă la dictarea domnişoarei Aldersey.

Hudson, în durerea lui, a găsit simpatia lui Jone dar Măria avea numai pe Domnul Isus. Şi ea ÎŞJ închipuia că, după un asemenea refuz, el nu va mŞ[1] reveni la Ningbo. Desigur, va merge să-1 întîlneastf pe Burns, la Shantou... El chiar aşa ar fi făcut, da#

74

s-ar fi lăsat condus de îndemnurile lui personale, în loc să se lase condus de voia lui Dumnezeu.

Potolirea războiului cu Anglia a făcut posibilă înapoierea lui Jones şi a lui Hudson la Ningbo. înainte de a părăsi oraşul Shanghai, în mai 1857, ei au luat o hotărîre însemnată: să părăsească Societatea de Evanghelizare a Chinei. Această hotărîre a costat mult pe Hudson Taylor, pentru că el cunoştea şi iubea pe mulţi dintre membrii comitetului societăţii. Dar nu se putea împăca să trăiască din bani pe care societatea îi împrumuta, pentru că mereu era în deficit. El nu putea gîndi că împrumutul ar fi după voia lui

Dumnezeu şi prefera, pentru viitor, să se încreadă numai în Dumnezeu.
Fiind la Ningbo, în casa lui Jones, Hudson a întîlnit pe Măria Dyer. I-a spus deschis ce are pe inimă şi i-a cerut voie să scrie unchiului ei, ca să obţină învoirea lui pentru căsătorie. Ea nu numai că a consimţit, dar i-a înlăturat toate temerile, lăsîndu-1 sa vadă pînă la ce punct împărtăşea sentimentele lui. Apoi s-au despărţit, după ce mai întîi s-au rugat lrripreună.
Aşteptînd răspunsul unchiului, care putea să Ureze mai multe luni, căutau să nu supere pe °mnişoara Aldersey, care a şi scris unchiului fetei a lui Hudson. „Costumul lui", spunea ea, „îl I , Caraghios". Ea critica situaţia lui de lucrător cr jPen<^ent' „sprijinindu-se pe baza nesigură a
eainţei, fără să fi fost chemat de cineva". Spunea
75
chiar că este „fanatic, bolnav trupeşte şi sufleteşte".
Scrisoarea domnişoarei Aldersey nelinişitea pe Hudson şi pe domnişoara Dyer, care se gîndea că s-ar putea ca unchiul ei să refuze cererea lui. Atunci ce ar fi de făcut? Hudson ştia bine că ascultarea de părinţi era o datorie. Mulţi ani mai tîrziu, el scria unui tînăr: „N-am văzut niciodată neascultare la o poruncă precisă din partea părinţilor, chiar cînd ei se înşală, să nu fie urmată de pedeapsa ei... Trebuie să învingi prin Domnul. Cînd un tînăr poate spune cu toată sinceritatea: „Eu mă aştept la Tine, Doamne, ca Tu să deschizi porţile", lucrul este în mîna lui Dumnezeu şi El Se însărcinează să aranjeze totul".
Unul dintre colegii de la misiunea prezbiterianâ s-a îmbolnăvit de o boală contagioasă şi Hudson a trebuit să stea lîngă el zi şi noapte ca să-1 îngrijească. Acela însă, a murit. Acum hainele lui Hudson trebuiau distruse, ca să nu infecteze şi pe alţi oameni, dar el nu avea alte haine şi nici nu-şi putea face alt costum chinezesc. De cînd a părăsit Societatea de Evanghelizare a Chinei, a primit diferite sume de bani, mai mult decît nevoile lui personale. Dar el împărţea totul cu Jones şi de curînd trimisese 850 franci unui misionar. Nu mai avea acum nimic, iar hainele infectate trebuiau distruse. Singurul lu sprijin era rugăciunea... Tocmai atunci i-a venit un pachet care conţinea, între altele, îmbrăcămintea *pe* care o lăsase anul trecut la Shantou. Dumnezeu estf cu adevărat un Tată şi El cunoaşte nevoile copiilor
76
Săi, chiar înainte ca ei să I le spună.
întîmplarea aceasta neînsemnată a făcut să îmbogăţească sensul deciziei misiunii pe care avea s-o întemeieze Hudson Taylor: Ebenezer şi Jehova Jireh (Pînă aici Domnul ne-a ajutat şi Domnul va purta de grijă).
Au urmat apoi zile de boală şi de febră, în care Hudson a simţit şi mai mult izolarea în care se găsea.
La adunările lor, Jones şi Hudson puneau şi mese gratuite pentru indigenii săraci. Dumnezeu îngrijea de nevoile lor mai mult ca înainte. într-o sîmbătă dimineaţa, după ce au plătit toate cumpărăturile pentru a doua zi, nu le mai rămăsese nici un ban. Chiar atunci Jones primeşte un cec de 1.080 franci.
„Fără să vrem, ochii ni s-au umplut de lacrimi de recunoştinţă. Cel care hrăneşte păsările cerului, nu numai că avea grijă de nevoile noastre, dar îngrijea Şi de văduve, de orfani, de orbi, de şchiopi şi de săraci."
Spre sfîrşitul lui noiembrie 1857, Hudson primeşte scrisoarea atît de mult aşteptată, de la unchiul dariei. Răspunsul era favorabil. Atunci ei s-au 109odit şi au putut să se întîlnească din cînd în cînd ta prieteni. La 16 ianuarie 1858, Măria împlinea 21 cte ani şi era liberă ca să hotărască ea singură.

O încercare care a avut loc în acest timp, ar fi putut s~° facă pe tînăra fată să ezite, dar s-a arătat caracterul ei creştin. La 16 ianuarie, trebuia să vină să ia Ceaiul acasă la Jones. „Cînd a venit ziua, ne găseam
77
într-o încurcătură serioasă", povesteşte Hudson. „Făcusem cheltuieli mari cu lucrarea noastră pentru săraci. în dimineaţa acelei zile nu ne-a rămas decît o monedă neînsemnată. Neavînd provizii şi nici bani pentru cumpărături, nu puteam decît să ne încredinţăm Celui care este într-adevăr un Tată şi care nu poate să uite nevoile copiilor Săi. Nu puteam face pregătiri pentru oaspeţii noştri de după amiază, şi am prezentat acest lucru în mod special lui Dumnezeu." Ideea de a vinde ca fier vechi o sobă americană, nu le-a reuşit. Bucătarul lor chinez le-a pus la dispoziţie ceva din banii lui, dar n-au vrut să primească şi Jones i-a explicat că ei nu vor să se împrumute. Dar, în timp ce se rugau, poştaşul le aduce un dar de la Berger, din Anglia. Seara, la ceai, n-au putut face alt lucru decît să istorisească toată întîmplarea, atît de pline erau inimile lor de bucurie şi de recunoştinţă.
în lumina acestei întîmplări, Hudson simţea că trebuie să arate logodnicii lui seriozitatea hotărîrii p« care o lua. I-a spus întocmai prin ce încercare a trecut.
„Nu pot să te consider angajată prin cuvîntul tău". a adăugat el, „în cazul că ai prefera să ţi-1 iei înapoi' Vezi cît de grea poate să fie viaţa noastră în unete clipe." „Ai uitat", i-a răspuns ea, „că eu mi-atf pierdut părinţii într-o ţară depărtată. Dumnezeu 3 fost Tatăl meu de atunci. Gîndeşti tu că m-aş teme să mă încred în El acum?"... „Inima mea cînta
78
bucurie", spune Hudson mai tîrziu, istorisind această întîmplare.
Căsătoria a avut loc la 20 ianuarie 1858. După cîteva săptămîni, Hudson scria: „A te căsători cu femeia pe care o iubeşti, pe care o iubeşti cu gingăşie şi respect, este o binecuvîntare pe care n-o poţi exprima, nici nu ţi-o poţi închipui. Fiecare zi te face să-ţi cunoşti mai bine preaiubita şi, cînd ai o comoară ca a mea, te simţi tot mai fericit, tot mai recunoscător, în umilinţă, faţă de Acela de la care vine orice lucru bun, pentru darul cel mai preţios poatefipepămînt."
79

Lucrarea la Ningbo

S-au stabilit la Ningbo, într-o casă mică. unde avea să fie leagănul misiunii în interiorul Chinei Măria era iubită de femeile din împrejurimi. Putei să le viziteze la casele lor, căutînd eleve pentru şcoalţ ei, apo] stătea de vorbă cu femeile, cu bătrînii şi ci copiii. In felul acesta, mulţi dintre ei se hotărau să vină la adunările misiunii, pentru a auzi vorbindu-si despre Mîntuitorul care făcuse viaţa misionarilor alt de deosebită de a lor. Cei doi soţi vedeau acum cui căsătoria poate să-i ajute la lucrarea misionară, cil ea este făcută nu numai „în Domnul", dar şi „din ■ prin El şi pentru El". Războiul civil şi războiul cu Anglia continuau ■ pustiască ţara, făceau ca totul să fie nesigur în ChirM Pe de altă parte, ploile torenţiale au nimicit recolte» Lucrarea misionară suferea din cauza acestor stfl de lucruri; adesea sala de adunare era aproaB goală. Dar Hudson nu avea nici ajutoare — I trebuia să facă totul singur: predică, învăţatul îngrijirea bolnavilor, primirea oaspeţilor, apoi coreţ pondenţa, contabilitatea şi călătoriile misionare ■
80
Jones.
Doamna Taylor preda la şcoala ei cîte şase sau opt ore pe zi. Nu voia să întrebuinţeze în această lucrare pe credincioşii indigeni. Intrebuinţînd cu plată pe cei de curînd întorşi la Dumnezeu, oricît

de sinceri ar fi ei, le micşorează puterea, dacă nu chiar convingerile. Ei trebuiau lăsaţi să se dezvolte în împrejurările în mijlocul cărora Dumnezeu i-a aşezat, întăriţi chiar prin încercările prin care trebuiau să treacă.
Unul dintre cei dintîi care s-a întors la Dumnezeu după căsătoria lor, a fost un lucrător de coşuri, Fang Nengkuei. în acest timp Hudson predica despre fiul risipitor. Ideea că Dumnezeu este bun, ca un Tată, era cu totul nouă pentru cea mai mare parte dintre ascultători. La sfîrşitul adunării, cînd Hudson a invitat pe cei care doreau să rămînă să stea de vorbă cu el, aproape toţi au rămas. Printre cei mai atenţi era Nengkuei. Astfel, el a ajuns să se predea lui Dumnezeu şi, mai tîrziu, a devenit un adevărat vestitor al Evangheliei. El a fost ^n deschizător de drumuri, peste tot pe unde trecea forma adunări care apoi creşteau în urma lui.
Hudson a deschis şi o şcoală de seară, unde Puteai învăţa să citeşti Noul Testament cu caractere Romane. Se ocupa în mod deosebit de cei de curînd |^torşi la Dumnezeu, susţinînd că evanghelizarea Uiinei depindea de activitatea lor viitoare. Hudson ^ista mult asupra importanţei citirii personale a
81
Bibliei. Un copil putea să înveţe de la doamna Taylol Noul Testament cu caractere romane, în timp de o lună. Deseori elevii deveneau creştini, cum s-a întîmplat cu Tsin, profesorul lor de chineză, şi cJ mama lui, prima femeie chineză botezată de Hudson Taylor. După aceea, mama lui Tsin a contribuit mult la lucrare, citind şi explicînd femeilor din Noul Teşi tament.
Nyi, Nengkuei şi alţi creştini indigeni ajunseseră şl ei pescari de oameni. Dar ei încă mai trebuiaii crescuţi şi, dacă misionarii ar fi plecat de acum în alte localităţi, poate că n-ar mai fi putut aducă roadele care le-au adus după *aceea.* Misionarii nil realizau încă influenţa pe care o avea exemplul Ion Ceea ce erau ei înşişi în adîncul fiinţei lor, au devenii şi copiii lor în credinţă într-o mare măsură. Cei di curînd întorşi la Dumnezeu învăţau de la misionara lor îndeosebi dragostea de suflete, fără de care toati celelalte daruri nu sînt nimic.
în februarie 1859, într-o cameră întunecoasH Hudson era îngenunchiat la căpătîiul soţiei lui. I| urma unei răceli, ea ajunsese grav bolnavă. înci doctorul nu mai spera vreo scăpare. Toţi creştinii dil oraş s-au adunat să se roage pentru ea şi sentimentil de a nu fi singur în rugăciune era un puternic sprijij pentru Hudson. îngenuncheat, în linişte, a simH născîndu-se în el o nouă speranţă — avea ideei unui remediu pe care încă nu-1 încercase. Trebuii numai avizul doctorului Parker. Dar va mai trăi f
82
pînă se va întoarce el de la doctor? „Parker a aprobat tratamentul la care mă gîndeam. Dar ajungînd acasă, mi-am dat seama de la prima vedere că schimbarea dorită se produsese, fără ca să mai fie nevoie de acest tratament sau de un altul." Marele Doctor trecuse pe acolo. Prezenţa Lui pusese pe fugă apropierea morţii. Mîna Lui a adus încă o dată vindecarea.
Această experienţă a puterii Domnului şi a ceea ce este El gata să facă pentru ai Săi, ca răspuns la rugăciunile lor, 1-a susţinut pe Hudson în luptele pe care le-a avut după aceea. După această boală periculoasă, a fost o plăcere pentru ei să viziteze, în afara oraşului, noul spital al doctorului Parker. Acum era gata construit: o capelă, dispensar, casă de locuit, săli pentru europeni Şi pentru chinezi, situate aproape de rîu şi dominate de un turn

din care se vedea pînă departe. Era foarte încurajatoare vederea lucrării pe care doctorul Parker a putut s-o realizeze în trei ani, prin stăruinţă Şi curaj, fără ajutorul vreunei societăţi.
La 31 iulie familiei Taylor i s-a născut primul copil, ° fetiţă pentru care n-au găsit nume mai potrivit ca Grace (Har). Era o căldură de 40 de grade şi ura indigenilor împotriva europenilor se manifestase Pnn revoltă. „Omorîţi pe diavolii străini!" erau strigătele care se auzeau pînă în camera unde era lc<Jţa Grace. Dar nimeni n-a încercat să forţeze uşa Casei l°r, cu toate că ar fi fost un lucru uşor de făcut.
83
Erau păziţi de puterea lui Dumnezeu şi inimile lor au rămas în pace.
în august a murit doamna Parker. Nimeni nu se aştepta la acest eveniment. Unul dintre cei patrii copii ai lui Parker era şi el grav bolnav, iar doctorul îşi dădea seama că propria lui sănătate era încercată prin cei cinci ani petrecuţi în China. De aceea s-J hotărît să se întoarcă în Scoţia, unde familia ar putea să se ocupe de copii.
Dar ce avea să devină misiunea medicală, roadă a atîtor rugăciuni şi munci? Spitalul era plin de bolnavi şi o întreagă mulţime venea în fiecare zi la dispensar. Nu era alt doctor care să-1 înlocuiască şi nici nu era momentul să se întrerupă lucrarea chiai la începutul iernii. Atunci doctorul Parker a avui ideea să-1 roage pe Hudson să continue cel puţin cJ dispensarul şi să închidă numai spitalul. Taylor s-1 rugat mult pentru aceasta, dorind să cunoască voiJţ lui Dumnezeu. Desigur, dispensarul trebuia sa rămînă deschis şi, mai mult, nu trebuia să se închidă nici spitalul. Nu le-a dat Domnul ajutoare printrf indigenii întorşi la Dumnezeu? în ce priveşte lipsa dl fonduri, aceasta nu este treaba lor, ci a lui Dumf nezeu.
„în fiecare zi venea lume multă la dispensar, scria Hudson. Erau 30 de paturi gratuite pentru bol generale şi cam tot atîtea rezervate fumătorilor dl opium, care veneau acolo ca să scape de acest vicii* Şi pentru că şi doctoriile şi îngrijirea erau gratuită
84
cheltuielile zilnice erau foarte mari. Era şi un oarecare număr de ajutoare indigene, pentru întreţinerea cărora trebuia altă cheltuială. Pînă atunci resursele veniseră de la clientela străină a doctorului Parker. Cu plecarea lui însă, lipsea această sursă de venituri. Dar n-am primit noi cuvîntul să căutăm mai întîi împărăţia lui Dumnezeu?"
încredinţaţi că sînt chemaţi la această lucrare, Hudson şi soţia sa se pregăteau să se mute în casa doctorului Parker.
„Ea avea o mare şi binefăcătoare influenţă asupra bolnavilor", scrie Hudson despre soţia sa. „Ei simţeau bine că o religie capabilă să aducă o doamnă engleză să le dea îngrijiri atît de particulare şi dificile, era demnă de atenţie. Ea avea de asemenea o mare influenţă asupra ajutoarelor indigene, printr-o simpatie naturală şi prin eforturile pe care le făcea pentru binele lor. Ea nu-i considera ca pe nişte oameni plătiţi să-i servească, ci ca pe nişte suflete pe care trebuia să le aducă la Domnul Hristos. Ea îi încuraja şi îi ajuta să înveţe să citească şi a învăţat Pe mulţi să scrie. Mulţi dintre cei care au fost astfel 'n legătură cu ea, au învăţat să cunoască pe Domnul Jsus. Ea avea obiceiul să caute în toate îndrumarea lIJi Dumnezeu şi nu scria nici măcar un rînd, nu făcea o vinzare sau o cumpărătură, fără să-şi ridice mai lntfi inima spre El."

La spital, Hudson a adunat toate ajutoarele şi le-a exPus situaţia. Le-a spus că ei trebuie să aştepte
85
ajutor direct de la Dumnezeu, că nu putea să le garanteze un salariu fix, pentru că în nici un caz el nu voia să se împrumute. în aceste condiţii dădeş libertate tuturor celor care ar vrea să nu mai fie împreună cu ei în această lucrare, deşi i-a îndemnai să-şi continue serviciul dacă sînt gata să se încreadăf simplu, în făgăduinţele lui Dumnezeu. Toţi cei care nu erau creştini s-au retras şi Hudson i-a înlocuit cil credincioşi indigeni. Unii dădeau gratuit timpul loi liber, alţii dădeau tot timpul lor, fără să aibă alt salariu, decît întreţinera lor. Toţi aveau pe inima această lucrare şi se rugau pentru ea.
Cînd banii lăsaţi de doctorul Parker s-au terminat şi fondurile lui Hudson au început să scadă, Hudsori împreună cu ajutoarele lui se rugau stăruitor, pentru că îşi dădeau seama că aceasta era o încercartj hotărîtoare. într-o dimineaţă, bucătarul a adus la cunoştinţă că a desfăcut ultimul sac de orez şi în curînd îi va vedea fundul. „Atunci", răspunse Hudl son, „momentul cînd Domnul ne va ajuta trebuie si fie aproape." Chiar aşa s-a şi întîmplat, pentru că înainte ca sacul de orez să se termine, Hudson ■ primit de la Berger un cec de 1.250 franci. Dar dl data aceasta prietenul său Berger îl anunţa că o grei sarcină i-a venit pe umeri: sarcina de a întrebuinţa o avere pentru Domnul Isus. Tatăl său a murit di curînd, lăsîndu-i o frumoasă avere; şi pentru că *m* nu dorea să-şi mărească cheltuielile personale, căuti un mijloc de a folosi banii pentru lucrarea lui Durnl
86
nezeu.
Nu este nimic mai molipsitor ca bucuria duhovnicească, atunci cînd ea este adîncă, adevărată. Şi ea n-a lipsit în iarna aceasta la spitalul din Ningbo. Au fost numeroase răspunsuri la rugăciunile cu privire la nevoile băneşti. Au fost operaţii reuşite în condiţii nefavorabile. Mai mult, au fost suflete aduse la Domnul Isus. Dar toate acestea nu s-au făcut fără o rugăciune neîncetată şi o muncă din răsputeri.
Şase ani în China, şase ani într-o asemenea activitate, lăsaseră urme asupra lui Hudson Taylor. El se gîndea la posibilitatea unei întoarceri în Anglia şi era departe de a gîndi la o nouă dezvoltare a lucrării. Acum îşi dădea seama de un fapt dublu: pe de o parte împrejurările care erau din ce în ce mai favorabile evanghelizării, pe de altă parte sănătatea lui, care se şubrezea repede. Ar fi trebuit o sută de misionari şi el era din ce în ce mai puţin capabil să facă lucrarea de unul singur.
Cine ar fi putut crede că Hudson Taylor, sărac, »ără influenţă, fără pregătire specială, va deveni fondatorul şi directorul unei organizaţii mondiale, 'nglobînd misionari din toate denominaţiile şi din toate ţările?
Iată ce scrie părinţilor săi, la începutul anului l°60: „Cunoaşteţi tineri serioşi, întorşi la Dum-nezeu, dornici să slujească lui Dumnezeu în China ?' gata să vină aici? Dacă am putea găsi cinci sau ?ase! Ei vor începe probabil să predice în chinezeşte
87
peste şase luni şi, ca răspuns la rugăciuni, vom găsi fondurile necesare pentru întreţinerea lor." Pe de altă parte, era nevoie ca cei întorşi la Dumnezeu dintre chinezi să fie îndrumaţi, supra-f vegheaţi. Cel mai zelos dintre ei, Nengkuei, a alunecat din cauza mîndriei. Toţi aveau nevoie — experienţa o arătase — să fie instruiţi cu răbdare în lucrurile duhovniceşti.

O concluzie li se impunea: le trebuia ajutorul altor misionari, care să primească linia lor de conduită. „Chinezii pier şi Dumnezeu binecuvîntează aşa de mult lucrarea noastră!... Dar noi sîntem epuizaţi şi ne trebuie ajutor... Aveţi milă de sărmanii chinezi! Aţi dat pe fiul vostru, daţi şi influenţa voastră", scria părinţilor săi.
Dumnezeu a încurajat pe Hudson în acest timp. „Un prieten a fost îndemnat să vă trimită 2.500 franci fiecăruia, domnului Jones şi dumitale", îi scrizţ Pearse spre sfîrşitul lunii martie. „Vei fi fericit să auzi că este o mare trezire aici, la Londra, şi cei întorşi la Dumnezeu se numără cu sutele."
Atunci, el trebuia să se întoarcă în patrie, înainta de a fi prea tîrziu. Pe de altă parte, sănătatea luş şubredă îi arăta clar că o călătorie în Anglia ar « singurul mijloc ca să-şi scape viaţa. La sfîrşitul Iul iunie au închis cu părere de rău spitalul şi s-al îndreptat spre oraşul Shanghai, de unde au plecat spre Londra.
Niciodată, în liniştea nopţilor petrecute în corabie,

nici chiar în cele mai bune clipe de rugăciune, nu si-au putut închipui cum va fi viitorul pregătit de Dumnezeu. Ce vis sau ce dorinţă le-ar fi trebuit pentru aşa ceva? China deschisă de la o frontieră la alta! O misiune în interior, lucrînd pînă în provinciile cele mai depărtate; peste tot staţiuni, ocupate de sute de misionari; mai mult de nouă sute, în timp ce ei cereau cinci! Şi cum ar fi putut ei să-şi închipuie că cei treizeci de oameni întorşi la Dumnezeu, care le erau aşa de scumpi, se vor înmulţi pînă vor ajunge la treizeci de mii de ajutoare indigene? Ce imaginaţie le-ar fi trebuit ca să-şi poată închipui că în cei cincizeci de ani care vor urma, mai mult de 37 milioane de franci vor fi daţi pentru vestirea Evangheliei în China şi aceasta fără colectă, fără cel mai mic apel către oameni? într-adevăr, le-ar fi părut imposibil.
Acum se mulţumeau să se roage, să se încreadă •n Dumnezeu, iar viitorul era acoperit de ochii lor. Jot ce vedea Hudson Taylor era marea nenorocire >n care se afla China şi avea o singură rugăciune: să poată face ceva mai mult pentru China, cu puterea care-i rămînea. „Dacă aş avea o mie de vieţi, China [d]r putea să mi le ceară pe fiecare dintre ele. Dar nu, [n]u China, ci Domnul Hristos. Nu putem noi face mai [m]ult pentru El? Putem noi face destul pentru un aşa Mîntuitor?"

J

MISIUNEA IN INTERIORUL CHINEI

Răspunderea apasă asupra lui Dumnezeu

Revenind bolnav din China în 1860, a primit din partea doctorilor recomandaţia de a nu mai pleca din Anglia, pentru că reîntoarcerea ar însemna o adevărată sinucidere. Cei şase ani şi jumătate de •ucru la Shanghai, la Ningbo şi în alte localităţi au slăbit trupul lui care şi aşa nu era deloc puternic, iar [So]ţia lui era şi ea bolnăvicioasă şi avea şi copil, astfel [Se] Părea că lucrarea lui misionară a luat sfîrşit.
Gîndul de a rămîne inactiv nu-1 putea stăpîni. Abia
Qjuns în Anglia, a şi început să facă adunări, să stea
[e] vorbă cu credincioşii cunoscuţi, încît s-au dus trei
[Sd]Ptâmîni înainte chiar de a-şi putea vizita părinţii la

Barnsley.
Căutînd să nu-şi arate mereu nerăbdarea de a se întoarce în China, Hudson s-a hotărît să-şi continue studiile medicale, ca să-şi poată lua diploma. Dar se ocupa mai ales cu revizuirea Noului Testament în dialectul de la Ningbo. în fiecare zi punea deoparte cîte şapte pînă la nouă ore pentru această lucrare. Societatea Biblică a consimţit să publice o nouă ediţie a Noului Testament, cînd va fi revizuit.
Şi patru ani au trecut, fără ca stîlpul de nor să se mişte dinaintea lui, patru ani care i-au adus numai un singur misionar pentru China, un credincios numit Meadows.
Cînd Meadows s-a dus la Londra, se simţea atras mai mult de personalitatea lui Taylor decît de frumuseţile marelui oraş. Sărăcia locuinţei misionarului şi simplitatea vieţii lui l-au mirat, dar a uitat repedf goliciunea camerii, frigul în care stătea, hainele luţ învechite, atît de mult îl interesa ce fac acei oameni din depărtare, care n-au auzit de Hristos. Hudsorf ştia ce înseamnă să fii singur şi fără ajutor într-o ţara străină şi făcea tot ce îi stătea în putinţă ca acest prinf colaborator să fie bine întărit sufleteşte înainte de al pleca. în 1864 Meadows şi soţia lui au plecat spre Ningbo, unde Jones era singur.
Anii petrecuţi la Londra au fost pentru Hudson şi o încercare materială. El nu lua nimic din banii pentru misiune. Pentru nevoile lui materiale aştepta totul de la Domnul, ca şi pentru nevoile duhov-1
92
nicesti. Şi a putut cunoaşte adevărul cuvintelor: „El nu lipseşte de nici un bine pe cei care duc o viaţă fără prihană". Dar în acest timp a cunoscut şi perioade de lipsuri cum n-a mai cunoscut altă dată. Totuşi, pe măsură ce greutăţile se măreau, se mărea si încrederea lui în Dumnezeu şi numai în Dumnezeu. El spunea totul, absolut totul Tatălui ceresc, cu simplitatea unui copilaş şi cu încrederea că Dumnezeu va purta de grijă şi va conduce toate.
Moartea misionarului Jones din Ningbo i-a mărit tot mai mult dorinţa de a se întoarce între acei copii ai lui în credinţă. De asemenea Meadows a rămas fără soţie şi fără copil şi se simţea izolat. Toate nevoile acestei lucrări apăsau greu pe inima lui Hudson. O hartă mare a Chinei era aşezată pe peretele camerei lui şi Biblia era totdeauna deschisă pe masă. Privirea lui se ducea de la hartă la Biblie Şi de la Biblie la hartă, iar gîndul, la aceste mulţimi lipsite de lumina Evangheliei şi de care parcă nimeni nu se interesa.
Şi în felul acesta, puţin cîte puţin, în sufletul acestui om îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu se preciza lucrarea în vederea căreia Stăpînul 1-a pus deoparte Şi pentru care îl pregătea.
Printre cei care erau nelipsiţi de la adunările ˢăptămînale de rugăciune din locuinţa lui Taylor, nimeni nu arăta mai mult interes pentru misiune ca ᵘn negustor liniştit, înalt, care venea cu soţia sa de •a frumoasa lui casă din Sussex. Acest om, care se
93
numea Berger, s-a întors la Dumnezeu într-un fel cu totul deosebit. La o serată, el stătea de vorbă **cuB** tînără, cînd, spre marea lui surpriză, ea i-a spus cîte ceva despre lucrurile credinţei. Era în ea atîta sinceritate şi atîta bucurie că are ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos, încît Berger a rămas îngîndurat şi n-a mai avut plăcere pentru acea petrecere. Chiar atunci a primit şi el pe Domnul Isus şi s-a retras din acel salon pentru a-şi ascunde lacrimile de re-t cunoştinţă. Cînd 1-a cunoscut pe Hudson, acest negustor nu avea încă patruzeci de ani; aceasta înainte de a pleca Hudson în China. Berger a fost atras de acest tînăr plin de entuziasm şi de atunci au avut o corespondenţă regulată. Acum, cînd misionarul bolnav s-a întors în Anglia, nicăieri n-a fost mai bine primit ca la familia Berger. Grădina acestui frate era un adevărat paradis pentru copiii lui Hudson şi, pentru că Berger nu avea copii, toată preocuparea' lui era pentru misiune. în fiecare zi apăsa tot mai puternic un gînd pe inima acestor doi credincioşi. Irt China pier mii şi mii de suflete în timp ce

eu, ca şf orice credincios, am această făgăduinţă a Domnului că tot ce Ii voi cere — fără nici o limită — îmi va ■ dat, în numele Lui.
In acest timp, un vapor era gata de plecare M China şi proprietarul vaporului, auzind vorbindu-s^ despre Hudson, i-a oferit două locuri gratuite pentru doi misionari. S-au îmbarcat doi tineri, dar pe mar^ o furtună a zdruncinat aît de mult încrederea unui*

dintre ei, încît s-au înapoiat imediat amîndoi. Acest fapt a pricinuit o mare mîhnire lui Taylor. Iar în ce priveşte ceilalţi misionari care au fost pregătiţi, unul spunea că trebuie să mai studieze, un altul nu se putea elibera de treburile gospodăreşti, un al treilea nu era hotărît.
Un alt lucru i-a mai luat mult timp. Un prieten credincios i-a cerut o serie de articole despre China, pentru a fi publicate într-o revistă. Unul dintre articole a fost socotit atît de folositor, încît Hudson a fost rugat să-1 completeze şi să-1 publice aparte.
între timp, însă, Hudson a trecut printr-o criză sufletească. El scrie: „Ştiam că Dumnezeu putea da evanghelişti şi mijloace de a-i susţine, dar îmi venea un gînd de neîncredere: Să presupunem că aceşti oameni pleacă în China. Vor veni încercări şi credinţa lor se va putea stinge. Atunci nu îţi vei reproşa tu că i-ai trimis într-o asemenea încurcătură? Ai tu mijloace de a împiedica o situaţie atît de îngrijorătoare? Desigur nu... Aşteptînd, milioane [m]or în această ţară fără Dumnezeu! Acest gînd mă [ar]dea, nu mă mai lăsa nici să dorm... Nu puteam [s]Pune nimănui acest lucru, nici chiar soţiei mele. Să te încarci cu o povară atît de grea!..."
In duminica de 25 iunie 1865, obosit şi trudit, Hudson Taylor era în vizită la nişte prieteni din [or]ighton. Nu se mai putea bucura văzînd mulţimile [Ve]nind la adunare. S-a dus singur pe malul mării, pe P'[a]Jâ. înăuntrul lui se dădea o luptă. Simţea că nu

se mai poate să fie mereu apăsat de îndoieli. Deodată îi vine un gînd: Dacă Dumnezeu dă o ceată de lucrători pentru interiorul Chinei, iar dacă ei vor muri acolo de foame, totuşi, după toate acestea, ei vor fi duşi în cer; şi dacă un singur suflet păgîn ar fi mîntuit, nu preţuieşte el atît de mult ca să poată fi jerfiţi ceilalţi?... Prezenţa lui Dumnezeu i-a alungat neîncrederea. Un gînd nou i-a venit chiar atunci şi a fost ca *razele* soarelui care risipesc întunericul nopţii. „Dacă noi ascultăm de Dumnezeu, răspunderea apasă asupra Lui şi nu asupra noastră." Acest gînd, înrădăcinat în inima lui prin Duhul Sfînt, I lucrat în el odată pentru totdeauna o mare schimbare. Plin de mîngîiere, chiar acolo, pe plajă, a strigat: „Doamne, Tu vei purta toată povara. La cuvîntul Tău, eu, slujitorul Tău, voi merge înainte. Rezultatele Te privesc pe Tine."
De acum, Hudson a început să se roage pentru 24 lucrători de bunăvoie şi bine pregătiţi, cîte doi pentru fiecare din acele unsprezece provincii ale Chinei şi pentru Tibet. „Soţia mea spunea cş Brighton mi-a făcut un foarte mare bine şi nu se înşală", spunea el.
O viaţă nouă a început pentru Hudson odată cu hotărîrea luată în acea dimineaţă pe malul mării- împreună cu Pearse, chiar atunci (în 1865), a deschis un cont la banca din Londra, vărsînd suma d0 10 lire pentru „China Inland Mission" (Misiunea î interiorul Chinei). Dacă pînă la această dată au

luni de rătăcire, de acum a început o activitate neobosită. Au şi fost pregătiţi doi misionari, care au plecat în China: Stevenson şi un tînăr scoţian, Geor-ges Start.
La Londra, Hudson s-a împrietenit şi cu unii creştini mai înstăriţi. Totuşi, tot Berger a rămas pentru el prietenul cel mai apropiat în Anglia. Cînd Hudson a plecat iar în China, Berger a primit să reprezinte lucrarea în Europa. „Lucrul acesta a fost foarte natural, spune Hudson. Ne-am simţit atraşi unul de altul. In salonul lui şi-a primit numele misiunea noastră. Nici unul dintre noi n-a cerut nimic celuilalt, nici nu i-a dat vreo însărcinare; totul s-a petrecut în cea mai mare

simplitate." Lucrarea deosebită de care se ocupau amîndoi era manuscrisul ce urma să fie tipărit, cu titlul „Nevoile spirituale ale Chinei şi drepturile ei". Unul lîngă altul, în cămăruţa lor, ei se rugau şi scriau, scriau şi se rugau. „Fiecare frază, spunea Hudson, era ca im-Pregnată de rugăciune."

In această lucrare, Hudson arată mai întîi seriozitatea vieţii şi cum fiecare din faptele şi neglijenţele noastre pot avea o influenţă asupra viitorului nostru ?' al altora. El arată că nu trebuie să ne rugăm în °iod egoist, numai pentru noi, ci să avem în primul nnd pe inimă lucrarea lui Dumnezeu, după modelul Aceluia care, pentru a mîntui o lume suferindă şi P'erdută, a renunţat la Sine însuşi şi S-a coborît pînă [d] moartea pe cruce. Hudson vorbeşte apoi despre

97

China şi de marea nevoie pe care o are această mare mulţime să cunoască pe Domnul Hristos. „Toată puterea Mi-a fost dată... Duceţi-vă!" „Aceste cuvinte sînt de ajuns. Mari, imense sînt nevoile, dar mai mare, nespus mai mare este Dumnezeu. Nu este nevoie de vreun sprijin omenesc în această lucrare. Singurul sprijin este Dumnezeu Cel Atotputernic, care a zis: „Deschide gura larg şi ţi-o voi umple". Şi Taylor dădea numeroase exemple de întîmplări minunate, trăite de el. El a văzut pe Dumnezeu, ca răspuns la rugăciune, liniştind furtuna, vindecînd, schimbînd direcţia vîntului, dînd ploaie cînd a fost secetă, liniştind pe oamenii care se arătau violenţi faţă de credincioşi.

Şi în ce priveşte fondurile materiale, Hudson aştepta totul de la Dumnezeu. El nu putea promite nimănui nimic, decît hotărîrea de a nu face vreo datorie, nici pentru misiune, nici pentru el personal. Oricine se va angaja în această lucrare, va trebui să înţeleagă că, fiind chemat de Dumnezeu, nu se poate bizui decît pe El în ce priveşte puterea, ocrotirea, hrana, toate. „Dumnezeu dispune de tot aurul şi argintul lumii şi de turmele care pasc pe munţi... Nu este deloc nevoie de un fond de garanţie. Noi putem primi sâ nu avem decît foarte puţin, dacă aşa va îngădui Domnul, dar nu vom consimţi să avem bani saU fonduri într-un mod nesfinţit. Mai bine să nu avem nimic, nici pentru a ne cumpăra pîinea, căci sînt

98

destui corbi în China şi Domnul va şti să-i trimită cu pfine şi cu carne. Tatăl nostru ştie de copiii Săi că se scoală dimineaţa cu poftă de mîncare şi El nu-i lasă nemîncaţi. El a hrănit timp de patruzeci de ani, în pustie, trei milioane de israeliţi. Nu ne aşteptăm ca El să trimită în China trei milioane de misionari, dar dacă El ar face acest lucru, ar şti El cum să-i întreţină. Fiţi siguri, o lucrare a lui Dumnezeu făcută în felul lui Dumnezeu, nu va duce niciodată lipsă de ajutorul lui Dumnezeu... Deşi nevoile sînt mari, ele nu *epuizează* resursele Tatălui nostru." Manuscrisul acestei lucrări a fost încredinţat lui Berger, care a îngrijit de publicarea lui. Prima ediţie s-a epuizat în trei săptămîni, atît de mult a fost căutată. Şi în timpul săptămînilor următoare, Hudson a primit o mulţime de scrisori călduroase, prin care unii credincioşi arătau că doresc să lucreze pentru China.

Trebuiau pregătiţi cîţiva misionari pentru plecare Şi doamna Taylor, fiind mereu ocupată, a ajuns la un moment dat să zacă în pat, bolnavă. A avut nevoie de o operaţie periculoasă, dar peste cîteva săptămîni iar şi-a început activitatea. Erau 8 Misionari în China şi mai trebuiau pregătiţi încă 16.

99

Creştinii sînt răspunzători

In septembrie 1865 a avut loc la Perth, în Scoţia, o conferinţă la care Hudson, în vîrstă de 33 de ani, a trebuit să vorbească despre China şi despre nevoile acestui mare imperiu cu sute de milioane de locuitori. A început să vorbească istorisind că, pe cînd mergea de la Shanghai la

Ningbo, pe o corabie indigenă, a observat printre călători pe un tînăr chinez, Petru, care trăise cîţiva ani în Anglia. Cu toate că auzise despre Evanghelie, Petru nu cunoştea pe Domnul Isus. Taylor, care coborîse puţin în cabina corăbiei, deodată aude un strigăt: „Un om în apă!" Ieşind repede pe punte, observă că în apă era tocmai Petru. „Da", strigau unii fără să *se* mişte, „aici a căzut!" Căutînd în toate părţile, Taylor observă cîţiva pescari cu o plasă, în apropiere.

— Veniţi, le strigă el, veniţi şi aruncaţi plasa aici, un om se îneacă!
— Ei asta, de ce să ne deranjăm tocmai noi!
— Ce tot vorbiţi de deranj, veniţi repede pînă nu este prea tîrziu!
— Noi sîntem acum ocupaţi cu pescuitul!

L

— Lăsaţi acum pescuitul, veniţi numai, veniţi repede şi vă voi plăti bine.
— Cît ne dai?
— Cinci dolari. Dar nu mai staţi, grăbiţi-vă şi salvaţi pe acest om, că se îneacă!
— Prea puţin, strigară ei, nu vrem fără treizeci de dolari.
— Dar eu n-am atîţea bani, vă dau tot ce am la mine.
— Ei, şi cît poţi tu să ai?
— Nu ştiu exact, vreo 14 dolari.

In sfîrşit, ei au venit şi cu o singură aruncătură de plasă au scos din apă pe acel om. Dar era pierdut. Cu toate încercările lui Hudson de a-1 face să respire, Petru a murit. Acest om îşi pierduse viaţa din pricina nepăsării grosolane a acestor oameni, care atît de uşor l-ar fi putut salva.

Un sentiment de indignare a cuprins marea mulţime de ascultători. Se poate să fie undeva, pe pămîntul acesta, oameni aşa de nesimţitori şi de egoişti? Dar glasul lui Hudson a continuat: „Noi condamnăm pe aceşti pescari păgîni, spunem că au *°st vinovaţi de moartea unui om, pentru că îl Puteau salva şi n-au vrut. Dar ce ziceţi de milioane ?' milioane de oameni pe care noi îi lăsăm să piară Pentru veşnicie? Ce spuneţi de porunca atît de clară: »Duceţi-vă în toată lumea şi vestiţi Evanghelia la [or]ce făptură"?

Amintindu-şi de o întîmplare care îi producea o

adîncă durere, Hudson a povestit istoria unui om întors la Dumnezeu la Ningbo, care, în bucuria de la început, 1-a întrebat:

— De cînd se cunoaşte în ţara voastră această veste bună?
— De mult timp, de sute de ani.
— De sute de ani!, a strigat fosta căpetenie budistă, şi n-aţi venit pînă acum să ne-o spuneţi? Tatăl meu a căutat adevărul, a adăugat el cu tristeţe, 1-a căutat mult timp şi a murit fără să-1 găsească. Ah! de ce n-aţi venit mai de mult?

Cuvîntarea lui Hudson a avut un puternic răsunet în ţară. în multe părţi se vorbea despre tînărul misionar care, fără nici un sprijin omenesc, fără să fie susţinut de vreun comitet sau de vreo biserică, plecase să vestească Evanghelia în interiorul Chinei. La Perth s-au

hotărît mulţi să slujească lui Dumnezeu în lucrarea de răspîndire a Evangheliei în China. Se apropia clipa înapoierii în China pentru Hudson şi tovarăşii săi de lucru. Ar fi trebuit să se îmbarce în luna mai 1866 şi încă mai aveau multe pregătiri de făcut. Cînd era întrebat cum va pleca, Hudson răspundea: „Dacă Dumnezeu trimite bani pentru trei sau patru persoane, trei sau patru vor pleca-Dacă El ne va trimite pentru 16, înseamnă că 16 vor trebui să plece, 16 misionari deodată." El se gîndea că ar fi bine să plece 16 misionari deodată şi pentru aceasta era nevoie de două mii de lire. „Dumnezei S-a angajat să ne întreţină şi este treaba Lui cum n^

va întreţine. Trebuie mai puţine apeluri către oameni si mai multe rugăciuni către Dumnezeu."

în acest timp, Hudson era mereu în călătorii prin ţară. A fost chemat şi la Dublin, unde, printre ascultători, erau John McCarthy, Charles Fishe şi fratele lui, care puţin se aşteptau, în seara cînd au fost vizitaţi, să audă chemarea dumnezeiască ce avea să hotărască toată cariera lor viitoare. Aceşti tineri auziseră de Hudson, dar cînd au văzut intrînd în sală un tînăr slăbuţ, blond, s-au mirat foarte mult. Acesta să fie acela despre care auziseră atîtea? Dar cînd i-au auzit glasul, şi-au schimbat cu totul gîn-durile. „Parcă îl văd", spunea McCarthy, patruzeci de ani mai tîrziu, „calm, modest, dar atît de plin de puterea lui Dumnezeu! în acea seară am găsit răspunsul la multe rugăciuni şi am găsit pe acel om al lui Dumnezeu care să-mi dea îndrumare în viaţă. Clipele petrecute cu el în camera lui, rugăciunile lui Pentru mine îmi sînt printre cele mai dragi amintiri." Vizita lui Hudson în Irlanda a adus 10 candidaţi Pentru China Inland Mission.

La Birmingham, cînd era ora de adunare, a venit [0] ploaie torenţială şi pentru că Hudson era înfrigurat ?i obosit, gazda i-a oferit un loc lîngă soba încălzită. «Dar n-a fost anunţată adunarea pentru seara Ceasta?", a întrebat'el liniştit. „Atunci trebuie să [m] acolo, chiar dacă n-ar fi decît birjarul." Sala
a aproape goală, dar prezenţa lui Dumnezeu a
cut ca, din cele zece persoane prezente, jumătate

să intre în misiune.

întors la Londra, Hudson s-a grăbit să vadă ce încasări a făcut, pentru a constata cum a răspuns Dumnezeu la rugăciunile lor. în primele săptămîni ale anului se primiseră 170 lire sterline, apoi restul pînă la 2.000 lire sterline, ceea ce permitea să se trimită 16 misionari care se pregătiseră să plece. Publicaţia misiunii, „Foaia Ocazională", care apărea în mod regulat, nu s-a putut trimite cititorilor, din cauza unui incendiu la tipografie. Deci ea n-a putut influenţa trimiterea acestor sume de bani. S-a anunţat doar atît, că sumele aşteptate de la Domnul s-au primit. „Aceasta ne-a făcut să ne gîndim", spunea Taylor, „la Moise, care a pus să se strige în tabără că pentru cortul întîlnirii se primise mai mult decît era nevoie. Şi sîntem convinşi că, dacă vor fi mai puţine apeluri la oameni şi mai multe rugăciuni şi o viaţă duhovnicească mai adîncă la noi, aceleaşi rezultate ar fi în toate ramurile lucrării lui Dumnezeu."

O ultimă călătorie în vest, 1-a dus pe Hudson la Bristol, unde a fost fericit să întîlnească pe George Muller, care, bizuindu-se numai pe Dumnezeu, înfiinţase orfelinatele în care

crescuse pentru Dumnezeu mii de orfani. George Muller i-a arătat multa dragoste şi i-a făgăduit sprijinul rugăciunilor sale, rugăciuni de mare preţ pentru Hudson.
Trecînd pe la Exeter, Hudson a întîlnit famiK[a] Soltan, care a dat misiunii şase din membrii #•
104
Domnişoara H. Soltan a scris, după ce a auzit cuvintele arzătoare ale tînărului misionar: „Aceste cuvinte au făcut ca mai mulţi dintre noi să petrecem o noapte de nesomn, iar eu şi sora mea am fost chiar din acea oră ataşate misiunii".
Era la sfîrşitul lui aprilie. Misionarii urmau să plece în curînd şi starea de slăbiciune în care se găsea încă doamna Taylor, făcea ca toată greutatea pregătirilor să cadă asupra lui Hudson. El punea mîna la toate treburile. Dar venise luna mai şi încă nu era găsit un vapor pentru plecare. De aceea, se înălţau rugăciuni stăruitoare spre cer, atît pentru vapor, cît şi pentru ca să le dea Dumnezeu un căpitan de vas credincios şi un echipaj cărora să le poată fi de folos.
La 2 mai a avut loc o ultimă adunare la colonelul Peget. Ca să fie în acord cu vederile lui Taylor, colonelul a anunţat la începutul adunării că nu va fi colectă de bani pentru misiune în această adunare. Dar cuvintele lui Hudson l-au mişcat atît de mult pe colonel, încît la sfîrşitul adunării a spus că, dacă înţelege bine sentimentele celor din adunare, ei ar Pleca neîmpăcaţi dacă nu şi-ar arăta practic, printr-o colectă, simpatia lor pentru lucrare. în acel moment, aylor 1-a întrerupt, spunînd că ceea ce dorea el era °cmai ca ei să plece neîmpăcaţi, îngînduraţi de colo. El nu cerea bani, ci vroia ca fiecare să întrebe P[e] Dumnezeu ce aşteaptă de la el. Mulţumind $_{Q}$° [One]lului de bunăvoinţă, 1-a rugat să nu facă nici tectă. Dumnezeu cere de la ai Săi daruri mai
105
costisitoare, poate un fiu, o fiică sau propria viaţă. Pe scurt, îi dorea pe ei înşişi pentru China, fie sub forma lucrării, fie sub forma rugăciunii. Cît despre fonduri, Dumnezeu va îngriji. Taylor n-a reuşit să-şi convingă gazda. Insă a doua zi dimineaţa, colonelul a venit tîrziu la masă, spunînd că avusese o noapte grea. Apoi, dîndu-i mai multe daruri primite după adunarea de seară, a adăugat: „Aseară gîndeam că te-ai înşelat, însă acum văd lucrurile altfel. N-am putut dormi toată noaptea, gîndindu-mă la acele mulţimi care pier cîte o mie pe oră în noaptea neagră. Apoi am strigat: Doamne, ce vrei să fac? Şi cred că mi-a răspuns." Spunînd aceastea, i-a dat lui Hudson 500 lire sterline. „Dacă ar fi fost aseară colecta, aş fi dat numai 5 lire. Suma de acum este rezultatul nopţii mele de rugăciune."
106

Călătoria pe ocean

Era joi, 3 mai, cînd Hudson a primit o scrisoare care îi făcea cunoscut că i se punea la dispoziţie vasul Lammermuir, care era gata să plece în China. S-a dus direct la chei unde era ancorat vasul şi s-a asigurat că era tocmai ce îi trebuia. A dat acont 500 lire şi plin de bucurie s-a dus la ai săi cu aceste veşti bune.
Plecaţi din Londra la 20 mai, misionarii au ajuns la Shanghai abia la sfîrşitul lui septembrie. Au avut de suferit o mulţime de atacuri din partea Celui Rău, dar în acelaşi timp au cunoscut şi o mulţime de binecuvîntări, ştiind că fraţii lor nu încetează să se roage

pentru ei.
Pe vasul Lammermuir, mica ceată folosea vremea [ln] rugăciune, cu învăţarea limbii chineze, cu citirea Şi cugetarea la Cuvînt şi cu cîntările. Echipajul era °rmat din 36 persoane şi în total erau 56 persoane P[e] yas. Căpitanul vaporului era creştin, însă marinii erau în cea mai mare parte nepăsători faţă de Jmtuire. Timp de 11 săptămîni, cît a durat călătoria [e]-a lungul oceanului Atlantic şi pînă în insulele
107
oceanului Indian, înconjurînd Capul Bunei Speranţe, apele oceanului au fost foarte liniştite si relaţiile misionarilor cu echipajul au devenit din ce în ce mai prieteneşti. La început, adunările de pe vapor nu atrăgeau deloc pe marinari. Misionarii au avut priceperea de a nu căuta să se impună. Dimpotrivă, cînd vreunul dintre marinari avea nevoie de o mînă de ajutor, cei care erau meseriaşi în ceata misionarilor, de bunăvoie le dădeau ajutor. în lipsa unui doctor, cunoştinţele medicale ale lui Hudson erau de mare ajutor. Cu un cuvînt, aceşti oameni ai lui Dumnezeu s-au arătat atît de serviabili, atît de prietenoşi şi fericiţi în acelaşi timp — toată ziua cîntau — îneît marinarii şi-or fi zis: De ce oare sînt ei aşa de bucuroşi şi de fericiţi? Şi puţin cîte puţin distanţa dintre ei a luat locul unui sentiment din ce în ce mai mare de stimă şi de încredere.
După 25 de zile de la plecarea din Plymouth, ofiţerul secund de pe vas s-a întors la Dumnezeu şi acest fapt a fost începutul unei treziri printre marinari. Adunarea de duminică a început să fi[e] foarte mult vizitată, iar adunările de rugăciune au fost stabilite mai întîi de trei ori pe săptămînă, apoi în fiecare zi. Hudson scrie lui Bergen „Aş fi dorit sa fi fost cu noi cînd am primit răspunsuri precise la rugăciunile noastre. Sufletele ne-au fost inundate de bucurie... Dumnezeu pare să fi ales, cum face ţj adesea, pe cei care par cel mai greu să se întoarcă la El."
108
întoarcerea la Dumnezeu a secundului de pe vas, care era un om foarte brutal, a mărit şi mai mult bucuria credincioşilor. Vestea întoarcerii lui a produs o adîncă impresie şi unii dintre cei care nu îndrăzneau să se hotărască, au primit atunci pe Domnul Isus. Au început toţi să ia parte la adunare. Era o atmosferă atît de însufleţitoare, îneît de multe ori adunarea ţinea peste ora fixată.
„Sîntem liniştiţi în ce priveşte viitorul. Dar chiar dacă n-am ajunge niciodată în China, ne vom bucura totuşi de lucrarea pe care Dumnezeu Şi-a făcut-o pe vasul Lammermuir." Aşa gîndeau cu toţii.
Dar vrăjmaşul a început să împiedice lucrarea aceasta atît de frumos începută. El a reuşit să strecoare prin lucruri trecătoare şi de puţină importanţă, răceală între unii credincioşi, gelozie şi lipsă de unitate. Rugăciunile au fost ca paralizate. Lucrarea Duhului Sfînt a fost imediat oprită şi timp de o lună nu s-a mai întors nimeni la Dumnezeu. Totuşi, misionarii şi-au dat seama de lucrul acesta şi sufereau. Cuvintele psalmului 133: „ce bine şi ce Plăcut este să locuiască fraţii împreună, în unire, căci acolo a orînduit Domnul binecuvîntarea" îi umpleau de tristeţe. Au înţeles că această stare de lucruri trebuie să înceteze şi fiecare a început să se cerceteze Personal înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea şi pos-,[ul] au adus vindecarea şi inimile lor făcute să se [lp|]ţeleagă atît de bine, s-au unit din nou.
'nvins, domnul puterii văzduhului şi-a schimbat

109
tactica şi, fiind hotărît să nimicească într-un fel sau altul misiunea ce lua naştere, a dezlănţuit asupra vasului, timp de 15 zile, furtuni înspăimîntătoare. Zi şi noapte urlau valurile. Un taifun după altul îi ducea de colo pînă colo pe marea Chinei. Pînzele au fost sfîşiate. Totul părea pierdut, în afară de încrederea lor nezguduită în Dumnezeu. Nici vorbă de dormit în timpul nopţii, căci era prilejul cel mai potrivit pentru rugăciune. în timp ce vîntul sufla cu furie, cei credincioşi cîntau „E o stîncă ce de veacuri..." şi multe alte cîntece. „Glasurile noastre neputincioase să stăpînească vuietul furtunii, se amestecau cu ea. Vasul de fier era aruncat ca o coajă de nucă, odată ridicat pe înălţimea unui val, apoi coborînd pînă în adîncul unei văi, cînd în picioare cînd culcat pe o parte, cînd partea dinainte sau dinapoi înfiptă într-un val... Nu se poate descrie această furtună... Dumnezeu ne-a păstrat liniştiţi şi eram gata şi pentru viaţă şi pentru moarte." Vasul era din ce în ce mai mult bătut de vînturi şi toate lucrurile din jurul oamenilor se rostogoleau într-o parte şi în alta. Orice activitate era imposibil de făcut, nu puteau decît să se roag^ Toţi erau obosiţi şi, pentru că nu puteau să-şi pregătească nimic de mîncare, se hrăneau doar cu biscuiţi cu unt. Apa începuse să intre înăuntrul vasului. Călătorii şi-au luat rămas bun unii de la alţi'i şi-au îmbrăţişat copiii, crezînd că se termină viaţa lor Erau încredinţaţi numai în mîna lui Dumnezeu. Cînd părea că nu mai era nici o scăpare şi oric[e]
110
încercare de salvare devenise cu neputinţă, vîntul s-a potolit treptat şi marea de asemenea.
111

în căutarea unui loc de odihnă

Cinci zile după furtună, vasul Lammermuir intra în portul Shanghai. Niciodată nu mai sosiseră în China atît de mulţi misionari. Abia au intrat în port şi o nouă furtună a izbucnit pe mare.
Dar era timpul cînd Hudson trebuia să-şi pună probleme foarte serioase. Unde să găzduiesti atîţia oameni? Unde să transporţi atîtea bagaje? Aveau cu ei prese pentru imprimat şi pentru litografiat, provizii de mîncare şi medicamente în mari cantităţi. Hotelurile erau rare şi foarte scumpe, iar despre hanurile chinezeşti nici nu se putea vorbi. Erau cîteva familii de misionari în Shanghai, dar nimeni nu putea primi atîţia oaspeţi. Dar tocmai atunci, un prieten al lui Hudson venise din Ningbo la Shanghai şi, în vederea nevoilor care se puteau ivi, cumpărase aici o mare clădire părăsită, din care unii făcuseră un teatru. Acest om, William Gamble, a pus la dispoziţia lor casa sa şi clădirile din jur. Intre timp Hudson a plecat la Ningbo şi s-a înapoiat cu un indigen, Tsin, unul dintre cei dintîi care s-au întc*[5] la Dumnezeu prin el, şi cu o femeie credincioasă car^
112
trebuia să-i ajute la stabilirea lor într-un loc.
Pe scena fostului teatru s-a improvizat un dormitor. „Vîntul ne cîntă noaptea serenade fantastice", scrie un misionar care dormea acolo. „Şoarecii sar printre lăzile noastre şi pereţii improvizaţi din cearşafuri sînt agitaţi continuu, dar nu este deloc greu să dormi după o zi lungă de muncă."
în mijlocul pregătirilor, lui Hudson îi rămînea foarte puţin timp pentru a răspunde criticilor şi bătăilor de joc care i se aduceau. Mulţi erau indignaţi să vadă doamne din Europa, venite în China să se îmbrace chinezeşte şi să meargă în interiorul Chinei. „E nebun", ziceau unii despre Hudson. Dar el îşi vedea mai departe de lucru. Erau 17 femei gata să se ocupe de lucrarea de misiune în şcoli şi în spitale şi Hudson dorea ca numărul lor să se înmulţească, pentru că femeile aducătoare de veşti bune trebuie să fie o mare oştire (Psalmul 68.12).'
„Sînt convins", scrie Hudson, „că mai ales în provinciile din interior, constumul chinezesc este o

condiţie absolută succesului. Şi nu numai îmbrăcămintea chinezilor trebuie s-o primim, ci pe cît este ᶜu putinţă, obiceiurile lor, felul lor de a trăi. într-un cuvînt, „să te faci chinez cu chinezii, ca să cîştigi pe chinezi". Toţi cei care au lucrat în felul acesta, au ᵃᵛut rezultate. Ceilalţi nu s-au putut apropia de Popor. De altfel, Domnul nostru nu ne-a fost El un ^emplu în această privinţă, ca în toate? Dacă El ar [1] ᵃPărut pe pămînt ca un înger de lumină sau chiar
113
ca un nobil roman, El ar fi obţinut, fără îndoială, mai mult respect şi consideraţie pentru Sine şi Şi-ar fi cruţat multe suferinţe. Dar pentru a mîntui pe oameni, El a trebuit să apară ca un om de rînd. „El S-a dezbrăcat de Sine însuşi." Şi ucenicii Lui vor face foarte bine dacă se vor purta ca El. Noi nu ne gîndim să deznaţionalizăm pe chinezi, ci să-i aducem la Domnul Hristos. Dorim să-i vedem într-adevăr creştini, rămînînd în acelaşi timp chinezi în ceea ce este bun şi drept... Să nu introducem în felul lor de viaţă alte modificări decît cele care sînt necesare pentru igienă şi pentru succesul lucrării lui Dumnezeu. Aceasta nu se va face fără unele sacrificii care ne-ar costa, mai ales la început, dar aceste sacrificii nu sînt ele neînsemnate în comparaţie cu acelea pe care le-a primit Cel care a părăsit cerul pentru a se naşte într-o iesle? Fiind obiectul dragostei lui Dumnezeu şi al adoraţiei îngerilor, El a primit să fie „batjocorit şi dispreţuit de oameni"; ca să-i mîntuiască, a primit lovituri şi ruşinea morţii pe cruce, împreună cu nişte tîlhari. Domnul ne cere şi nouă un sacrificiu fără rezerve, un sacrificiu din inimă şi plin de bucurie. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu."
Toţi misionarii noi sosiţi în China, împărtăşind felul de a gîndi al lui Hudson, şi-au luat costuin indigen. Tinerii şi-au ras capul şi şi-au format *o* coadă. Erau îmbrăcaţi cu haine largi, după obiceiu' ţării. Doamna Taylor venea la masă îmbrăcata
114
chinezeşte. O femeie îmbrăcată în haine europene putea să-şi permită multe lucruri care n-ar fi fost îngăduite unei chinezoaice. Ea nu putea, de exemplu, să meargă de braţ cu soţul ei. In nenumărate ocazii avea mare nevoie să fie atentă să nu facă ceva care ar fi fost socotit de chinezi ca necuviincios pentru o femeie. Astfel îmbrăcaţi, misionarii au plecat cu o luntre cu pînze pe Marele Canal, pentru a se duce la Hangzhou, capitala provinciei vecine.
înainte de a pleca ei din Shanghai, Gamble a chemat acasă la el pe toţi misionarii din oraş, pentru a se ruga împreună. Prietenia care s-a format în aceste puţine săptămîni era destul de puternică şi lui Gamble îi părea rău că trebuia să se despartă de Hudson. La 20 octombrie, cînd a sosit clipa plecării, Gamble părea că nu vrea să se dezlipească de prietenii săi care s-au îmbarcat în luntrele chinezeşti. Fără să se bage de seamă, Gamble a strecurat într-o luntre un sul şi, sărind repede pe ţărm, a dispărut în noapte. Sulul avea tocmai banii pe care Hudson îi dăduse pentru găzduire. Şi alături era un bilet: ..Pentru binele misiunii".
Patru săptămîni mai tîrziu, mica ceată care părea de chinezi a ajuns cu luntrea în oraşul Hangzhou. Viaţa nomadă, care la început le părea aproape Poetică, începea să-i apese. Nopţile de toamnă deveneau foarte reci. Oboseala, frigul şi lipsurile au "ⁿrâutăţit sănătatea unora şi îndeosebi a copiilor; ᵃ°amna Taylor avea trei copii şi aştepta acum pe al
115

patrulea. La Hangzhou însă nu aveau pe nimeni care să le dea o casă călduroasă. Un cuvînt al psalmistului le-a dat multă putere chiar în apropierea oraşului: „Cine ne va duce în cetatea întărită? Oare nu Tu, Dumnezeule? Dă-ne ajutor ca să ieşim din *necaz,* căci zadarnic este ajutorul omului." Şi Dumnezeu pregătise dinainte un adăpost pentru slujitorii Lui obosiţi. Nu de mult se mutase în acest oraş un misionar american care acum

era plecat la Ningbo şi casa lui era liberă pentru un timp.
Dar acest adăpost era provizoriu. Misionarul american trebuia să se reîntoarcă şi ei trebuiau să-şi găsească altă locuinţă. Hudson a descoperit o clădire mare, care altădată era a unui mandarin. Era aşezată foarte bine, într-un colţ liniştit al oraşului. Dar proprietarul cerea un preţ foarte mare, şi Hudson nu putea da atîţia bani. Totuşi, proprietarul ar fi dorit să-şi vîndă casa. Duminică însă, Hudson nu s-a mai dus pe la acest proprietar, deoarece s-a ocupat numai cu adunarea. Proprietarul a crezut că altcineva i-a oferit o casă mai ieftină şi de aceea chiar luni s-a dus la Taylor ca să-şi vîndă casa cu un pr^t mai scăzut, care a fost primit. Aici a fost locuinţa misiunii.
Planul lui Hudson era să fie cît mai puţin zgorn[01] cu putinţă, pînă ce tinerii misionari vor stăpfr îndeajuns limba ca să-şi înceapă lucrarea. Pînâ [a] tunci, spera că populaţia se va obişnui cu prezent[2] acestor străini paşnici şi stabilirea lor în capit[a'a]
116
acestei regiuni le va uşura intrarea în oraşele vecine, mai puţin însemnate. Totuşi, chiar în duminica următoare, Hudson s-a dus într-un oraş vecin, Shaoxing, împreună cu Meadows şi au putut observa că se poate lucra pentru Dumnezeu şi aici.
Dar casa cumpărată la Hangzhou avea nevoie de îmbunătăţiri serioase şi a fost o vreme cînd misionarii au dormit în această casă fără ferestre şi cu mari spărturi în pereţi, pe care le astupau cu bucăţi de postav. Dar nici unul dintre ei nu se plîngea.
Prejudecăţile localnicilor au început să fie înlăturate, datorită faptului că ceata credincioşilor se asemăna cu ei în ce priveşte lucrurile dinafară. „Sînt oameni ca noi, mănîncă şi ei tot orez, se îmbracă tot ca noi şi le înţelegem limba", spuneau chinezii. Puţin cîte puţin, vecinii, atraşi de cîntecele misionarilor, veneau să asiste la rugăciunile făcute în limba chineză şi astfel, prima săptămînă nu s-a scurs fără roadă: o femeie s-a întors la Dumnezeu. Domnişoara Faulding, care făcuse mari progrese în învăţarea [•mbii, s-a dus la ea acasă şi a vizitat-o. Lucrarea începută mergea aşa de bine, încît înainte de anul nou veneau 50-60 de persoane la adunarea de duminică.
La începutul anului 1867 au deschis un dispensar Pentru a începe lucrarea medicală, care a făcut atît
[e] renumit oraşul Hangzhou, unde pînă atunci nu Use
[u]d
nici un doctor. Deşi împovărat de treburi, son nu putea rămîne nepăsător faţă de
117
mulţimile de bolnavi care veneau din toate părţile pentru a-i cere îngrijirea. „Lucrarea medicală ne ajută mult", scrie domnişoara Faulding, „şi nu ştiu cum să spun ce plăcute emoţii avem văzînd atîţia păgîni ascultînd Evanghelia, pe care domnul Taylor le-o vesteşte cu o claritate şi o putere care te uimeşte... In fiecare zi vin peste două sute de bolnavi. Mici comercianţi îşi înşiră mărfurile înaintea porţii noastre, în nădejdea de a găsi aici mai mulţi clienţi ca în alte părţi. Evanghelistul Tsin îşi întrebuinţează cea mai mare parte din timp vorbind cu bolnavii şi mulţi caută cu seriozitate adevărul."
Creşterea rapidă a lucrării era pricină de bucurie, atît pentru Taylor cît şi pentru Berger, atît de uniţi în rugăciune. Deşi familia Berger, în Anglia, era foarte ocupată (cu biroul misiunii, magazia plină cu pachete şi lăzi pentru cei care plecau, mese întinse pentru

misionari, redacţia „Foii Ocazionale", corespondenţa cu candidaţii şi misionarii etc), găsea totuşi timp pentru corespondenţă regulată cu Hud-son. Toate bucuriile şi necazurile lui Hudson din China erau cunoscute şi lui Berger, care avea *o* inimă de părinte.
Din nefericire, însă, au fost cîţiva misionari care au provocat amărăciune, atît lui Hudson, cît şi l[ul] Berger. Ei au trimis în Anglia scrisori pline de critica şi de plîngeri. N-au primit cu plăcere costumul chinezesc şi s-au arătat nemulţumiţi cu situaţia î* care se aflau. Deodată ei s-au îmbrăcat în costum
118
european, fapt care a adus mari amărăciuni celorlalţi. Mandarinul, care i-a lăsat în pace pînă atunci, a hotărît să-i alunge din oraş. în seara zilei de 28 ianuarie au intrat în casă cu soldaţii. Pentru a-i intimida, l-au bătut foarte rău pe Tsin cu şase sute de lovituri de bice pe spate şi o sută de lovituri în faţă, încît l-au lăsat aproape mort. Cei nemulţumiţi de Taylor au continuat să poarte costumul englezesc şi nu mai asistau la adunările celorlalţi. Un om de 34 de ani, cum era Hudson, nu avea experienţa unui bătrîn şi toţi cei care lucrau împreună cu el erau şi mai tineri. Un misionar bătrîn care s-a împotrivit atitudinii lui Hudson, ducîndu-se în Anglia, a vorbit mult de rău lucrarea lui. Totuşi Hudson i-a suportat cu multă răbdare pe cei care se arătau împotriva lui, aşteptîndu-i să se îndrepte. în cele din urmă, însă, cu multă durere, s-a lipsit de serviciile lor. Lucrarea lui Dumnezeu era însă din ce în ce mai binecuvîntată Şi nici în Anglia n-a avut mare răsunet vorbirea de rău. Berger căuta să-1 încurajeze pe Hudson şi din Patria lui îi scria: „Dacă n-am fi încredinţaţi că dumnezeu ne-a dat El însuşi să facem această 'ucrare, am avea pentru ce să ne întrebăm dacă ar njai fi cazul să continuăm. Dar fiind siguri că am [ra]spuns chemării Lui, putem cere lui Dumnezeu să [ne^]dea ajutorul de care avem nevoie."
|n acest timp doamna Taylor a dat naştere unei [etl]ţ[e] şi, fiind chiar în pat, scria doamnei Berger:
119
„Roagă-te pentru noi, draga mea soră, pentru ca Domnul să ne dea harul să stăruim în această lucrare. Noi am venit aici să atacăm pe Satan şi nu este de mirare că el întrebuinţează toate armele împotriva noastră. Ce nebunie ar fi fost dacă am fi venit aici cu propria noastră putere! Dar Cel care este pentru noi este mai mare decît cei care sînt împotriva noastră. Sîntem ispitiţi de a întreba pe Dumnezeu de multe ori: Pentru ce... pentru ce ai îngăduit Tu ca domnul X să vină aici? Poate pentru ca să ne înveţe să dăm misiunii o bună temelie de la început."
împrejur erau o mulţime de oraşe în care nu se vestise niciodată Evanghelia. Hudson s-a gîndit să facă centre misionare în oraşele principale. Doi dintre colaboratorii săi, Meadows şi Stott, fiind gata să plece în împrejurimi, au plecat spre Toicow şi Wencow. Hudson, împreună cu un scoţian, Duncan, s-a îndreptat spre nord, în regiunea Marelui Lac, unde încercase să vestească Evanghelia şi altădată, cu Bums. A găsit la Hukou un loc atît de pregătit de Dumnezeu, încît s-a hotărît să formeze acolo un centru. Apoi împreună cu Duncan şi cu McCarthy, cu Tsin şi doi evanghelişti din Hangzhou, Hudson a plecat cu o luntre pe rîul Tsientang, ca să stabilească pe fiecare în cîte o localitate. La Jencow, 1-a lăsat *p[e]* McCarthy, iar la Langcho pe Duncan.
120

Cine a rupt această floare?

Este uşor să zici: „Doamne, pentru Tine renunţ la tot". Dar uneori, acest mic cuvînt „tot" este peste măsură de cuprinzător.

Grace era cea mai mare fiică a lui Hudson şi era urmată de trei fraţi şi o surioară, a cărei apariţie a fost pentru ea o bucurie deosebită. Toţi erau iubiţi de părinţii lor, dar micuţa Grace, care avea acum °pt ani, era pentru ei o plăcere aparte. Ea le amintea, în plus, şi de primii lor ani de căsătorie la Ningbo. Pe vasul Lammermuir, ea a fost atît de mişcată de minunata schimbare produsă în marinarii au primit pe Mîntuitorul, încît ea însăşi şi-a dat Domnului Isus, aşa cum nu făcuse niciodată atunci. Tatăl ei putea scrie bunicilor: „De la ^toarcerea ei la Dumnezeu, a devenit un copil cu [ot]Ul deosebit, privirea ei este mai gingaşă, mai [aul]ce, mai fericită".

Vara anului 1867 a fost foarte călduroasă,

[lr]*gînd temperaturi de 39 de grade şi toţi s-au gîndit I <3[f]a timpul să caute puţină odihnă în altă loca-

te- Toţi copiii erau bolnavi, iar doamna Taylor era

121

şi ea atît de bolnavă, încît abia se putea gîndi că s-ar putea mişca. La mică distanţă de oraş erau ruinele unui templu renumit altădată şi acolo şi-a putut găsi mica ceată puţină odihnă. Dealurile ofereau o privelişte frumoasă, deşi timpul florilor de primăvară trecuse. Pinii, stejarii şi alunii dădeau o umbră răcoritoare şi, atît cît privirea putea ajunge, se zăreau în depărtare un şir neîntrerupt de coline şi rîuri, pînă spre marea Chinei.

Urcînd poteca strîmtă de piatră făcută pentru pelerini, Grace a observat că un om făcea un idol. „Tată", zise ea cu tristeţe, „acest om nu cunoaşte pe Domnul Isus, pentru că face acel idol. Nu vrei să-i vorbeşti de Isus?" Şi cu mîna ei mică strîngînd mîna tatălui său, copila urmărea cu mult interes discuţia care începuse. Ceva mai tîrziu, tatăl i-a propus să se roage amîndoi pentru acest om şi să se roage ea întîi. „Niciodată n-am auzit o asemenea rugăciune", spunea Hudson. „Ea a rugat pe Dumnezeu cu stăruinţă să aibă milă de sărmanii chinezi neştiutori şi să ajute pe tatăl său să le vestească Evanghelia. Inima mea a fost mişcată de rugăciunea ei, cum n-a fost niciodată de altă rugăciune."

După opt zile, la 15 august, Hudson scria lu> Berger: „Preaiubitul meu frate, nu ştiu cum să-ţ scriu, şi simt nevoia să-ţi scriu... încerc să scriu aceste cîteva rînduri lîngă patul pe care micuţa mea iubita Grace este moartă... Carnea şi inima noastră suferă mult, dar Domnul este stînca inimii noastre şi partea

122

noastră de moştenire... Cunoşteam climatul acestei ţări şi nu fără să-mi dau seama, am pus pe altar pentru lucrarea lui Dumnezeu, totul: soţia mea, copiii mei, pe mine însumi. Acela căruia am căutat să-I slujim — deşi cu multe slăbiciuni şi cu sinceritate - El nu ne-a părăsit."

— Cine a rupt această floare? a întrebat grădinarul.

— Stăpînul! a răspuns ajutorul lui. Şi grădinarul a tăcut.

Părinţii nu vroiau să critice căile lui Dumnezeu, dar lovitura era atît de dureroasă, atît de zdrobitoare!

„Nu pot să-ţi vorbesc decît de ea", scrie mamei sale, „scumpa noastră Grace. Cît simţim lipsa glasului ei dulce, acel glas pe care îl auzeam primul dimineaţa şi peste zi şi seara! Cînd trec pe drumurile atît de des călcate de picioruşul ei, îmi vine să plîng. Şi totuşi ea nu este pierdută. N-aş vrea s-o chem 'napoi, acolo este mai fericită ca aici. Mi se pare că niciodată n-am văzut ceva mai frumos ca ce era copilaşul meu... Curăţia trăsăturilor ei, pacea pe care o respira întreaga ei fiinţă, toate s-au fixat în inima noastră si în memoria noastră. Si micuţa ei jachetă chinezească, şi mînuţele încrucişate pe piept, ţinînd [0] floare... Era o frumuseţe îngerească. Şi a trebuit să ^ luată din ochii noştri această scumpă comoară... [R]ugaţi-vă pentru noi!"

D ce au dat înapoi lui Dumnezeu micuţa lor

123

comoară pe care Dumnezeu le-o împrumutase, s-au ocupat cu o rîvnă înnoită de lucrarea încredinţată lor, de a evangheliza interiorul Chinei.
In timp ce erau lîngă patul fetiţei lor moarte, Duncan, care a fost unul dintre cei mai folositori tovarăşi de lucru ai lui Taylor, se gîndea la oraşul Nanking cu zidurile lui înalte şi la mulţimea de oameni care nu auziseră despre Domnul Hristos, în această fostă capitală a Chinei. Duncan nu avea daruri speciale, dar avea o mare dragoste pentru suflete şi o mare îndrăzneală. Părea că nu este bine ca tocmai el să se ducă într-un oraş unde avea de întîmpinat greutăţi în ce priveşte limba chineză pe care n-o cunoştea prea bine, dar el, odată ce s-a hotărît să plece, nimeni nu-i mai putea schimba gîndul. Deşi singur, Duncan s-a bucurat de mult succes în Nanking, unde a dus pentru prima oară vestea despre Domnul Isus răstignit şi pentru chinezi.
Anul 1867 se termina, totuşi, cu multe binecuvîntări. Mai multe staţiuni misionare erau înfiinţate pînă în depărtări şi entuziasmul tuturor credincioşilor devenea tot mai mare. Ultima zi a anului a fost pusă deoparte în întregime pentru post şi rugăciune, fiecare căutînd cîteva clipe de linişte înaintea lui Dumnezeu.
Totuşi, toţi lucrătorii misiunii erau preocupaţi numai cu regiunea din partea mării, care nu era decît o mică parte din întinderea Chinei. Dar Dumnezeu le închidea uşile în aceste locuri, pentru ca sa

fie siliţi să plece şi în alte părţi. Răscoale, boli şi alte lucruri au hotărît pe Hudson încetul cu încetul, să se îndrepte spre nord. Nu era uşor să părăsească o lucrare atît de scumpă pentru inimile lor, pentru a începe o altă lucrare înspre fluviul Iangtze. Adunarea din Hangzhou era formată din cincizeci de credincioşi şi Hudson i-a lăsat în grija unui credincios chinez, Wang. Ştia că Duncan avea mare nevoie de ajutor, fiind singur la Nanking. Hudson şi soţia lui erau gata să meargă acolo sau în altă parte, oriunde îi va trimite Dumnezeu, de la care cereau îndrumare.

Ceasuri întunecate

La 10 aprilie 1868, Hudson cu soţia şi copiii au plecat din Hangzhou, împreună cu domnişoara Blatchley, care era îngrijitoarea copiilor. S-au oprit prin mai mult oraşe, însă au găsit o uşă deschisă abia în nord, lîngă fluviul Iangtze, în oraşul Chinkiang, un centru populat. După multe stăruinţe, Hudson a reuşit să cumpere clădirile necesare misiunii. In apropiere era un alt oraş renumit, Yangzhou, unde s-au stabilit întîi. în luna august însă, într-o duminică dimineaţă, mulţimea s-a adunat înaintea casei misionarilor şi a început să bată cu pietre în poartă. Hudson şi alţi cîţiva au ieşit afară şi le-au vorbit frumos, în timp ce femeile rămase în casă se rugau. Dumnezeu a făcut să se împlinească cuvîntul spus în Proverbe: „un răspuns blînd potoleşte mînia" şi ziua s-a sfîrşit fără mari pierderi.
Răscoalele împotriva lor nu s-au terminat însă-Erau învinuiţi de fel de fel de lucruri închipuite ş[1] numele Domnului Hristos era batjocorit în tot oraşul-Intr-o zi, cîţiva răzvrătiţi au venit să dea foc casei-Dumnezeu însă n-a îngăduit acest lucru, pentru c[3]

o furtună puternică a izbucnit chiar atunci şi ploaia i-a împrăştiat. Totuşi furia oamenilor nu s-a potolit. Din întîmplare doi oameni îmbrăcaţi în costum european au trecut prin oraş şi chinezii i-au considerat misionari. Atunci au început să facă gălăgie şi să numească pe misionari: „diavoli

străini care mănîncă copiii". Au venit o mulţime şi au invadat casa misiunii. Taylor şi Duncan, ca să-i poată salva pe ai lor, s-au strecurat prin mulţime ca să ajungă la prefectul oraşului. In acest timp, doamna Taylor şi celelalte femei se rugau în camera de dormit care era la etaj. Răsculaţii au dat foc casei.

A doua zi domnişoara Blatchley scria lui Berger: „A trebuit să fugim din Yangzhou. Este cu neputinţă să descriu clipele prin care am trecut. Mulţumim lui Dumnezeu că nu ne-am pierdut viaţa şi nici lucrurile cele mai preţioase. Fratele Reid a suferit cel mai rău. El a sărit jos din casa care ardea şi, deşi rănit, era Sata să ne primească în braţele lui, însă Doamna Taylor şi cu mine a trebuit să sărim imediat de pe acoperişul casei, ca să ne salvăm viaţa. Ea s-a lovit foarte rău la picioare, iar eu am căzut peste nişte P'etre şi este o minune că nu mi-am fracturat capul sau coloana vertebrală. Doar m-am rănit puţin. N-am avut nici pînă acum timp să ne curăţim hainele de sînge".'

Hudson s-a dus la mandarin şi cu multă îndrăz-neală i-a cerut să oprească răscoala. După cîteva Ore, soldaţii au fost trimişi şi au izgonit mulţimea

127

strînsă în faţa misiunii. în drum spre casă, i s-a spus lui Hudson că toţi ai casei au fost omorîţi. Totuşi el se gîndea că aceasta ar fi numai un zvon şi situaţia în care se găsea 1-a făcut să se îndrepte şi mai mult în inima sa către Dumnezeu, de la care aştepta ajutorul. Cînd a ajuns acasă, a văzut că focul îşi făcuse lucrarea. Peste tot erau lemne arse, instrumente medicale aruncate, haine rupte, carp împrăştiate, dar nimeni nu era înăuntru. I-a găsit pe toţi în casa unui vecin, unde se refugiaseră.

„Mamă", a spus un copil doamnei Taylor, „unde ne vom culca diseară, că ne-au ars patul!" Mama i-a spus că Dumnezeu va şti cum să le dea un loc de dormit. Nu ştia că avea să doarmă tot în camera lor obişnuită. în adevăr, focul a ars cea mai mare parte a clădirii, însă camera lor de dormit era neatinsă.

Departe de a se plînge că au suferit pentru Domnul Isus, misionarii erau plini de recunoştinţă faţă de Dumnezeu. Şi abia sosiţi la Chinkiang, departe de furia mulţimii, au şi început lucrarea de vestire a Evangheliei care le era atît de scumpă. în acest timpi McCarthy le scria: „în numele Lui şi pentru cauza Lui să îndrăznim. Ceasul cel mai întunecos este cel după care vine imediat soarele." Dar venea un *ceas* şi mai întunecat pentru Hudson, un necaz faţă de care răscoala celor din Yangzhou părea fără însemnătate. Europenii au auzit că misionarii din China sînt batjocoriţi şi au trimis o flotă de război la Nanking, ca să intimideze pe chinezi. Atunci man'

128

darinii imediat au reconstruit casa misiunii din vangzhou şi au pus o placă de marmură care arăta că misionarii au aprobarea autorităţilor de a locui în oraş. Dar nu în felul acesta dorea Hudson să intre în oraş. El ştia că Domnul nu sileşte inimile oamenilor. Intervenţia autorităţilor i-a produs o mare mîhnire.

Totuşi doamna Taylor avea nevoie de un loc în care să stea în siguranţă, pentru că trebuia să dea naştere unui alt copil. în situaţia în care se aflau, oraşul Yangzhou era de preferat şi de aceea Hudson a primit să se stabilească în această casă din care au fost alungaţi altădată.

Cei din depărtare nu înţelegeau ce gînduri avea Hudson. în Anglia s-au ridicat mulţi împotriva misiunii şi au acuzat pe Hudson pe nedrept pentru unele urmări ale răscoalei. Ei nu înţelegeau că Hudson aştepta de la Dumnezeu toate: şi ocrotirea de vrăjmaşi şi progresul în lucrarea pe care o făcea.

Un rezultat al acestor acuzaţii a fost micşorarea simţitoare a darurilor pentru China Inland Mission. Pentru prima oară Hudson se afla în faţa unei serioase lipse de mijloace băneşti. Dar chiar atunci dumnezeu a trimis un ajutor neaşteptat prin George Muller, care arătase totdeauna

multă dragoste Pentru Taylor şi lucrarea în China.
Hudson avea cu atît mai multă nevoie de această
S'mpatie, cu cît a avut durerea să fie nevoit să
°ncedieze pe un misionar care n-a avut o purtare
e creştin. Cu foarte mare greutate a luat această
129
hotărîre faţă de un om pe care, în repetate rînduri, a căutat să-l îndrepte şi totuşi toate încercările au fost zadarnice. Despărţirea de acest misionar a făcut ca şi alţi patru să plece din lucrarea pe care o începuseră. Aceştia nu se puteau acomoda cu viaţa aspră pe care trebuia s-o ducă un om care vrea să aducă pe alţii la Hristos, lucrînd într-o ţară îndepărtată şi numai între vrăjmaşi.
într-o scrisoare către Berger, Hudson arată foarte clar gîndurile de care trebuiau să fie însufleţiţi cei care doresc să fie misionari. „Este foarte însemnat ca misionarii căsătoriţi să fie dubli misionari... Dacă urmăriţi o viaţă de confort, lipsită de sărăcie, nu vă alăturaţi nouă. Dacă nu vreţi ca soţia să fie adevărată misionară, gata să se despartă de voi pentru un timp, atunci cînd lucrarea cere acest lucru, să nu vă alăturaţi nouă... Va trebui să fondaţi o staţiune misionară. Cu binecuvîntarea lui Dumnezeu şi cu rîvnă, veţi putea face acest lucru cam într-un an de zile. Dar dacă găsiţi aceste condiţii prea dure şi aceste sacrificii prea mari, atunci nu vă alăturaţi misiunii noastre... Cei care nu sînt gata *s'c* îndure greutăţi, să renunţe la multe şi să sufere multe dezamăgiri, vor fi de puţin ajutor în această lucrară Pe scurt, bărbaţii şi femeile care ne trebuiesc sînt ce' care în toate lucrurile şi în orice moment vor pune în primul rînd pe Isus şi lucrarea Lui în China. Viaţa însăşi să fie un lucru secundar, chiar şi fiinţele car ne sînt mai scumpe ca viaţa noastră."
130 s
în acest timp, în ciuda unei boli dureroase, Hudson nu înceta să facă planuri şi chiar mici călătorii pentru a întinde lucrarea în regiunile neevanghe-lizate. Cînd sănătatea i-a îngăduit, a făcut o explorare la 700 km depărtare de Yangzhou, pentru a încerca să pătrundă în provinciile din nord şi în cele din vest. Mai mulţi misionari erau însufleţiţi de acelaşi spirit de a înainta cît mai mult în inima Chinei. Meadows, de exemplu, şi-a lăsat locuinţa de la Chinkiang, pentru a se îndrepta spre vest, în provincia Anhui, populată de 20 milioane de suflete şi fără nici un creştin.
131

O viaţă schimbată (1869)

în timp ce toţi colegii erau izbiţi de lepădarea de sine a lui Hudson, de smerenia lui, de rîvna lui înfocată, de răbdarea şi dragostea lui, el simţea că n-a crescut în omul dinăuntru în aceeaşi măsură cu lucrarea pe care o făcea. Suspina după o legătură mai strînsă şi mai intimă cu Domnul Hristos. Trăia clipele pe care Rutherford le arăta în scris cu mult timp înainte, în 1637, unui prieten: „Am înălţări şi căderi de neînţeles. De şapte ori pe zi îmi alunecă piciorul şi sînt obligat să mă smeresc, pentru ca apoi din nou Domnul să-mi pună piciorul pe stînca prea înaltă, pe care n-o pot ajunge eu singur..." Aşa era şi cu Hudson. Deseori a gustat din bucuria legăturii cu Dumnezeu, dar uneori simţea în suflet amarul pe care îl lăsa pierderea pentru un timp a acestei sfinte părtaşii.
în acea vreme, o revistă creştină cunoscuta (Revival — Trezirea) vorbea despre o mişcare d« trezire între cei credincioşi şi acele articole din revista erau citite cu mult interes de

misionari. Ei vedeau că, după Cuvîntul lui Dumnezeu, viaţa normala
132
ucenicului lui Hristos este o biruinţă continuă asupra păcatului, biruinţă posibilă pentru cel care poate spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine". Revista spunea: „Cînd Duhul Sfînt lucrează în suflet dorinţa după sfinţire, face aceasta pentru ca creştinul s-o poată realiza. Credinţa în Hristos Cel răstignit este calea păcii pentru omul păcătos; Hristos Cel înviat este calea unei mîntuiri zilnice pentru cel credincios."
Viaţa lui Hudson era foarte agitată şi plină de ocupaţii de tot felul. Staţiuni noi se întemeiaseră şi peste tot Cuvîntul lui Dumnezeu aducea roade: la Taichowfu, la Wenzhou, la Ninghai. Desigur, el trăia zile cînd se putea bucura de bunătatea lui Dumnezeu şi totuşi scria mamei sale în martie 1869: „Am mai multă nevoie ca altădată să fiu susţinut de rugăciunile tale. Sînt pricină de invidie pentru unii, de batjocură pentru mulţi... Adeseori învinuit de lucruri de care sînt cu totul străin, avînd de luptat împotriva unor sisteme puternice de învăţături Qreşite şi de superstiţie păgînă, mergînd pe un drum Pe care nu se găsesc urmele nimănui şi neavînd decît Puţini însoţitori neîncercaţi; deseori bolnav în trupul "teu, în împrejurările de toate zilele aş fi pierdut de mult curajul, dacă Domnul plin de bunătate faţă de mine, nu m-ar fi susţinut prin convingerea că aceasta este lucrarea Lui şi că El este cu mine în cele mai âPâsătoare lupte. Da, această luptă este a Domnului -' El va birui. Dar mereu gem în mine însumi că
133
urmez atît de departe pe scumpul meu Stăpîn şi sînt atît de greoi cînd este vorba să-L chem în toate. Nu pot să-ţi spun în ce măsură sînt uneori chinuit de ispite. Niciodată n-am ştiut ca pînă acum cît de rea este inima mea. Totuşi, ştiu bine că îl iubesc pe Dumnezeu, că iubesc lucrarea Lui. Adesea sînt ispitit să cred că un om atît de plin de păcat ca mine nu poate fi un copil al lui Dumnezeu. Dar mă silesc să înlătur acest gînd şi mă bucur cu atît mai mult de preţul nespus de mare al lui Isus şi de bogăţiile acestui har prin care am fost primiţi în Cel Preaiubit de Dumnezeu... Rugaţi-vă lui Dumnezeu ca El să mă păzească de păcat, să mă sfinţească pe deplin şi El să mă întrebuinţeze mai mult în lucrarea Lui."
în vechea locuinţă din Hangzhou, fratele Mc-Carthy scria lui Hudson, dornic să-i împărtăşească bucuria care îi stăpînea inima. Un soare plin de lumină se ridicase pentru el, acest soare lăuntric a cărei strălucire face toate lucrurile noi. El ştia prin ce experienţe şi lupte lăuntrice trecea Hudson şi îi scria: „Ce mult mi-ar place să discut acum cu dumneavoastră despre sfinţenie, acest subiect care mi-a stăpînit atît de des gîndurile! Adesea am stat de vorbă împreună şi eu am avut să mă plîng de multe încercări zadarnice de a deveni sfînt în toată puf' tarea mea, de mult zbucium şi de silinţe neputincioase ca să ajung la o părtăşie neîntreruptă cu Dumnezeu, această părtăşie cîteodată atît de reala şi totuşi destul de des atît de schimbăcioasă. DraSa
134
frate, eu cred acum că aceste lupte, silinţe, aspiraţii, această aşteptare de zile mai bune, nu sînt adevăratul mijloc prin care să ajungi la sfinţenie, la o viaţă folositoare. Negreşit, acestea toate preţuiesc mult mai mult decît să fii mulţumit cu puţina creştere pe care ai putea s-o constaţi; totuşi nu aceasta este calea cea mai bună. Am fost izbit de un loc din cartea pe care mi-aţi lăsat-o, „Hristos este totul", în care scrie: „A primi pe Domnul Isus,

acesta este începutul sfinţeniei. A iubi pe Domnul Isus, aceasta este creşterea în sfinţenie. A te încrede în Domnul Isus întotdeauna prezent, aceasta este sfinţenia deplină. Acest har al credinţei este lanţul care leagă sufletul de Hristos şi face ca Mîntuitorul şi păcătosul să fie una. Atunci se deschide un canal prin care plinătatea lui Hristos se revarsă din belşug în noi... Cei care înţeleg cel mai adînc că au murit împreună cu Hristos Şi că au suferit în persoana Lui pedeapsa păcatului, ating cele mai înalte culmi ale vieţii duhovniceşti. Acela este cel mai sfînt, care are cel mai bine pe Hristos înăuntrul său şi care se bucură cel mai mult de lucrarea Lui desăvîrşită. Nedesăvîrşirea credinţei [ln]greunează mersul şi este pricina multor căderi."

După acest citat, McCarthy continuă: „Iată convingerea mea adîncă pe care o am astăzi... Trebuie [nu] să te sileşti şi să duci tu însuţi lupte mari, ci să [r]amîi în Hristos, să priveşti la El, să te încrezi în El ca ^ biruieşti firea ta stricată, să te odihneşti în dragos-[ea] unui Mîntuitor atotputernic, în bucuria încre-

135

zătoare a unei mîntuiri săvîrşite, a eliberării de orice păcat; a dori ca voia Lui să fie voia noastră şi ea să hotărască totul. Acesta nu este un lucru nou, dar este nou pentru mine. Simt ca şi cum primele licăriri ale unei zile slăvite s-ar fi înălţat deasupra mea. Le salut cu cutremur şi totuşi cu încredere. N-am văzut din acest ocean decît marginile, dar sînt marginile unui ocean nesfîrşit. Hristos să ne fie într-adevăr totul, iată, mi se pare, singurul secret al puterii, singura temelie a unei bucurii neschimbăcioase. El să vă ajute să trăiţi din plinătatea Sa nemăsurată! Deci cum poate credinţa noastră să fie mărită? Foarte simplu, gîndind la tot ceea ce este Isus şi la tot ceea ce este El pentru noi, făcînd din viaţa Lui, din moartea Lui, din lucrarea Lui, din El însuşi, aşa cum ne este descoperit în Cuvîntul Lui, subiectul necurmat al gîndurilor noastre. Nu este vorba să lupţi ca să ai credinţă sau ca să-ţi crească credinţa, ci tot ce avem nevoie, mi se pare, este să priveşti la Acela care singur este Cel credincios, să te odihneşti în totul în Cel preaiubit pentru acest timp şi pentru veşnicie."

Chiar în acest timp, Hudson trebuia să se duca foarte des pe la Yangzhou, deşi locuia la Chinkiang-Pe corăbioara care îl ducea la Chinkiang, a avut o oră de rugăciune şi meditare şi s-a văzut cuprins *o[e]* o mare tristeţe, aproape de deznădejde, dîndu-Şj seama că pentru el prezenţa Domnului Isus nu ^[1] era ca altădată. I se părea că altădată Domnul

136

îi era mai aproape.

Ajuns în căsuţa lui din Chinkiang, s-a retras imediat în camera sa ca să vadă corespondenţa sosită si între multe alte scrisori a găsit-o pe a lui McCarthy. Âcitit-o cu atenţie. „Citind această scrisoare", spune el, „o nouă lumină s-a făcut înăuntrul meu. Am privit la Isus şi cînd L-am văzut, ce bucurie m-a cuprins!"

Era sîmbătă, 4 septembrie 1869. Casa era plină şi erau aşteptaţi noi oaspeţi. A luat scrisoarea lui McCarthy şi una de la domnişoara Faulding, scrisă în acelaşi fel, a adunat într-un salon pe toţi cei din casă şi le-a citit aceste scrisori, arătîndu-le ce mare schimbare a făcut Domnul Isus în el prin cunoaşterea împrospătată pe care i-a dat-o despre harul lui Dumnezeu. De atunci, scrisorile lui Hudson, chiar şi cele mai obişnuite, au luat un alt ton. Nu putea să nu arate acest belşug de bucurie şi de viaţă care îi umplea sufletul. Surorii lui, Amelia, îi scrie a doua zi: „Am petrecut ieri o zi foarte fericită. Citirea unei scrisori a fratelui McCarthy a fost o binecuvîntare Pentru mulţi dintre noi. Şi el şi domnişoara Faulding Par aşa de fericiţi... Dar ceea ce mi-a făcut mai ales bine este gîndul că noi nu avem de luptat sau de făcut eforturi disperate pentru a ne mări credinţa, ci [n]umai să privim la Cel care este credincios. In ^ceasta văd secretul: nu să caut să scot seva din

[b]utuc, pentru ca s-o aduc în mine, ci doar să-mi [ar]nintesc că Isus este viţa, rădăcina, trunchiul, imurile, frunzele, florile, roadele, în adevăr totul —
137
da, încă mai mult, El este norul şi raza de soare, aerul şi ploaia, mai mult decît putem cere, gîndi sau dori noi. Atunci nu mai căutăm nimic în afară de El, ci ne bucurăm că noi înşine sîntem în El, una cu El, deci una cu toată plinătatea Lui. Să nu aşteptăm ca credinţa să aducă sfinţenia, ci să ne bucurăm de deplina sfinţenie a lui Hristos ca de un fapt şi, fiind una cu El într-un chip nedespărţit, această sfinţenie este a noastră."
Un tînăr misionar, Judd, n-a putut uita niciodată cuvintele pe care i le-a spus Hudson în aceste zile: „N-am să mă fac eu o mlădiţă, ci eu sînt o mlădiţă, odată ce Domnul Isus îmi spune că sînt. Eu sînt o parte din El însuşi. Partea mea este să cred şi să lucrez în consecinţă. Dacă mă duc la banca din Shanghai cu un cec de încasat, casierul nu poate spune că nu dă banii aceştia mîinii mele, pentru că ei aparţin domnului Taylor. Ce este al lui Taylor, mîna mea poate lua. Ea este un mădular al trupului meu. Iar eu sînt un mădular al lui Hristos şi pot să iau din plinătatea Lui orice am nevoie. Este mult timp de cînd am văzut acest lucru în Biblie, dar acum îl cred ca o realitate."
„Acum, Hudson este un om vesel", scrie domnu Judd. „Mai înainte, purta o povară grea şi sufletul nu îi era destul de liniştit. Acum se odihneşte în Is[u]* şi-L lasă pe El să facă lucrarea; asta este toata deosebirea. Cînd vorbeşte în public, face acest cu o putere cu totul nouă şi grijile vieţii nu-l
138
apasă.
Rugăciunea ocupa în viaţa lui un loc mai mare ca altădată. Sculat la ora cinci dimineaţa, punea deoparte două ore pentru cercetarea Bibliei şi pentru rugăciune.
La şase săptămîni după schimbarea pe care a trăit-o, Hudson scrie surorii sale, acum doamna Broomhall, care trecea prin aceleaşi experienţe dureroase ca şi el, o scrisoare lungă în care arată luptele lăuntrice şi odihna la care a ajuns. Scrie această scrisoare în octombrie 1869, la vîrsta de 37 ani, după 20 ani de la întoarcerea lui la Dumnezeu: „Mulţumesc mult pentru scumpa ta scrisoare... Cred că de cînd sînt în China, nu mi-ai scris niciodată o astfel de scrisoare. în ce priveşte lucrul, n-a fost niciodată atît de abundent, de plin de răspundere şi de greu, dar povara încordată s-a dus. Ultima lună roi-a fost, aşa socot, cea mai fericită din viaţă şi doresc să-ţi istorisesc ceva din ceea ce a făcut Dumnezeu pentru sufletul meu. Nu ştiu pînă unde mă voi Putea face înţeles de tine, căci nu este nimic nou, [s]trăin sau extraordinar şi totuşi totul este nou! Cu un [c]uvînt, am fost orb, iar acum văd. ^ Poate că voi limpezi mai bine lucrurile, dacă mai j[n]tfi voi spune ce era înainte. în ultimele şase sau opt
luni
am avut o mare întristare, căci simţeam cît de
[âre] lipsă aveam de mai multă sfinţenie, viaţă şi
[pu]tere lăuntrică, atît eu personal cît şi misiunea. Dar
[a] mai urgentă era lipsa mea proprie. Simţeam
139
neliniştea, primejdia, păcatul care se afla în faptul că nu trăiam mai aproape de Dumnezeu. Mă rugam, mă chinuiam, posteam şi mă trudeam, luam hotărîri, citeam Cuvîntul lui Dumnezeu cu mai mult timp pus deoparte pentru meditare, dar toate păreau în zadar. Zilnic, aproape în fiecare oră, convingerea de păcat mă trîntea la pămînt. Ştiam că dacă aş putea rămîne în Hristos, totul ar fi bine, dar nu puteam, începeam ziua cu rugăciune, hotărît să nu-L scap din ochi; dar mulţimea îndatoririlor, care uneori mă obosesc, mă făceau să-L uit des. în afară de asta, clima de aici atinge nervii într-aşa fel, încît cu greu poţi rezista să nu te iriţi uşor şi să ajungi la gînduri, ba chiar şi la

vorbe, fără dragoste. Fiecare zi avea lista ei de păcate, greşeli, nestăpînire de sine. Voinţa o aveam, dar nu aveam putere pentru a trăi în deplină sfinţenie.
Atunci mă întrebam: nu există nici o scăpare? Aşa va fi pînă la sfîrşit, mereu luptă şi în loc de biruinţă, adesea înfrîngeri? Şi cum puteam vesti altora că Isus dă celor care îl primesc puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu, cînd experienţa mea proprie nu corespundea cu acest cuvînt? în loc să cresc în putere, părea că slăbesc şi mă găseam tot ma' neputincios în lupta contra păcatului; şi nici nu era de mirare, căci credinţa şi chiar nădejdea a scăzuseră.
M-am urît pe mine, uram păcatul şi totuşi nu putere asupra lui. Simţeam că eram un copil a'
140
Dumnezeu, fiindcă Duhul Său tot mai striga în mine „Ava, Tată", dar nu eram în stare să mă ridic la înălţimea privilegiilor unui copil. Socoteam că sfinţenia trebuie s-o ajungi treptat, prin întrebuinţarea continuă a mijloacelor harului şi înţelesesem că de nimic nu aveam mai mare şi mai urgentă nevoie ca de acest lucru.
Dar departe de a-1 ajunge, mă trezeam, după toate eforturile, tot mai departe de ţintă. în cele din urmă aproape nu mai puteam spera să ajung la acest har şi gîndeam chiar că poate Dumnezeu nu vrea să ni-1 dea aici pe pămînt, pentru ca cerul să fie cu atît mai frumos. Ştiam bine că sînt slab. Aceasta i-o spuneam Domnului şi-L rugam să-mi dea ajutor şi putere şi uneori credeam că-mi va da biruinţa. Seara însă, cînd gîndeam la ziua care trecuse, aveam să mă plîng şi să mărturisesc atîtea păcate şi slăbiciuni!
N-aş vrea să-ţi dau impresia că aceasta mi-a fost experienţa zilnică în toate lunile acestea lungi şi triste. Sufletul meu însă se găsea foarte des în starea aceasta şi primejdia era că voi sfîrşi în disperare. Şi totuşi se părea că Hristos nu-mi fusese niciodată mai [s]cump, El, Mîntuitorul care putea şi voia să scape pe [u]_n astfel de păcătos. între timp erau şi zile de pace Ş' chiar de bucurie în Domnul, dar ele nu durau [n]'ciodată multă vreme. Cît de bun este Domnul că a pus capăt acestor lupte dureroase!
|n tot acest timp, eram pe deplin convins că în
rit se afla tot ce-mi lipsea. Dar cum să iau de la
141
El ce aveam nevoie? El era în adevăr bogat, eu însă eram lipsit; El era tare, eu slab. în rădăcină şi tulpină curgea o sevă bogată şi roditoare, dar cum putea pătrunde în micuţa şi slaba mea mlădiţă? Cînd a început să se facă în mine puţină lumină, am înţeles că credinţa era singura cerinţă, că credinţa era în mine aceea cu care puteam apuca plinătatea Lui, ca să mi-o însuşesc. Dar eu nu aveam această credinţă.
Tot mai bine vedeam ce bogăţie de har se afla ascunsă în Hristos şi pe lîngă aceasta, neputinţa şi vina mea păreau că sporesc mereu. Păcatele săvîrşite se arătau mici faţă de păcatul necredinţei din care ieşeau celelalte, necredinţa aceasta care nu putea ori nu voia să ia pe Dumnezeu pe cuvînt. Mă rugam pentru credinţă şi ea nu venea. Ce trebuia să fac? Cînd chinul meu lăuntric atinsese culmea, Dumnezeu a întrebuinţat o frază din scrisoarea lui McCarthy pentru a-mi lua solzii de pe ochi. Duhul Sfînt mi-a descoperit adevărul că sînt una cu Hristos, într-un fel în care nu-1 înţelesesem niciodată înainte. McCarthy, care fusese muncit de aceeaşi convingere a neputinţei sale, dar fusese luminat înaintea mea, mi-a scris (tremur cînd îmi amintesc): „Dar cum primim împuternicirea credinţei noastre? Nu luptîndu-ne sau rugîndu-ne cu credinţă, ci odihnin-du-ne în Cel credincios".
Şi atunci s-a făcut lumină înaintea mea. Am pri^* la Isus şi am primit pentru mine, în timp ce bucuri[a]

142
jmj inunda inima, ce a spus El: „Nu te voi părăsi niciodată". Atunci este odihnă, mi-am zis eu. în zadar m-am muncit să mă odihnesc în El; El nu vrea să mă mai muncesc, căci n-a făgăduit El însuşi că va rămîne cu mine şi nu mă va părăsi? Dar aceasta n-a fost tot ce mi-a arătat El şi nici jumătate. O lumină strălucitoare s-a revărsat în inima mea, pe cînd mă gîndeam la viţă şi la mlădiţele ei: ce mare fusese greşeala mea cînd doream să scot seva din viţă (din El) şi s-o introduc în mine! Dar acum am văzut nu numai că Hristos Isus nu mă va părăsi niciodată, dar că eu eram un mădular din trupul Lui, o parte din carnea Lui, din oasele Lui, din El însuşi.
Draga mea soră, nu este minunat că sîntem una cu Mîntuitorul înviat şi înălţat, că sîntem mădularele lui Hristos? Gîndeşte-te ce înseamnă lucrul acesta. Poate oare Hristos să fie bogat şi eu sărac? Poate fi mîna ta dreaptă bogată şi stînga săracă? Poate capul să aibă hrană, iar trupul să flămînzească? Şi gîndeşte-te atunci ce înseamnă acest adevăr cînd este vorba de rugăciunile noastre. Poate un funcţionar de bancă să zică unui client: „Nu pot da această [s]umă mîinilor dumneavoastră, ci numai dumneavoastră?" Tot aşa nu pot fi respinse cererile noastre, dacă le prezentăm în numele Domnului Isus şi [a]utorizaţi de faptul că sîntem ai Lui, mădularele Lui, atît vreme cît noi ne ţinem în raza Lui — o foarte razăDacă cerem ceva care nu este după
riptură, atunci nu cerem în numele Lui.
143
Cel mai minunat lucru — dacă poate fi o parte a experienţei mai presus decît alta — este pacea pe care o aduce convingerea unei desăvîrşite unităţi cu Hristos. Nu mă mai îngrijorez de cînd mi s-a clarificat acest fapt. Ştiu că El este în stare să ducă la bun sfîrşit voia Lui şi voia Lui o am şi eu, indiferent încotro sau în ce împrejurări mă duce. în cea mai uşoară situaţie, El trebuie să-mi dea harul Său; şi în cea mai grea situaţie, harul Lui îmi este de ajuns. Ajutorului meu îi este tot una dacă-l trimit să-mi cumpere lucruri de sume mari sau de sume mici; în amîndouă cazurile, el aşteaptă să-i dau suma corespunzătoare pentru ceea ce trebuie să-mi cumpere. Oare Dumnezeu nu trebuie tot aşa să-mi dea mult ajutor cînd mă duce în strîmtorări mari? Nu mă pot aştepta, în greutăţi, la mai mult har, în primejdie, la mai multă putere? Nici o grijă că puterea Lui n-ar ajunge chiar şi în cea mai mare încercare.
Şi puterea Lui este a mea, căci El însuşi este al meu, este una cu mine şi locuieşte în mine. Toate acestea rezultă din convingerea că cel care crede este una cu Hristos. Şi cît de fericit sînt de cînd ştiu că Hristos locuieşte astfel prin credinţă în inima mea. Aş dori să pot vorbi cu tine despre aceasta, nu numai să-ţi scriu.
Eu nu sînt mai bun ca înainte (într-un anumit înţeles, pot spune că nici nu mă silesc să fiu), dar sînt mort împreună cu Hristos şi, cît despre viaţa mea, ° trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a
144
iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine. Acum cred că am murit faţă de păcat, Dumnezeu aşa mă vede şi-mi porunceşte să mă văd şi eu tot aşa; şi eu n-am dreptul să pun la îndoială cuvîntul Lui.
Toate experienţele mele din trecut se poate să fi arătat că n-a fost aşa; dar nu mă încumet

să spun acum că n-ar fi fost aşa, dacă El îmi spune acest lucru. Simt şi ştiu că cele vechi s-au dus.
Sînt şi acum în stare să păcătuiesc, dar Hristos este prezent cum niciodată nu mi-a fost dat să ştiu înainte. El nu poate păcătui şi El mă poate păzi de păcat. Nu pot zice (cu durere trebuie să mărturisesc), că n-aş fi păcătuit de cînd am această iluminare, dar simt că s-ar fi putut să nu păcătuiesc. Mai departe, umblu mai mult în lumină şi de aceea conştiinţa mea este mai simţitoare, văd imediat păcatul, îl mărturisesc şi primesc iertare; pacea şi bucuria (spun cu toată umilinţa) se reîntorc imediat în mine. Numai °dată am păţit altfel; atunci am rămas mai multe ceasuri nefericit, dar am constatat că nu-mi mărturisisem în întregime păcatul, ci încercasem să mă îndreptăţesc în parte.
Credinţa, acum văd, este realitatea a ceea ce nadăjduieşti, nu o simplă umbră. Ea nu este mai Puţin decît „vederea", ci mai mult. Vederea cuprinde ª°ar forma exterioară a lucrurilor; credinţa cuprinde Calitatea lor. Pe realitate te poţi baza, din ea poţi pnca. Dacă Hristos locuieşte în noi prin credinţă ^dică prin aceea că ne încredem în făgăduinţele
145
Lui), aceasta este adevărată putere şi viaţă. Dacă Hristos este în noi, păcatul nu poate locui împreuna cu El.
Şi acum trebuie să termin. N-am spus nici jumătate din ceea ce aş fi avut de spus şi nici cum aş fi vrut să spun dacă aş fi avut vreme.
Să te ajute Dumnezeu să poţi cuprinde adevărul acesta fericit! Să nu mai zicem mereu: „Cine se va sui în cer?", să aducă adică pe Hristos. Cu alte cuvinte, să nu-L mai vedem departe de noi, în timp ce Dumnezeu ne-a făcut una cu El, ca mădulare ale trupului Lui. Şi apoi să nu privim această cunoştinţă ca o favoare numai pentru cîţiva aleşi, ci, dimpotrivă, ca dreptul de naştere al fiecărui copil al lui Dumnezeu; şi nici unul nu trebuie să trăiască fără ea, dacă vrea ca Dumnezeu să fie cinstit cum se cuvine.
Singura putere care ne scapă de păcat şi ne pregăteşte pentru slujbă este Hristos."
Binecuvîntarea primită de Taylor nu s-a risipit înaintea încercării nenumăratelor sale lucrări şi ale nevoilor dure ale vieţii. El ar fi putut spune, cum scria un altul: „Chiar dacă aş avea putere să lucrez douăzeci şi patru de ore pe zi, tot n-aş putea f* nici jumătate din lucrarea pe care o am de făcut.
toate acestea primesc ca prima mea datorie şi ca
bi
cel
p ş
mai însemnat lucru al fiecărei zile, să capăt o bine cuvîntare pentru propriul meu suflet. Intîi să C sufletul meu fericit în Domnul şi apoi va veni şi
146
__ si un lucru pe care să-1 fac cu toată inima."
fot timpul era ocupat. Trebuia să primească şi să trimită bani fiecărui misionar, să mulţumească celor care îi făceau diferite daruri. Pe deasupra avea şi alte lucrări, el spunea: „Tocmai am primit şapte părţi diferite din Vechiul şi Noul Testament şi tractate lungi, în diferite dialecte, cu rugămintea de a le citi şi de a le corecta. Pentru aceasta mi-ar trebui timp de săptămîni, dacă nu luni. Şi va trebui, desigur, să plec în seara aceasta în

vreo localitate vecină, ca să consult pe unul dintre ai noştri care este bolnav."
Spre sfîrşitul anului 1869, Hudson a auzit că Meadows ar fi fost omorît. Dar după cîtva timp, a auzit că acesta a fost doar un zvon şi, de fapt, nu fusese decît o răscoală împotriva misionarilor la Anking.
Tot în acest timp, din cauza faptului că a fost criticat de unii din Europa, Hudson a primt foarte Puţini bani pentru susţinerea lucrării lui Dumnezeu. Banii se împuţinau mereu şi toţi misionarii trebuiau să-şi reducă cheltuielile. Hudson se ruga ca Domnul să nu îngăduie să se reducă lucrarea cu ceva. Şi dumnezeu n-a îngăduit să se micşoreze lucrarea lor.
^eorge Muller s-a simţit îndemnat nu numai să se roage pentru misiune, dar să vină şi mai mult în Jutor, băneşte. George Muller le scria: „Eu Mă cu mult interes lucrarea misiunii în China
.'fnă rog în fiecare zi pentru dumneavoastră. M-am 9'ndit că, în mijlocul încercărilor, tulburărilor şi des-
147
curajărilor dumneavoastră, ar fi o mare încurajare să ştiţi că aici este cineva a cărui inimă bate pentru dumneavoastră şi care îşi aduce aminte de dumneavoastră înaintea Domnului. Dar chiar dacă ar fi altfel şi nimeni nu s-ar interesa de dumneavoastră sau nu v-ar mărturisi acest interes, aveţi totuşi totdeauna pe Domnul lîngă dumneavoastră. Aduceţi-vă aminte de experienţa lui Pavel la Roma (1 Timotei 4.16-18). încredeţi-vă în El, priviţi la El, sprijiniţi-vă pe El şi fiţi siguri că, dacă mergeţi cu El şi aşteptaţi de la El ajutorul, nu veţi fi niciodată daţi de ruşine. Aceasta este experienţa unui frate mai în vîrstă, care cunoaşte pe Domnul de patruzeci şi patru de ani şi care poate spune că, în cele mai mari greutăţi, în cele mai grele încercări, în cea mai adîncă sărăcie, Domnul nu 1-a părăsit niciodată. Mă bucur că pot da slavă numelui Său."

Isus ne este de ajuns

148
Pentru doamna Taylor, schimbarea care s-a produs în sufletul soţului ei era o mare pricină de bucurie. Ea spunea deseori: „Să te odihneşti în Isus şi să-L laşi pe El să facă lucrarea!" Mereu preocupată de cei din jurul ei, se uita pe sine şi niciodată nu era agitată sau apăsată de miile de necazuri ale vieţii. Privirea ei era totdeauna senină.
Liniştea care stăpînea în familia Taylor a trebuit să dea loc unor despărţiri dureroase. Familia trebuia să se împrăştie. Era cu neputinţă să mai ţină în China încă o vară pe cei mai mari dintre copiii lor, sănătatea şubredă a lui Samuel, abia de cinci ani, le impunea o despărţire. Cei patru trebuiau să plece în Patrie şi doamnei Taylor nu-i mai rămînea decît micuţul copilaş venit pe lume după răscoala din •angzhou. Domnişoara Blatchley s-a oferit să însoţească pe copii şi să aibă grijă de ei, iar acest fapt Permitea doamnei Taylor să rămînă în China, lîngă soţul ei.
Pe măsură ce ora despărţirii se apropia, sănătatea °pilului care dădea cel mai mult de gîndit a început
149
să se înrăutăţească. Era oare tristeţea despărţirii sau o oboseală pe care, poate, preocupările călătoriei ar fi risipit-o?... Familia a plecat din Yangzhou, dar abia plecaţi cu vaporul, sănătatea copilului nu i-a mai lăsat nici să doarmă. Toată noaptea au vegheat la capul lui şi au făcut tot ce au putut ca să-1 menţină în viaţă. Spre ziuă însă, copilul a căzut într-un somn adînc şi de pe apele tulburi ale fluviului a trecut fără durere şi fără teamă într-o patrie mult mai bună.
S-au oprit să depună comoara lor în micul cimitir din Chinkiang. De acolo au plecat cu ceilalţi copii la Shanghai, unde i-au îmbarcat pe bordul unui vapor. De acolo, Hudson i-a scris lui Berger:

„Doi dintre copilaşii noştri sînt fără nici o grijă, ei se odihnesc la pieptul lui Isus... Şi acum, deşi nimeni nu ne poate opri lacrimile, eu mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit mie, un om atît de nevrednic, să iau parte la această lucrare. N-am nici un regret că m-am angajat la această lucrare. Este lucrarea Lui, nu este nici a mea, nici a dumneavoastră. Şi totuşi ea este a noastră, nu pentru că noi sîntem angajaţi în ea, ci pentru că sîntem ai Lui şi una cu Acela căruia Ii aparţine această lucrare."

Aceasta era realitatea adîncă, realitate care ij susţinea şi făcea chiar mai mult decît să-i susţină. Ni[cl] o furtună dinafară nu putea tulbura pacea şi bucuria lor în Hristos. Mai toţi misionarii erau bolnavi Şj treceau prin suferinţe trupeşti şi sufleteşti foarte m[arl] şi pe deasupra mai erau şi prigoniţi de cei din jur-

150

Doamna Taylor fiind mai liberă, a deschis la Chinkiang o clasă care se ţinea duminica şi de cîte două-trei ori pe săptămînă, pentru a face ca femeile indigene să se intereseze de Cuvîntul lui Dumnezeu. Era o lucrare grea şi nu avea pe nimeni altcineva ca s-o ajute.

Scrisorile pe care doamna Taylor le adresa colegelor sale, încercate şi ele în lucrarea în care se aflau, arată cît de aproape de Dumnezeu trăia ea. Doamnei Rudland, căreia abia îi murise un copilaş, îi scria: „Draga mea, nu pot să scriu mai mult, dar îţi trimit cîteva rînduri, ca să-ţi spun că noi îţi împărtăşim durerea şi lacrimile. Gîndeşte-te că scumpul tău copil se odihneşte liniştit în toată siguranţa în braţele lui Isus şi lucrul acesta, mai mult decît oricare altul, va îndulci amarul despărţirii. „Pe cei care adorm în Isus, El îi va aduce împreună cu noi." Ei ne vor fi daţi înapoi. Ei vor fi din nou ai noştri pentru totdeauna. Atunci vom înţelege de ce ne-au fost luaţi. Atunci [v]om putea spune din adîncul inimii: Domnul nostru Pe toate le-a făcut bine! Aşteptînd, să credem acest lucru. Prin harul Lui vrem să nu ne îndoim nici de ^agostea Lui, nici de înţelepciunea Lui."

Rugăciunea era viaţa ei mai mult ca niciodată şi, Pe măsură ce puterileei slăbeau, era, într-un fel cu totul nou, refugiul ei. „îmi face bine", scria puţin timp ^upă aceea domnişoara Blatchley, „să-mi amintesc [CUrn s]e ruga pentru copiii ei. Am văzut-o, seara, cînd ^d că toţi dorm, cu capul plecat, în genunchi,

151

mult timp, mult timp, pe pămîntul gol."

Inima ei de mamă dorea să-şi ştie copilaşii ajunşi fericiţi şi în siguranţă, într-un loc din Anglia. Se bucura gîndindu-se că micii călători vor găsi, la Saint-Hill mai întîi, o primire prietenoasă şi voioasă şi îngrijirea ca de mamă a doamnei Berger. Ea însăşi a primit apoi ca un dar din partea lui Dumnezeu, lâ 7 iulie, un nou copil, al cincilea fiu. Părinţii au primit această mică fiinţă cu atît mai multă dragoste, cu cît simţeau lipsa celorlalţi. Dar această mică comoară nu le-a fost lăsată mult timp. Un atac de holeră a slăbit mult pe mamă, care n-a mai putut alăpta copilul îndeajuns. Cînd s-a găsit o doică chineză era prea tîrziu. După o scurtă vieţuire de o săptămînă, micul copilaş a plecat în patria cerească, unde mama lui avea să-1 întîlnească în curînd.

Foarte obosită trupeşte, doamna Taylor a găsit în sentimentul intim al prezenţei Domnului o pace adîncă şi chiar bucurie în supunerea totală în faţa voii Lui sfinte. Ea însăşi a ales cîntecele la marginea micului mormînt.

Cu toată marea ei slăbiciune, nimeni nu prevedea că sfîrşitul va fi aşa de aproape. Nu avea decît 35 de ani! Nu suferea, dar se simţea obosită, foarte obosită. Primise, cu două zile mai înainte, o scrisoare lungă de la doamna Berger, asigurînd-o asupra situaţiei copiilor şi dîndu-i multe amănunte cu privire la instalarea lor.

Dimineaţă, sîmbătă 23 iulie 1870, după un somn

152

liniştit, doamna Taylor s-a trezit cu totul schimbată. Fata ei avea o culoare de cadavru. Era clar că

murea, îndată ce a fost destul de stăpîn pe sine, Hudson i-a spus: „Draga mea, ştii că ai să mori?" „Să mor? Aşa crezi tu?" „Da, draga mea, puterile te părăsesc!" „Se poate? N-am nici o durere, doar oboseală!" „Da, te duci acasă. în curînd vei fi cu Isus." „Sînt atît de tristă!", a spus ea şi deodată s-a oprit, ca şi cum îşi reproşa acest sentiment. „Eşti tristă că mergi la Domnul Isus?" Cu o privire de neuitat, ea îi răspunse: „Nu, nu de asta. Tu ştii, dragul meu, că de zece ani n-a fost nici un nor între mine şi Mîntuitorul meu. Nu pot să fiu tristă că merg la El, dar îmi pare rău că te las singur şi într-o astfel de clipă. Totuşi... El va fi cu tine şi va îngriji de toate nevoile tale."
N-a mai adăugat decît cîteva cuvinte pline de dragoste pentru copiii şi prietenii ei, apoi a părut că adoarme şi pierde cunoştinţa lucrurilor pămînteşti. «Niciodată n-am văzut o scenă asemănătoare", scria doamna Duncan. „Cînd scumpa doamnă Taylor îşi dădea sufletul, domnul Taylor era în genunchi cu inima grea încredinţînd-o Domnului. I-a mulţumit Pentru că i-o dăduse şi pentru cei doisprezece ani de fericire pe care îi petrecuseră împreună. I-a Mulţumit şi pentru că a luat-o la El şi s-a predat pe s'ne din nou în slujba Lui."
Era aproape ora nouă dimineaţa cînd s-a oprit re^piraţia înceată a muribundei. Ei au înţeles atunci câ ea era „cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine".
153
Puţin timp după moartea soţiei, Hudson scrie mamei sale: „Din adîncul sufletului meu mă bucur să ştiu că Dumnezeu face sau îngăduie toate lucrurile şi El face ca toate să lucreze împreună spre binele celor care-L iubesc. Numai El ştie ce era soţia mea pentru mine, plăcerea inimii mele... Pînă în ultima clipă a vieţii, atunci cînd în oboseala ei nici nu mai putea vorbi bine, ea trecea una din mîini în jurul gîtului meu şi îmi punea cealaltă mînă pe cap, ca şi cum s-ar fi rugat lui Dumnezeu pentru mine...
Dumnezeu a găsit că este mai bine s-o ia la El. Desigur, pentru ea este bine şi El a făcut lucrul acesta cu multă blîndeţe fără s-o lase să sufere. Dar este bine şi pentru mine, care sînt chemat de acum înainte să lucrez şi să sufăr singur — şi totuşi nu singur, căci Dumnezeu este mai aproape de mine ca niciodată. Acum Lui trebuie să-I spun toate întristările şi greutăţile mele, neputînd să le mai spun scumpei mele Măria. Ea nu se mai poate ruga pentru mine, dar Isus poate. îmi trebuie să merg ceva mai puţin prin simţire, ceva mai puţin prin vedere şi ceva mai mult prin credinţă."
Uneori se simţea foarte obosit. Mai ales cînd boala nu-1 lăsa să se odihnească şi nopţi întregi era nevoie să le petreacă fără somn, îi veneau în inimă gînduo negre. „Mă întreb cum se poate ca preaiubita mea, pe care Dumnezeu mi-a luat-o la El, să se bucure in prezenţa Lui, în cer, iar eu să fiu singuratic în camera mea!" '
154
Lui Berger îi scrie: „Este puţin timp de cînd casa mea era plină cu viaţă. Astăzi ea este liniştită şi pustie. Samuel, Noel, Grace, preaiubita mea, sînt cu Isus! Cei mai mari dintre copiii mei sînt departe, foarte departe... Adesea în aceşti ultimi ani a trebuit să părăsesc pe ai mei, dar nu după mult timp îi vedeam iar. Acum eu sînt singur şi nu mai am de aşteptat nici o reîntoarcere. Nu este oare acesta un vis dureros? Fiinţele cele mai scumpe inimii mele, să fie cu adevărat culcate sub pămîntul rece? Da, aşa este, dar ne este păstrată o revedere care nu va mai fi tulburată de nici o umbră, de nici o altă despărţire... Iar dacă El întîrzie să ne dea această fericire, o face pentru a aduna oile încă risipite pe munţi. Şi atunci nu trebuie să fim mulţumiţi şi chiar să purtăm ceva mai mult timp crucea Lui? Sărmana Chină, cît de mari sînt nevoile ei!"
In aceeaşi scrisoare, el spune: „Am stat patru zile >n pat, suferind de ficat. Ieri tremuram atît de tare din cauza febrei, încît patul tremura sub mine. Dar eram nespus de bucuros gîndindu-mă că sînt pe deplin al Domnului, răscumpărat de El şi nu mai am asupra mea nici un drept de proprietate."
In acest timp, în misiune erau mulţi bolnavi. Mai "rtfi, cel mai mic copil al lui Taylor, micul orfan

care ramăsese lîngă tatăl său, a fost un timp între viaţă şi moarte. Hudson a trebuit să-l ducă la Ningbo, unde ^ Putut asigura mai multă odihnă, iar el a plecat la nanghai şi apoi la Hong Kong. Cîţiva misionari au
155
trebuit să plece în Anglia, pentru că sănătatea le era înrăutăţită din zi în zi. Prin ei, Hudson a trimis scrisori şi cadouri celor trei copii ai săi care erau în Anglia. „Nu vă puteţi da seama cît de mult se gîndeşte tatăl vostru la iubiţii lui şi cum priveşte fotografiile voastre pînă ce i se umplu ochii de lacrimi. Uneori mă simt amărît la gîndul că voi sînteţi atît de departe, dar atunci Isus, care nu mă părăseşte niciodată, îmi spune: „Nu te teme..." Dragii mei copii, doresc ca voi să ştiţi ce înseamnă să daţi inimile voastre lui Isus, pentru ca El să vi le păzească zi de zi."
Domnişoarei Blatchley, care îngrijea de copii, fi scria ca s-o încurajeze în lucrarea ei: „Să-i iubeşti cu atît mai mult, cu cît ei nu vor cunoaşte niciodată ce înseamnă grija unei mame. Dumnezeu să te ajute să-i suporţi şi să încerci să le arăţi cu dragoste calea cea bună, decît să le faci prea dese reproşuri. Sileşte-te să păstrezi încrederea şi dragostea lor, în aşa fel încît ei să vină la tine cu toate necazurile lor şi să-ţi mărturisească toate, chiar şi păcatele lor."
La Hangzhou, Hudson a avut parte de multă bucurie. Adunarea din această localitate era bine hrănită de credinciosul Wang şi mulţi alţii din adunare îngrijeau de lucrarea lui Dumnezeu din împrejurimi. Aici, Hudson a trebuit să fie reţinut un timp de nevoile medicale ale fraţilor şi în acelaşi timp s-a bucurat de faptul că era lîngă prietenii săi Mc-Carthy şi Faulding. în vîrstă de 27 ani, domnişoara Faulding era deja o misionară experimentată şi ea
156
o bună influenţă asupra celor din jur. învăţa pe mulţi copii chinezi să citească Noul Testament şi avea rezultate frumoase.
Dar tot din partea prietenului său, Berger, a primit Hudson cea mai mare încurajare. Berger îi scrie: „Conţinutul scrisorii tale ne-a doborît la pămînt şi nu pot să-ţi scriu cum ar trebui... De aş putea să vin la tine cu soţia mea, ca să-ţi împărtăşesc amarul tău atît de mare! Golul din sufletul tău ar fi prea dureros, dacă n-ai cunoaşte dragostea şi părtăşia Domnului Isus. El face rana şi tot El o vindecă... Tatăl nostru nu ne ia nimic în aşa fel ca să ne lase săraci."
Hudson le-a răspuns: „Ea nu este pierdută... Numai Dumnezeu ştie ce înseamnă absenţa ei pentru mine. La puţini soţi le este dat să guste doisprezece ani şi jumătate de o atît de strînsă legătură spirituală, de o unire perfectă în lucrare, de o dragoste comună... Dar nici o limbă nu poate spune ce este El pentru mine. El mi-a dat pacea Lui, bucuria Lui. Mă întreb uneori dacă este cu putinţă ca cea pe care mi-a luat-o la El, să se bucure acolo oe mai multă fericire ca mine. Dacă pe ea a luat-o 'n cer, El a făcut ca cerul să coboare şi în mine, căci ti este cerul. înaintea feţei Lui este o bucurie de-P'ină... Uneori mă gîndesc la trecut şi parcă aud Stasul dulce al micuţei Grace, parcă ar fi pe pieptul ^ capul lui Samuel. Şi Noel, şi mama! Ce amintiri
lci şi usturătoare!... Atunci Domnul vine şi îmi lacrimile si El înlătură orice amărăciune. El îmi
157
umple sufletul de bucurie adîncă, de nedescris."
Totuşi, Hudson Taylor era foarte obosit. Lipsa doamnei Taylor şi a copiilor se făcea foarte mult simţită. Cînd a venit în misiune domnul Fishe, Hudson s-a gîndit să-i dea sarcina de secretar al misiunii, pentru ca el să aibă puţin timp să plece în patrie. Era nevoie. Cu toată bucuria care îi umplea sufletul, trupul lui era epuizat. Boala de ficat îl făcea să nu mai poată dormi, iar o uşoară îmbolnăvire a plămînilor îi făcea respiraţia greoaie. In această situaţie, cînd trebuia să plece în Anglia, spunea: „Astăzi, prin harul lui Dumnezeu, putem duce greutatea zilei de azi. Mîine poate vom fi cu El, acolo unde nu mai sînt greutăţi de dus. Şi chiar dacă nu vom fi încă la El, El va fi cu noi şi în prezenţa Lui este o plinătate de bucurie."

158

El rămîne Acelaşi

Nu trecuseră decît şase ani de cînd plecase cu o mică ceată în China şi misiunea făcuse în acest timp mari progrese. în locul celor două staţiuni şi şapte lucrători de la început, ea avea acum mai mult de treizeci de europeni şi peste cincizeci de indigeni, risipiţi în treizeci de staţiuni centrale, depărtate una de alta.

Bătrînii Berger au dat tot timpul lor, toată averea, tot ce au avut, pentru această lucrare, dar era timpul să încredinţeze această răspundere altora, pentru că bătrîneţea nu-i mai putea ţine în lucrare. Dar cine să îngrijească de „Foaia Ocazională", să pregătească noi candidaţi pentru China, să se ocupe de corespondenţă şi de atîtea lucrări? Deşi Hudson venise în Anglia să-şi îngrijească sănătatea, văzînd aceste nevoi, s-a hotărît să se ocupe el şi de partea care rămînea în urma plecării fratelui Berger. Dar ^ra o durere în plus, faptul că nu-i mai putea avea ■n lucrare pe nişte prieteni aşa de scumpi. I se părea Ca ^tre el şi trecutul plin de amintiri sfinte se rupea dcutn încă o legătură. „Totuşi, greutăţile", spunea el

159

deseori, „dau Dumnezeului nostru prilejul să-Şj arate credincioşia şi atotputernicia Sa."

Era mare deosebire între locuinţa de la Saint-Hill, unde lucrase Berger şi modesta încăpere a misiunii China Inland Mission din Pyrland Road 6. Totuşi, timp de peste douăzeci de ani, acest loc a slujit ca centru al lucrării. Adunarea de rugăciune săptă-mînală se ţinea în această casă şi de aici au plecat mereu cete de misionari spre China.

Un tînăr de douăzeci de ani, Baller, nu-şi închipuia că el însuşi va ajunge misionar. Auzind despre Hudson, s-a dus la adunarea de rugăciune din Pyrland Road. A fost o zi deosebit de însemnată pentru el, care avea să scrie mai tîrziu: „Domnul Taylor s-a aşezat la pian şi a început o cîntare. Mă aşteptam să văd un om mare, puternic, cu glas puternic. Dar am fost aproape cu totul dezamăgit, văzînd un om slăbuţ şi cu un glas foarte delicat. Totuşi, cînd a început să se roage, gîndurile mele s-au schimbat deodată. Niciodată n-am auzit pe cineva rugîndu-se cu atîta simplitate, dragoste, îndrăzneală. Am fost foarte mult atras de el. Se vedea că acest om se bucura de o mare intimitate cu Dumnezeu. îi vorbea ca unui prieten. Am auzit pe mulţi rugîndu-se, dar sînt doi care nu se *V°* compara cu nimeni alţii: Taylor şi Spurgeon. Acesta din urmă lua după sine întreaga adunare de şase rn" de persoane şi o conducea pînă în Locul Preasfîn t-Iar cine a auzit pe Taylor pledînd în rugăciune pentru

160

China, poate înţelege cuvintele Scripturii: „Rugăciunea fierbinte a celui drept are mare putere". în apropiere de Pyrland Road era locul unde s-au adunat o mulţime de credincioşi, veniţi din toate părţile lumii, pentru a căuta o viaţă mai bogată, prin cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu şi rugăciune. în aceste adunări a venit şi D.L. Moody, iar Hudson era printre cei care ţineau cuvîntări. Aceste conferinţe anuale ale creştinilor din orice adunare aveau o influenţă binefăcătoare asupra credincioşilor din Anglia.

Tot timpul săptămînii în care a avut loc conferinţa la care lua parte şi Moody, cîţiva prieteni ai misiunii au vizitat pe Hudson la Pyrland Road. Privind cu toţii harta Chinei care era pe perete, deodată le-a venit în inimă gîndul: Cum să mai aşteptăm ca aceste milioane de oameni să moară fără Hristos? Şi Hudson i-a întrebat: „Aveţi credinţa necesară pentru ca să ne unim să cerem de la Dumnezeu 18 persoane care vor merge, doi cîte doi, în provinciile încă necunoscute?" Toţi s-au hotărît să se roage pentru acest lucru precis, pînă ce Dumnezeu îi va asculta.

Totuşi Hudson se gîndea să plece iar în China şi lncă nu avea pe cine să lase în locul atît de necesar Pe care îl ocupase altădată Berger. S-a oferit un Credincios, Richard Hill, să se ocupe cu

lucrarea fiii în Anglia. Iar domnişoara Blatchley, căreia se gîndea să-i lase mai departe copiii şi care foarte bine toate amănuntele lucrării,
161
putea să fie bine întrebuinţată pentru corespondenţă, care era foarte numeroasă. La 6 august 1872 într-o adunare de cîţiva prieteni credincioşi, după ce au cerut o deosebită îndrumare de la Dumnezeu, au hotărît să se formeze un consiliu al misiunii. Acest consiliu a funcţionat timp de peste 46 de ani.
Hudson, urmînd dorinţa soţiei care îi murise, atît pentru nevoile lui personale, cît şi ale copiilor săi, a hotărît să se căsătorească a doua oară. într-un fel neprevăzut, domnişoara Faulding s-a întors pentru concediu în Anglia chiar pe acelaşi vapor cu Hudson. Cunoscînd foarte bine rîvna în lucrare şi succesul pe care îl avusese domnişoara Faulding între femeile din Hangzhou, lui Hudson i-a fost uşor să se gîndească la căsătorie.
După două luni, Hudson se întorcea iar în China. Se petrecuseră multe schimbări în ultimul an, în ce priveşte organizarea misiunii, totuşi spiritul lucrării era acelaşi. Hudson scrie unor prieteni: „Deşi organizarea interioară a lucrării noastre s-a schimbat, nimic nu s-a schimbat în ce priveşte structura şi spiritul ei. Misiunea, mărindu-se are nevoie de un mai mare număr de lucrători, atît în Anglia cît şi in China. Vom aştepta resursele noastre,ca şi P'[na] acum, numai de la Dumnezeu. Ca răspuns • rugăciunile noastre, El va pune pe inima cui va vrea El să ne ajute. Cînd vom avea bani, îi vom trimite[in] China. Cînd nu vom avea, nu vom trimite nim'[c]' pentru că nu trebuie să facem datorii. Dacă credinţa
162
voastră va fi încercată în viitor, cum a fost în trecut, El va fi credincios cu noi, cum a fost totdeauna. Şi chiar dacă încrederea noastră ar da greş, credin-cioşia Lui va rămîne, căci este scris: „Dacă noi sîntem necredincioşi, El rămîne credincios". Un lucru, unul singur, ne va suţine şi mereu ne va da izbîndă: dragostea lui Hristos, dragoste care te constrînge şi te susţine, este singura putere care ne trebuie. Nu este vorba de dragostea noastră pentru Hristos şi nici chiar de dragostea lui Hristos pentru noi personal, ci de dragostea Lui în noi pentru sărmanii păcătoşi. Această dragoste care nu se poate stinge, va căuta oile risipite pînă ce le va găsi. Şi dacă, odată găsite, ele s-ar îndepărta iarăşi, ea tot le va iubi şi le va urmări cu stăruinţă."
163

întuneric, apoi lumină

După o lipsă de cincisprezece luni era de aşteptat ca Hudson să găsească multe schimbări în China. Domnul Fishe, care fusese însărcinat să primească şi să împartă banii misiunii era de mult timp bolnav, de asemenea şi alţi misionari. Prezenţa directorului misiunii era foarte necesară. Duncan care lucrase cu mult succes la Nanking, fiind doborît de boală, a trebuit să plece în ţara lui de naştere, unde avea să moară. Pe valea fluviului Iangtze nu s-a dus mai nimeni cu Vestea Bună, tot din cauza bolii.
Doamna şi domnul Taylor s-au îndreptat spre Hangzhou, unde Hudson a vorbit cu vechiul lui prieten, McCarthy, să lase pe Wang în acest oraş din apropierea oceanului şi să înceapă lucrarea care era mult mai grea, în regiunea Anhui, pe malul fluviului Iangtze. De acum avea să înceapă pentru Hudson o viaţă numai de călătorii, cum nu mai avusese mai înainte.
Unele staţiuni au avut de suferit din pricina lip' surilor celor care le-au condus sau din pricina b° lor. Mai mult, unii lucrători indigeni s-au rătac
164
sufleteşte, unii chiar căzînd în păcat. Noutăţile care fi veneau din toate părţile lui Hudson erau departe de a-1 bucura şi^ au fost o pricină de smerire înaintea lui Dumnezeu. Ii scrie mamei sale:

„Pentru mine este o mîngîiere să-mi amintesc că lucrarea este a Lui, că El ştie ce mijloace să întrebuinţeze pentru a duce mai departe această lucrare, în care El este nespus mai mult interesat ca noi. Primesc mereu veşti triste despre mai mulţi dintre cei din Yangzhou. Dar ei sînt mai mult de plîns, decît de condamnat, pentru că aceşti copii în credinţă ar fi avut nevoie de cineva care să-i păstorească şi să vegheze asupra lor."

Deşi era o iarnă foarte friguroasă, Hudson a lăsat pe doamna Taylor la Hangzhou şi a plecat singur, întîi spre Chinkiang. Pe acolo a început să cerceteze de aproape pe credincioşii indigeni. îi invita la masă la el, făcea mici adunări de rugăciune. Voia să viziteze cît mai multe localităţi mai neînsemnate unde totuşi erau cîţiva credincioşi, gîndind că, prin această lucrare făcută cu rugăciune şi credinţă, lucrurile vor lua în curînd o întorsătură mai luminoasă. [ln] felul acesta, cei necredincioşi, ca şi creştinii, se bucurau de influenţa lui binefăcătoare, pentru că din [ln]'rna acestui misionar ţîşneau mereu rîuri de apă [Vle'] Nu s-a oprit din vizitele lui, pînă ce n-a dus o [nt]'uenţă bună aproape printre toţi cei care se cupau cu lucrarea lui Dumnezeu în China Inland
ission (C.I.M.). El putea să ia ca pentru sine cuvin-
tele
apostolului Pavel: „Am fost blînd în mijlocul
165
vostru, ca o doică care îşi îngrijeşte cu drag copiii" Toate acestea nu se puteau face fără greutăţi si oboseală. Şi peste toate acestea, se adăuga o corespondenţă foarte intensă. Pentru Hudson, viaţa în China însemna plecarea mereu de acasă, vara şi iarna, uneori separarea de familie pentru cîteva luni de zile. Iar cunoştinţele lui medicale îl obligau să se îngrijească de toţi misionarii bolnavi şi, în plus, de orice caz care se ivea întîmplător. Mergînd pe malul fluviului Iangtze, într-o localitate a găsit nouăzeci de scrisori la care trebuia să răspundă imediat şi una dintre ele îi cerea o consultare medicală pentru copilul unei credincioase indigene, tocmai la Chinkiang. Mereu călătorii, mereu oboseală, mereu scrisori. Şi Hudson primea toate acestea nu cu resemnare, ci cu bucurie. Răsplata pentru el era să vadă lucrarea lui Dumnezeu mărindu-se şi întă-rindu-se şi, mai ales, să vadă lucrători indigeni adăugîndu-se misiunii, pentru că indigenii erau în gîndul lui temelia lucrării.

La întoarcerea lui din călătoria de pe malul fluviului Iangtze, a primit vestea neaşteptată că domnişoara Blatchley era într-o stare de sănătate foarte neliniştitoare. Cine ar fi putut s-o înlocuiască în gf'J[a] ei pentru copiii pe care i-a primit din mîna mam[el] lor muribunde? Dar în aceste zile, Hudson nu put[22] cu nici un chip să se reîntoarcă în ţară.

La toate aceste greutăţi se adăuga şi faP^ micşorării darurilor primite de cînd s-a pension
166
Berger. Şi totuşi erau cincizeci de clădiri de întreţinut, o sută de lucrători de hrănit, în afară de soţiile misionarilor şi de ajutoarele indigene, fără a mai vorbi de cheltuielile de călătorie şi de reîntoarcere în Europa, în concediu, a misionarilor care aveau neapărată nevoie de odihnă. Sosind la Ningbo, Hudson a primit prin cablogramă vestea că domnişoara Blatchley nădăjduia reîntoarcerea lui imediată în Anglia, pentru că dorea să dea înapoi tatălui pe copiii pe care îi primise în grijă de la doamna Taylor. Totuşi, prezenţa lui în China, în aceste timpuri de lipsuri băneşti, era necesară mai mult ca altădată.

Dar anul 1873 care adusese atîtea încercări, avea să se sfîrşească şi cu mari pricini de mulţumire pentru Dumnezeu. Spre sfîrşitul anului, Hudson a ajuns la Shoohing, unde misionarul Stevenson era ocupat cu vizitele prin localităţile vecine. Puţin mai spre sud, într-un ţinut muntos, Duhul Sfînt lucra cu putere şi Hudson s-a unit cu bucurie acestei lucrări. Din •nălţimea uneia dintre aceste coline, el numărase altădată mai mult de treizeci de oraşe şi sate, în care [n]'ciodată numele Domnului Hristos nu fusese vestit ?' mima lui era mîhnită la gîndul acestor mulţimi care J^iesc şi

mor fără Dumnezeu. Mulţimii din apropiere [11] vorbise despre Domnul Hristos pînă ce n-a mai Putut şi, cînd nu a mai putut spune o vorbă, s-a retras "[m]2ur pe munte, pentru a-şi vărsa inima înaintea lui
[u]mnezeu, în rugăciune.
167
La început, toate încercările lui Stevenson în această regiune n-au adus nici un rezultat. Dar o frumoasă schimbare avea să se vadă în acest ţinut întunecat şi aceasta în mare parte printr-un om renumit din Chenghsien. Acest om, numit Nying, una din căpeteniile confucianismului, mîndru de ştiinţa şi situaţia lui, considera ca nedemn pentru el să aibă a face cu străinul care venea din cînd în cînd în oraşul lui, pentru a predica învăţături străine. Dar avea un mare interes pentru ştiinţa occidentală şi avea o carte de ştiinţă pe care n-o înţelegea prea bine. Profitînd de una din vizitele lui Stevenson, s-a strecurat într-o seară spre locuinţa evanghelistului, pentru a vorbi cu el despre cartea lui ştiinţifică. Tînărul misionar s-a arătat foarte binevoitor, apoi, îndreptîndu-se spre Noul Testament, care era pe masă, a întrebat pe domnul Nying, cu un ton plin de bunătate: „Aveţi în biblioteca dumneavoastră şi cărţi creştineşti?" „Da", răspunse învăţatul chinez, „dar ca să fiu sincer, nu le găsesc atît de interesante cum sînt cărţile voastre de ştiinţă." Aceste cuvinte au dus la o convorbire între ei, din care s-a văzut că NyinS nu credea nici în existenţa lui Dumnezeu şi nici a sufletului, iar rugăciunea era pentru el o absurditate-Cu multă răbdare, misionarul a încercat, dar fâr[a] succes, să-1 aducă la o altfel de gîndire. „Dar credeţ[l]' mă: dacă în această seară, ducîndu-vă acasă veţi lua acest Nou Testament şi înainte de a-1 deschide, v^V cere cu umilinţă Dumnezeului cerului să vă facă s<
168
înţelegeţi această carte, ea vă va apărea o carte cu totul nouă şi mai bogată ca oricare altă carte din lume. încercaţi, şi, fie că vă veţi ruga dumneavoastră înşivă sau nu, eu mă voi ruga pentru dumneavoastră."
Mult mai impresionat decît arăta, învăţatul chinez a plecat acasă. „Totuşi este un lucru cu totul de neînţeles", se gîndea el, „oricît de absurd ar părea acest fapt, străinul acesta este un om convins şi plin de grijă pentru sufletul unui om. Şi el se va ruga pentru mine, iar eu nu mă rog deloc pentru mine însumi!..." Seara, cînd a fost singur, domnul Nying a luat cartea, ca şi cum s-ar fi amuzat uitîndu-se în ea. Cum ar putea admite o persoană inteligentă, că doar cîteva cuvinte adresate unei fiinţe necunoscute, care poate nici nu există, ar putea face interesantă această carte plictisitoare sau să producă o schimbare în felul de a vedea viaţa? Totuşi, oricît de necredincios era el, s-a gîndit să facă această încercare. „O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu", a început el să spună, „mîntuieşte-mi sufletul, dacă am un suflet. Dă-mi Duhul Tău Sfînt Şi ajută-mă să înţeleg această carte." De mai multe [Or]>, pe măsură ce se făcea tot mai mult noapte, doamna Nying, întredeschizînd uşa camerei, găsea P[e] soţul ei cufundat în citirea lui. Pînă la urmă, i-a [s]Pus că este foarte tîrziu. „Nu mă aştepta", i-a [ra]spuns el, „sînt ocupat cu lucruri însemnate." Şi şi-a [c°]ntinuat citirea. Cartea devenise o carte nouă şi,
169
cum întorcea paginile, un spirit nou punea stăpînire pe fiinţa lui.
Totuşi, timp de mai multe zile, n-a îndrăznit să mărturisească această schimbare din sufletul lui, nici celor mai intimi ai lui. Soţia lui făcea parte dintr-o familie nobilă, care l-ar fi acoperit de batjocuri, dacă el ar fi devenit creştin. Şi desigur, soţia şi copiii l-ar părăsi mai degrabă decît să sufere o aşa mare înjosire. Dar Mîntuitorul plin de iubire, despre care vorbea acea carte, devenea pentru el o fiinţă reală. Nying simţea că această carte îi arăta nu numai păcatele lui, dar şi pacea şi binecuvîntarea sufletului lui. Şi ce bucurie a început să năpădească în sufletul lui! „Cînd copiii se vor culca", a spus el, în sfîrşit, soţiei sale, „aş vrea să-ţi spun ceva." Şi totuşi, nu ştia nici ce avea

să-i spună, nici cum să înceapă. Dar aceasta 1-a condus la un fel de mărturisire a credinţei lui în Hristos, deşi tremura la gîndul că ea nu va primi acest adevăr. Cînd a sosit seara, s-au aşezat în tăcere unul în faţa celuilalt la masă şi el nu putea să înceapă subiectul. Atunci tot secretul lui s-a dat pe faţă, nici el nu ştie cum. Şi ea asculta cu admiraţie crescîndâ. Este un Dumnezeu adevărat şi viu, nu ca idolii din templu. Este un mijloc de obţinere a iertării păcatelor, un Mîntuitor care poate umple inima *de* bucurie şi de pace. Spre marea lui surpriză, ea » asculta cu interes. „Şi tu L-ai găsit cu adevărat? Cum aş vrea să-L cunosc şi eu! Căci trebuie să fie un Dumnezeu viu. Cine altul ar fi putut asculta
170
rugăciunea mea cînd am fost în mare necaz?" Cu cîtă bucurie şi recunoştinţă el a asigurat-o nu numai că există o Fiinţă vie, nespus de mare şi bună, dar că această Fiinţă a vorbit oamenilor! Şi vechiul ucenic a lui Confucius îi mărturisea soţiei dragostea Domnului Isus.
în casa lui şi în oraş, peste tot, rîvna aprinsă a lui Nying încurca pe cei ce obişnuiau să-şi bată joc de Vestea Bună. Mandarinul spunea despre Nying: „Cînd i-am făcut cîteva reproşuri, a început, în plină stradă să-mi predice şi mie, mi-a spus că el este atît de plin de Vestea Bună, că nu putea s-o ţină numai pentru el". Plin de dragoste pentru Biblia sa şi susţinut de vizitele făcute la Shoohing, Nying a devenit în curînd un vestitor al Evangheliei, cu o putere rar întîlnită. Printre primii care s-au întors la Dumnezeu prin el a fost un om care fusese groaza vecinilor lui. Nici o faptă de răutate sau de cruzime nu părea neplăcută lui Laokuen. Ce putere schimbase pe acest leu într-un miel? Nici unul din locuitorii oraşului nu putea spune. Dar bătrînul său tată, tratat altădată cu multă cruzime şi neglijenţă din partea fiului său, putea acum să mărturisească realitatea acestei schimbări şi, ca şi fiul său, a devenit un ucenic ª' lui Isus.
Intre aceşti credincioşi a venit Hudson. Cine ar Putea descrie bucuria lor, cîntecele lor, rugăciunile •or? Era un mjc co[ţ *fe* cer pe pământ, o preţioasă Sustare mai dinainte a răsplătirii pe care avea s-o
171
primească. „Am plîns de bucurie", scrie Hudson „ascultînd istorisindu-se ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru unul şi altul. Cei mai mulţi dintre ei puteau vorbi despre o rudă sau un prieten despre care nădăjduiau că se va întoarce la Dumnezeu în curînd. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător în China."
Apoi Hudson s-a dus la Shanghai, unde venise Judd cu alţi tineri începători în lucrarea lui Dumnezeu, şi a plecat spre Chekiang, lăsîndu-i pe cei de la Nanking în grija lui Judd. Cele douăsprezece milioane de suflete din provincia Chekiang apăsau greu pe inima lui. Dorinţă lui crescîndă de a înainta tot mai mult în interiorul ţării, nu-1 făcea totuşi să piardă din vedere provinciile de pe coastă, care încă erau lipsite de lucrători.
„Nevoile familiei mele din ţara mea şi nevoile păgînilor care pier aici mă aduc ca într-o agonie la picioarele Domnului: Doamne ce vrei Tu să fac?"
Din Taiping, unul din oraşele în care Evanghelia nu era cunoscută, Hudson scria lui Hill: „Am fost foarte mişcat de mulţimile care în zi de tîrg umplu cu totul străzile oraşului, în aşa fel încît abia poţi înainta. N-am putut predica mult între ei, dar m-am retras deoparte pentru a mă ruga lui Dumnezeu să aibă milă de acest popor şi să ne deschidă o uşă. Şi fără să fi căutat noi, am venit în legătură cu patru suflete trudite, care au putut auzi despre Domnul Hristos care a murit şi pentru vina lor..."
172
Abia mai tîrziu, privind la căile pe care 1-a condus Dumnezeu, Hudson a înţeles că fiecare pas înainte în dezvoltarea misiunii corespundea unor timpuri de boală şi de suferinţă, care l-au făcut să se predea lui Dumnezeu într-un mod cu totul deosebit. In ianuarie 1874, a cerut lui Dumnezeu

cincizeci sau chiar o sută de noi lucrători. O boală gravă 1-a oprit, înainte de a se mai putea duce la Fenghwa, unde îşi stabilise locul pentru un timp. In toiul iernii, călătorise săptămîni întregi de-a lungul munţilor acoperiţi de zăpadă şi uneori abia găsea un mic loc de *trecere* printre stînci. Abia după trei luni a mai putut întîlni pe doamna Taylor, la Fenghwa. A ajuns acasă scuturat de friguri şi timp de cîteva săptămîni a rămas culcat, suferind şi fără putere. Aici, în linişte, rugîndu-se lui Dumnezeu, a primit de sus încredinţarea că a sosit ceasul pentru a acţiona hotărîtor în provinciile îndepărtate din interior. Şi iată că într-o zi, în timp ce puterile îi reveneau cu încetul, Hudson a primit o scrisoare din Anglia de la o doamnă necunoscută. „In două luni nădăjduiesc să Pun la dispoziţia consiliului dumneavoastră, în vederea extinderii lucrării China Inland Mission, o ˢumă de 800 lire, aceasta pentru noi provincii." «Cine ar fi putut scrie aceste cuvinte, fără să cunoască lupta care era în sufletul meu?" Gîndurile '"i intime, spuse numai lui Dumnezeu, erau bine cunoscute de El.

Din camera lui de boală, Hudson s-a sculat şi a

plecat spre valea fluviului Iangtze şi în zilele de primăvară a avut loc o adunare la Chinkiang. Hud-son se pregătea să meargă împreună cu Judd spre malul marelui fluviu şi căutau o casă care le-ar fi putut servi ca punct de plecare pentru o nouă ramură occidentală a misiunii în China. Nu mulţimea fondurilor băneşti putea explica spiritul de încredere şi bucuria care stăpînea între misionari. Aveau din ce în ce mai puţini bani. Dar „Domnul va purta de grijă" era steagul lor. „Avem puţini bani şi totuşi toate făgăduinţele lui Dumnezeu. Cu El, cum să nu fii mai bogat decît cel mai bogat din lume?"

Ceea ce nu-i plăcea deloc lui Hudson era însă faptul că unii prieteni, în dorinţa de a veni în ajutorul lucrării, erau ispitiţi să facă apeluri oamenilor în adunări. Dar acest lucru era contra principiilor de bază ale întregii lucrări. „Trebuie să economisim cu mare grijă ceea ce ne dă Dumnezeu, dar odată ce am făcut acest lucru, să nu ne îngrijorăm cu privire la lipsa de resurse. După ce am trăit mai mulţi ani bizuindu-mă pe credincioşia lui Dumnezeu, pot sa spun că timpurile de sărăcie au însoţit totdeauna sau au fost înaintea timpurilor de binecuvîntări speciale. Vă rog insistent să nu vorbiţi nimănui de nevoile noastre materiale, decît lui Dumnezeu. Cînd < lucrare începe să cerşească, ea moare."

Hudson contribuia la lucrarea de întindere a misiunii şi cu mijloacele lui băneşti. Pentru el nu opr^ niciodată bani care nu erau trimişi în mod spe

Activitate în slăbiciune

Pentru Hudson, o zi neuitată a fost cînd, împreună cu prietenul său, Judd, a urcat pe fluviul Iangtze pînă spre capitala Chinei. Din acest loc te puteai îndrepta spre nouă provincii încă necunoscute, spre nord, spre vest şi sud, de la junglele tropicale ale Bir-maniei, pînă la stepele goale ale Mongoliei şi la munţii înzăpeziţi ai Tibetului. Regiuni întinse, dar nu mai mari decît planurile cu care Hudson se îndrepta spre ele.

In acest timp, în Anglia, domnişoara Blatchley se sfîrşea încetul cu încetul, în mari suferinţe. Hudson dorea mult să plece în Anglia, dar treceau lunile şi abia cînd Judd s-a instalat oarecum la Wuchang, • s-a deschis drumul plecării în patrie. Totuşi, înainte ca el să plece din China, aceea pe care nădăjduia s-o revadă plecase într-o călătorie mult rna' îndepărtată. Ea nu mai avea nevoie de

nici un ajutor omenesc. In octombrie 1874, cînd Hudson s-a put[u]^ reîntoarce în patrie, a găsit liber locul domnişoară Blatchley, copiii trimişi în altă parte, adunarea d[e] rugăciune întreruptă şi lucrarea europeană aproap
176
[cu] totul oprită.
Si totuşi încercări mai mari îl aşteptau. în călătoria pe care o făcuse pe Iangtze împreună cu Judd, cîteva luni mai înainte, Hudson a avut un accident. Piciorul i-a alunecat de pe o scară şi a căzut cu toată greutatea pe călcîie. Din cauza acestei căzături, a simţit în spate, timp de mai multe zile o mare durere care 1-a obligat, chiar după ce piciorul s-a vindecat, să se servească de cîrje pentru mers. După vreo două luni de la sosirea în Anglia, durerea amorţită s-a trezit şi o paralizie a picioarelor 1-a obligat la un repaus absolut. Iar el dorea să umble mereu, să viziteze pe credincioşii din Anglia, să reînsufleţească interesul pentru China Inland Mission. Dar, fiind paralizat, trebuia să rămînă în pat. Boala aceasta nu-i mai dădea nădejdea că se va mai ridica vreodată în picioare şi că va putea merge. Din camera lui de boală şi de suferinţă a ieşit însă o nouă dezvoltare a misiunii în China. Patul în care zăcea era cîmpul lui de lucru. Şi se gîndea: acest pat să fie °are închisoarea lui sau locul potrivit pentru activitatea care va urma? în faţa acestui pat de boală [e]ra aşezată o hartă a Chinei şi de jur împrejur, zi şi [no]apte, prezenţa Aceluia la care avea o intrare deschisă prin Domnul Hristos. Această libertate de [a n]e apropia de Dumnezeu este, fără îndoială la Opoziţia oricărui credincios, însă Hudson era mult °bişnuit s-o folosească.
Mult timp după această 'fitî, cînd Dumnezeu ascultase rugăciunile lui
177
Hudson, un credincios îi spunea: „Trebuie să recunoşteţi că Dumnezeu a făcut să crească într-un chip minunat lucrarea dumneavoastră misionară. Puţini oameni au avut o atît de mare cinste."
„Eu nu văd tot aşa lucrurile", i-a răspuns Hudson. „Iată, eu găsesc uneori că Dumnezeu trebuie să fi căutat pe cineva foarte slab, foarte mic, pentru ca El să Se poată sluji de el, în aşa fel încît toată slava să aparţină Lui — şi El m-a găsit."
Sfîrşitul anului 1874 se apropia şi Hudson era tot mai puţin în stare să se mişte chiar în patul lui. A ajuns să nu se mai poată mişca în pat decît cu ajutorul unei funii legate de tavan. La început, mai putea să scrie, dar puţin cîte puţin n-a mai putut ţine în mînă nici creionul. Şi tocmai atunci a apărut în presa creştină un articol: „Chemarea la rugăciune pentru 150 milioane de chinezi". Era un articol pe care Hudson 1-a dictat unui credincios, căci nu mai putea să scrie în acel timp.
Cerea lui Dumnezeu 18 oameni pregătiţi.
Cei 18 oameni ceruţi lui Dumnezeu au început să sosească. „Şedeam de vorbă cu ei întîi în scris, apo' au venit să mă vadă în camera mea. In curînd am văzut lîngă patul meu o clasă de elevi care învăţau limba chineză. Domnul le-a dat mijloacele necesare pentru a putea pleca... Iar prietenii mei s-au rug[at] mult pentru însănătoşirea mea şi am fost ridicat d[e] pe pat. Dacă sănătatea mi-ar fi îngăduit să p° umbla, unii ar fi putut spune că trimiterea celor 1
178
oameni în China ar fi datorită chemărilor mele stăruitoare şi nu unei lucrări directe a lui Dumnezeu. Neputînd face nimic eu însumi, decît să declar o chemare pentru rugăciune, răspunsul la aceste rugăciuni apare şi mai luminos."
In acest timp, mai mulţi credincioşi s-au oferit să meargă în China. Hudson obişnuia să ţină în apropierea lui cîtva timp pe cei dornici să plece. Unora dintre ei le scria: „Deşi apreciem avantajele unei bune educaţii, noi dăm mult mai mare importanţă pregătirii duhovniceşti. Dorim oameni care cred că Dumnezeu este înţelept şi credincios şi care, prin urmare, se încred în El. Ne trebuiesc oameni ai rugăciunii, oameni care văd în Biblie Cuvîntul lui Dumnezeu. Dorim oameni care, crezînd în veşnicie, trăiesc pentru ea şi se simt îndemnaţi să smulgă din pedeapsa veşnică pe

cei neştiutori şi pe vinovaţi, ca pe nişte comori pe care le smulgi din foc...
In China este un sfert din omenire care are nevoie de Evanghelie. Douăsprezece milioane trec în fiecare an în locul în care nu-i mai poţi ajunge. Dacă voi căutaţi să fiţi aprobaţi de Dumnezeu, cu riscul de a avea parte de dezaprobarea oamenilor, dacă smteţi gata să suferiţi cu bucurie să vi se ia bunurile, ldr dacă trebuie, să fiţi gata să vă pecetluiţi mărturia CU sîngele vostru, dacă degradarea morală şi murdăria materială a sărmanilor chinezi nu vă dez-9Ustă, atunci puteţi să vă bazaţi pe un frumos seceriş e suflete chiar de pe acum şi la sfîrşit veţi primi
179
cununa slavei „care nu se poate vesteji" şi veţi auzi cuvintele „Bine, rob bun" ale Stăpînului. Spiritul acestei scrisori a încurajat pe mulţi, în loc să-i facă să renunţe la gîndul de a se alătura misiunii.
După cîtva timp, cînd Hudson a putut iarăşi merge, a fost întîlnit într-o gară de un rus nobil, contele Bobrinsky. Acesta fusese la adunările de la care tocmai se întorcea Hudson şi auzind că şi misionarul merge la Londra, i-a propus să meargă cu el în acelaşi compartiment.
„Dar eu călătoresc cu clasa a treia", i-a răspuns Hudson. „Biletul meu îmi permite să mergi şi dumneata cu mine", i-a răspuns contele. Cînd au fost împreună, contele a scos din buzunar un bilet de bancă şi a spus: „Daţi-mi voie să vă ofer un lucru mărunt pentru lucrarea dumneavoastră". Dar Hudson a observat că era un bilet de 50 lire. „Poate vreţi să-mi daţi 5 lire!" „Da, tocmai 5 lire gîndeam să vă dau, însă Domnul a făcut să fie 50." Ajungînd la Pyrland Road, Hudson a auzit că trebuie trimise imediat în China 49 lire. Totuşi nimeni nu avea banii aceştia şi la adunarea de rugăciune, care tocmai atunci avusese loc, au prezentat Domnului aceasta nevoie. Ce bucurie a fost pentru toţi, cînd Hudson a pus pe masă hîrtia de 50 de lire! Şi cazuri de acestea erau des întîlnite în viaţa misiunii.
Hudson se gîndea la deschiderea unei căi ma' scurte şi mai uşoare spre China occidentală, prlfl Birmania şi fluviul Irrawaddy. Această idee *te*
180
atunci părea doar un vis ce nu se putea împlini, a luat o formă mai precisă în urma dorinţei guvernului englez de a dezvolta relaţiile comerciale cu aceste provincii. Tocmai atunci era în Anglia Stevenson, care cu zece ani în urmă gîndea să plece pe această cale. A ajuns la Mandalay, capitala Birmaniei şi s-a stabilit la Bhamo, unde nu locuia nici un străin. Birmania ocupa atunci un loc larg în preocupările publicului.
Un alt plan lua atunci fiinţă în gîndurile lui Hudson: publicarea unei reviste lunare, ilustrată, căreia i-a dat numele „China s Millions" (Milioanele Chinei). Revista putea conţine istorisiri din călătoria misionarilor, rapoarte asupra înaintării lucrării în vechile staţiuni şi, mai ales, articolele lui Hudson care erau aşteptate cu nerăbdare şi primite cu multă bucurie de un mare număr de prieteni.
„De obicei sînt trei cuvinte în lucrarea lui Dumnezeu", spunea Hudson. „Mai întîi neputinţă, apoi greu, iar în sfîrşit, realizat." Planul de a intra în provinciile chinezeşti încă închise pentru Evanghelie nu trecuse încă de prima fază. Orice european care îndrăznea să meargă în interiorul Chinei risca să fie •n pericol să fie bătut sau chiar omorît. Iar de cînd a fost dată chemarea pentru cei 18 misionari, situaţia a devenit şi mai grea. Din punct de vedere omenesc, timpul pentru a înainta în inima Chinei părea că nu soosise. Şi totuşi, cei 18 plecaseră în China. Dumnezeu îi trimisese şi, deci, ceasul lui Dumnezeu
181
trebuie să fi sosit. Dacă ei au plecat în China, nu s-au dus numai să încerce să vestească Evanghelia, ci chiar să se apuce de lucru.
Din timpul anului 1870, cînd a fost foarte greu încercat, Hudson a rămas în inimă cu un gînd: Nu

credinţa noastră face cu putinţă credincioşia lui Dumnezeu, ci credincioşia Lui serveşte ca sprijin credinţei noastre. în „China s Millions" el scria: „Lipsa de credinţă este rădăcina aproape a tuturor păcatelor şi a tuturor slăbiciunilor noastre. Cum putem să scăpăm noi de ele? Numai privind la El şi bizuindu-ne pe credincioşia lui Dumnezeu, care nu Se va purta nici cu uşurinţă, nici cu o îndrăzneală nechibzuită, ci va fi gata pentru orice împrejurare. El va îndrăzni să fie ascultător chiar cînd această ascultare va părea cu totul lipsită de pricepere. Avraam s-a bizuit pe credinţa lui Dumnezeu şi a fost gata să jertfească pe Isac, fiul său. Moise s-a bizuit pe credincioşia lui Dumnezeu şi a condus milioane de israeliţi în pustie. Iosua cunoştea bine pe Israel şi nu era în necunoştinţă de fortificaţiile canaaniţilor, nici de plăcerea lor războinică, dar el s-a bizuit pe credincioşia lui Dumnezeu şi a traversat Iordanul. La fel şi apostolii... Dar Satan are şi el un crez: îndoieşte-te de credincioşia lui Dumnezeu! Să fi spus oare Dumnezeu? Exageraţi! Voi luaţi aceste cuvinte într-un sens prea literal... Dar toţi eroii credincioşi au fst oameni slabi care au făcut lucruri mari pentru D nezeu, pentru că ei s-au bizuit pe prezenţa Lui în ei-

182

Si atunci putem şi noi să mergem în toate provinciile Chinei. Putem privi cu o liniştită încredere toate greutăţile şi toate pericolele, fiind siguri de izbîndă."

în primăvara anului 1876, misiunea împlinea zece ani de experienţă şi această aniversare a dat ocazie lui Hudson să spună fraţilor cîte ceva din lucrarea pe care o făcuse Dumnezeu în China. Statisticile au şi ele graiul lor şi lucrurile pe care el le-a putut spune fraţilor au dat naştere unui mare entuziasm printre ei. In cinci mari provincii din China se întemeiaseră adunări în 28 staţiuni. în acest timp 68 de misionari plecaseră în China şi mijloacele băneşti nu le-au lipsit niciodată, cu toate că nu le-a lipsit nici ceea ce este mai scump decît aurul — încercarea credinţei. Fără nici o cerere adresată oamenilor, fără vreo colectă, 52.000 lire au fost primite şi misiunea n-a făcut nici o datorie. Şi în spatele acestor cifre, cîte fapte plăcute au fost înaintea lui Dumnezeu, cîte rugăciuni stăruitoare, cît entuziasm pentru lucrarea lui Dumnezeu!

După aceşti ani de lucru, Hudson se arăta Prietenilor şi tuturor tot aşa cum era atunci cînd abia 'ncepuse să se gîndească la China, cînd lepădarea '"i de sine însuşi se vedea şi în lucrurile din afară, ^n credincios care 1-a vizitat acum la Pyrland Road ˢPunea: „Ce modestă era camera lui, care servea de cabinet, de birou, de magazie! Un pat de fier, jos, ŞWrnt, pe care era întinsă o cuvertură groasă era '°cul unde se odihnea domnul Taylor... Fără să

183

caute să se scuze de această simplitate a locuinţei Hudson s-a aşezat pe scaunul lui şi a început cu mine o conversaţie care îmi rămîne una dintre amintirile cele mai frumoase din viaţă. Toate ideile mele despre oamenii mari s-au schimbat. Nu aveam înaintea mea un „om mare" după felul obişnuit de a vedea, ci se vedea în el idealul dat de Domnul Hristos pentru un om mare."

Dar era timpul ca Hudson să facă un drum pînă în China, de data asta fără soţie şi copii, pentru a ajuta şi a îngriji pe tinerii săi tovarăşi de lucru ca să înainteze în interiorul ţării. Dumnezeu a făcut cu putinţă plecarea lui, ascultînd una din rugăciunile lui de ani de zile, adică hotărînd pe sora lui, Amelia, şi pe soţul ei, Broomhall, să primească direcţia lucrării în Anglia. Pentru a intra în această calitate în misiune, cînd Amelia avea zece copii, le-a trebuit o mare încredere în Dumnezeu.

îndată ce totul a fost gata pentru plecarea a opt persoane care aveau să fie tovarăşi de călătorie cu Hudson, mica ceată s-a îndreptat spre China, cu toate ameninţările de război, care, asemenea unui nor negru, întunecau orizontul Orientului îndepărtat. Situaţia era într-adevăr critică. După ani de rugăciune şi de pregătire, lucrătorii ceruţi au fost daţi de Dumnezeu. Ei erau acum în China gata sa înainteze în această ţară care nu cunoştea pe Domnul Hristos. Era oare cu putinţă ca China să fie t°; mai mult închisă pentru străini şi rugăciunile lor s

184
rămînă neascultate? Hudson nu se putea gîndi că Dumnezeu nu i-ar răspunde. Ştia bine că, în caz de război, nu numai cei care au intrat mai adînc în interiorul Chinei, dar toţi tovarăşii lor de lucru ar trebui să-şi părăsească locul.
Deodată o schimbare neaşteptată s-a produs. Viceregele Lihungchang s-a dus spre coasta mării să întîlnească pe ambasadorul Angliei şi la Yantai a fost semnată Convenţia prin care, în sfîrşit, se deschideau toate porţile Chinei, pînă în provinciile cele mai îndepărtate. Aceasta era vestea de care avea să aibă parte Hudson la sosirea lui în Shanghai. Convenţia a fost semnată la opt zile după plecarea lui din Anglia şi după ce deja cei 18 plecaseră spre China.

185
Toată tara deschisă
Datorită Convenţiei semnate la Yantai, la 13 septembrie 1876, străinii aveau dreptul să călătorească în toate regiunile ţării, fiind ocrotiţi de autorităţi. Cei care făceau parte din China Inland Mission au fost ani de zile primii străini care au folosit această libertate. Ei au intrat în China pînă departe, au străbătut ţara în toate colţurile ei şi au pătruns pînă în Tibet.
Totuşi, deşi atitudinea guvernului a devenit favorabilă, prejudecăţile poporului au rămas aceleaşi. Mulţi misionari au fost în pericol din cauză că erau socotiţi ca nişte străini duşmani. Dar ei erau mulţumiţi cînd întîlneau oameni care dădeau interes ascultării Evangheliei şi au avut bucuria să vadă pe mulţi întorcîndu-se la Dumnezeu. Drumurile erau adesea pline de noroi şi hrana lor era foarte puţina-Misionarii, plecaţi la drum cum se lumina de ziua, umblau adesea pînă la miezul nopţii, predicînd p[e] străzile oraşelor sau pe drumurile de ţară, vestind mereu dragostea Domnului Hristos.
Hudson, abia sosit din Anglia, a fost nevoit să stea
186
bolnav în pat, în Chinkiang. Timp de mai multe luni a trebuit să stea departe de soţia lui şi nu putea face nimic altceva decît să scrie scrisori şi să se roage pentru misiune. Şi totuşi, în acest timp el scrie domnului Hill: „Pot să mă bucur şapte zile pe săptămînă". Cînd avea cîteva clipe în care se putea scula din pat, obişnuia să cînte la armoniu şi avea o cîntare preferată, care exprima plăcerea odihnei în Isus. învăţase că o adevărată binecuvîntare are acela care, în toate împrejurările, poate să se odihnească în Domnul Hristos şi să se bucure în El, lăsîndu-î Lui grija să rezolve toate greutăţile, mari sau mici.
Oricît de puternică îi era dorinţa de a se duce el personal în interiorul ţării, dorea mai întîi să fie de acord cu ceilalţi misionari care nu făceau parte din China Inland Mission. Era vorba ca la Shanghai să fie o conferinţă a tuturor misionarilor din China şi Hudson dorea ca la această conferinţă să fie unitate între toţi misionarii, indiferent din ce organizaţie ar face parte. El ştia că metodele China Inland Mission [er]au, în mare parte, criticate de alţii. I se spunea de multe ori că trimitea în locuri necunoscute misiunii Pe oameni prea tineri pentru această lucrare grea şi "psa lor de experienţă ar putea face rău Evangheliei. Hudson înţelegea foarte bine că pentru această 'ucrare ar fi fost buni îndeosebi misionarii experimentaţi. Dar toţi cei mai bătrîni erau reţinuţi în ea lor în vechile staţiuni. De *aceea,* se gîndea Dumnezeu poate să lucreze şi cu cei care n-au
187
prea multă experienţă şi care în schimb au chiar si mai multă putere fizică, intelectuală şi morală şi au o foarte mare rîvnă şi dragoste pentru vestirea Evangheliei. Hudson ştia că fraţii ale căror vederi erau foarte mult deosebite de ale lui, aveau, ca şi el, o dorinţă sinceră de a vedea lucrarea lui Dumnezeu înaintînd.

In acest timp, McCarthy se pregătea să facă o călătorie de la un capăt la altul al Chinei, de la fluviul Iangtze pînă la Irrawaddy. Era o mare îndrăzneală. Timp de şapte luni a umblat prin ţinuturi necunoscute europenilor, a predicat peste tot Evanghelia, a întemeiat prima staţiune misionară în provincia Zsechwan, în care locuiau 70 milioane de suflete şi a ajuns sfîrşit de atîta trudă la Bhamo, unde erau Stevenson şi Soltan. în această călătorie McCarthy a fost foarte impresionat de starea nenorocită a femeilor chineze şi a căutat mereu să dezvolte lucrarea printre femei în provinciile din interior.

împreună cu McCarthy, Hudson a căutat să adune pentru o săptămînă pe cît mai mulţi dintre misionarii din China. La această conferinţă au fost invitaţi şi misionari ai altor societăţi, care s-au apropiat în felul acesta mai mult de Hudson Taylor-Trei săptămîni mai tîrziu a avut loc conferinţa *de* la Shanghai, care a fost mult timp pregătită în ruga' ciune şi care a adus mult bine în unirea misionarilor pentru un singur scop: vestirea Evangheliei "[n] China.

Veşti triste soseau din provinciile din nord, ameninţare de foamete în urma unei secete îndelungate. De cîţiva ani recoltele au fost atît de slabe încît oamenii ajunseseră muritori de foame. Hudson Taylor a văzut în acest timp o ocazie pentru credincioşi, nu numai de a se duce în aceste regiuni să predice Evanghelia, dar să şi ajute pe cît s-o putea pe cei înfometaţi.

Nevoile care se vedeau în vechile centre ale misiunii îl reţineau pe Hudson în regiunea Chekiang. Departe de soţia lui, îi scrie: „Uneori îmi pare prea aspră situaţia să fiu atît timp departe de tine. Dar cînd mă gîndesc la Acela care timp de 33 de ani a rămas departe de cerul Lui şi Şi-a sfîrşit viaţa la Golgota, mă ruşinez de egoismul meu." Mereu în călătorii, mereu vestind Evanghelia şi întărind pe credincioşi, cu o servietă plină, nu înceta să trimită scrisori fraţilor, să scrie articole pentru „China s Millions" şi să se ocupe de toate nevoile misiunii. De asemenea, se ruga în fiecare zi pentru fiecare misionar, pe nume.

După o călătorie de cinci luni la Ningbo, Hudson a luat parte la o altă conferinţă a misionarilor din diferite societăţi. Au venit delegaţi din toate provinciile şi toate discuţiile au fost în limba chineză. „A fost una dintre cele mai interesante conferinţe la care [a]"i luat parte", scrie Hudson. „Am fost încîntaţi de Puterea pe care au arătat-o fraţii indigeni. Cînd te Sădeşti că aceşti oameni erau acum cîtiva ani în

întunericul păgînismului, nu poţi să te simţi altfel decît încurajat şi să aştepţi mari lucruri pentru viitor."

In 1878, Hudson se afla iar în Anglia, după o absenţă de 16 luni de lîngă ai săi. Cei mai mici dintre ei, de 2 şi 3 ani, nici nu-1 mai cunoşteau. Fraţii si surorile mai în vîrstă s-au mărit şi o fată adoptivă a venit să mărească cercul familiei. Era copilul orfan al lui Duncan, primul misionar din Nanking. Cu aceşti şapte copii, casa era mereu plină.

In Anglia, gîndindu-se la lucrarea din China, Hudson şi-a dat seama că mai era nevoie de alţi misionari. A cerut lui Dumnezeu 24 de bărbaţi şi 6 femei, 30 de lucrători care să fie trimişi în China.

Aşteptînd, din China veneau mereu veşti triste în legătură cu foametea din nord. Nu numai că zeci de mii mureau de foame, dar alte mii erau vînduţi ca sclavi. Fetele şi femeile erau vîndute ca vitele de negustorii veniţi din sudul Chinei. Desigur, sosise timpul ca şi femeile misionare să se avînte în interior, să intre printre femeile chineze, să le vorbească de Domnul Isus, să le scape din pierzare. Dar unde putea fi găsită femeia care să primească direcţia unei asemenea lucrări? Trebuia să fie o credincioasă cu experienţă, care să cunoască bine limba. Avînd experienţă, un deosebit spirit de devotament, o cunoştinţă foarte bună a limbii, doamna Taylor era potrivită pentru această lucrare. Dar cum să i [se] spună să plece de lîngă soţul ei, cînd abia s-au întîlnit?

Cum să-şi părăsească copiii? încetul cu
încetul toate greutăţile plecării au fost înlăturate şi ei au înţeles că Dumnezeu avea nevoie de ea acolo, în depărtare, în China.
Amelia Broomhill, sora lui Hudson, a rămas foarte mişcată auzind de planul doamnei Taylor. Deşi Amelia se ocupa cu primirea candidaţilor, fără a mai vorbi de grija pentru copiii ei, patru băieţi şi şase fete, n-a şovăit să spună: „Dacă Jeny pleacă în China, eu voi avea grijă de copiii ei". Cuvintele Ameliei i-au fost o mare mîngîiere doamnei Taylor. Sub supravegherea unei mame ca Amelia, copiii ei rămîneau într-o mînă bună.
Cu puţin înainte de a pleca, doamna Taylor a primit de la un credincios o scrisoare şi un cec de 1.000 lire. „Să-1 socotiţi ca pe un dar anonim. Acest dar nu este ieşit din prea multă bogăţie, dar dacă dumneavoastră, din dragoste pentru Domnul Hris-tos, primiţi o despărţire atît de dureroasă, nici eu nu pot să dau mai puţin."
Ajunsă în China, doamna Taylor s-a îndreptat spre provincia Shanxi, împreună cu domnişoara Home şi Crickmay şi cu un credincios încercat, Baller. Prezenţa lor în aceste regiuni pustiite de foamete aducea un ajutor şi material şi spiritual.
Cererea lui Hudson de a trimite alţi 30 de misionari în China întîmpina iar vechea piedică, bondurile începuseră iar să scadă. Atunci de ce să mai fie trimişi alţi misionari, cum să se întreţină? „Dar nJ cu veniturile obişnuite ale misiunii avem noi a
190
^
191
face, ci cu Dumnezeu personal. Nu noi trimitem 20 sau 30 de noi misionari, nici chiar unul singur. Noi doar cerem lui Dumnezeu să-i trimită. Şi El poate să îngrijească de nevoile lor, întocmai cum a îngrijit cu multă dragoste de nevoile celor care au plecat înaintea lor."
în acest timp, doamna Beauchams 1-a invitat pe Hudson să se odihnească trei săptămîni la Engadin, în Elveţia. Obosit de atîtea treburi, el a primit cu recunoştinţă această invitaţie. Era pentru prima oară cînd mergea în Elveţia şi a rămas încîntat de frumuseţea locurilor, a munţilor şi a florilor din Alpi, a gheţarilor şi a aerului curat care părea că îi dă o nouă putere.
Prietenii lui l-au lăsat cu totul liber, să poată avea o adevărată vacanţă. După placul lui, a putut să-şi vadă de corespondenţă sau să rătăcească singur prin pădurile de pini care înfrumuseţau munţii. Ii plăceau Alpii. Cu cîţiva biscuiţi în buzunar şi cu Biblia în mînă îşi petrecea cea mai mare parte din timp plimbîndu-se prin apropierea casei.

Cei „şaptezeci"

192
Doamna Taylor sosise la Shanghai. în tot timpul ultimei călătorii prin China, fusese neliniştită, gîndindu-se la soţul ei despre care nu ştia nimic. în acest timp Hudson ajunsese atît de grav bolnav în călătoria pe oceanul Indian, încît un doctor din Singapore se îndoia că va mai fi în viaţă pînă la Hong Kong. Aflînd însă că la Shanghai era aşteptat de soţia sa, care se întorsese dintr-o lucrare binecuvîntată, Hudson a căpătat noi puteri şi a fost întărit ca să-şi poată termina cu bine călătoria.
Cine bănuia că această boală era trimisă de Dumnezeu pentru a face să crească lucrarea în China? într-adevăr, doctorul, după ce 1-a consultat pe Hud-son, i-a recomandat un aer curat şi întăritor, pentru care trebuia să facă o nouă călătorie, pînă la Yantai, spre nord. Nu mai putea sta tot timpul verii în valea "^viului Iangtze. Era în 1879.
După cîteva zile de călătorie grea şi obositoare,
udn şi soţia lui au ajuns în acest port care oferea Privelişti minunate. Aici, sănătatea lui Hudson s-

a ^ounătăţit şi gîndul lui a început să se îndrepte către
193
copilaşii care aveau să se nască în staţiunile misionare din interiorul Chinei şi care aveau nevoie de îngrijire, de aer sănătos şi de siguranţa că sînt crescuţi în „mustrarea şi frica Domnului", în special atunci cînd părinţii, din dragoste pentru Domnul Isus, nu pot face pentru ei nimic altceva decît să se roage. Care alt loc putea fi mai potrivit decît Yantai pentru înfiinţarea unei şcoli de copii şi al unui sanatoriu? Şi gîndul încolţit în mintea iubitoare a lui Taylor prindea rădăcini tot mai adînci, iar dorinţa lui era adusă înaintea Aceluia care ştia cît de greu se puteau cumpăra terenurile în China.
Iată însă că într-o zi, plimbîndu-se pe malurile însorite ale rîului care scălda oraşul, un ţăran vine la Taylor şi-i propune să cumpere un teren bine situat, care oferea peisaje minunate. Tot aşa au venit şi vecinii, astfel că s-a putut cumpăra pentru misiune tot terenul de care era nevoie. îndată s-a început construcţia clădirii. Hudson a fost arhitectul şi a condus lucrările, începînd de la facerea pietrelor şi pînă la zidirea ultimei cărămizi-Seara, lucrătorii se strîngeau şi ascultau vestirea Evangheliei. Dintre ei, Laochao s-a întors la Dumnezeu, devenind mai tîrziu un credincios care a lucrat mult pentru Evanghelie. Astfel au luat fiinţă şcolile din Yantai, atît de cunoscute după aceea. Aici copiii erau crescuţi după Cuvîntul Domnului, i[ar] părinţii, venind din cînd în cînd să se odihnească la sanatoriu, petreceau clipe de plăcută liniŞ[te]
194
împreună cu copiii lor.
Chiar în timpul construcţiei, Hudson Taylor se preocupa îndeaproape de mersul lucrării în interiorul Chinei. A făcut o călătorie pînă la portul îndepărtat al misiunii, Wuchang. în cele trei săptămîni de drum, Taylor îşi alegea clipe liniştite ale nopţii pentru rugăciune şi meditare asupra Cuvîn-tului. Mergînd din sat în sat, pe frig şi adăpostindu-se de cele mai multe ori în birturi, Hudson era văzut adesea la o mică luminiţă, uitînd de odihnă şi sorbind din cuvintele minunate şi preţioase ale Sfintei Scripturi.
Mult îl impresiona lucrarea nu de mult începută, plină de greutăţi şi riscuri a misionarelor, plecate două cîte două. El spunea despre ele: „Fiinţe fără apărare, plecate în mijlocul primejdiilor! Dar, dacă aşa a găsit Stăpînul cu cale, El îşi va păzi slujitorii." Şi Domnul a binecuvîntat lucrarea aceasta între femeile chineze, chiar atunci cînd unele sau altele dintre misionare au trebuit să-şi dea viaţa. Astfel, Emilia King a murit de tifos, dar a găsit multă ttîngîiere în cele 18 femei creştine pentru a căror •ntoarcere la Dumnezeu lucrase.
Intreprinzînd o călătorie pînă la Marele Canal, Hudson a văzut cu bucurie că misionarii cîstigă dragostea poporului. McCarthy a murit, iar soţia lui, fiind văduvă, nu avea alt gînd decît să aducă pe alţii [la] Domnul Hristos.
»Nu-ţi pot spune cu cîtă bucurie văd lucrarea
195
întinzîndu-se şi consolidîndu-se în regiunile îndepărtate ale Chinei. Face să trăieşti şi să mori pentru această lucrare", scria el mamei sale.
Evanghelia pătrundea tot mai mult în satele şi oraşele Chinei; ici şi colo se aprindea lumina ei strălucitoare. 0 societate de transporturi uşura mersul misionarilor tot mai mult în interior. Harul lui Dumnezeu ridica chiar din mijlocul chinezilor oameni care duceau cu înflăcărare Vestea cea Bună. Astfel, păstorul Hsi primea la el acasă pe fumătorii de opiu, spre a-i duce la Hristos, care le dădea iertarea păcatelor şi scăparea din lanţul patimilor. Hsi era unul dintre cei a căror credincioşie în prigoană şi rîvnă de a mărturisi pe Domnul Isus umpleau de bucurie inima lui Hudson şi-1 făceau să-şi spună: „Cînd astfel ne încurajează Dumnezeu în lucrare, putem noi să nu mergem mai departe?"

Mereu în călătorii, misionarii din China Inland Mission au traversat întreaga ţară, îndurînd fel de fel de suferinţe şi lipsuri. In şase ani de călătorii aproape neîntrerupte, în care a traversat întreaga Chină şi a pătruns în Manciuria şi Tibet, James Cameron a atins regiunile din nord, de dincolo de marile ziduri chinezeşti. împreună cu alţi fraţi, a vizitat sistematic nenumărate oraşe. Cu răbdare şi stăruinţă, în ciuda greutăţilor de nedescris, umbla din loc în loc, iarna şi vara, pînă în colţurile cele mai singuratice ale acestei ţări întinse.

După mai multe călătorii, Hudson a fost nevoit sa

196

stea iar un timp departe de soţia lui, care trebuia să plece în Anglia. Era o vară de doliu pentru familia Taylor, căci murise mama lui şi mama soţiei (1881). Despărţirea dintre ei era astfel şi mai grea. Doamna Taylor îl sprijinise mereu în lucrare. Şi el îi spune: „Nu pot, nici nu e nevoie să-ţi spun, cît îmi lipseşti, dar Dumnezeu îmi arată prin aceasta cît de bogaţi sîntem".

După ani de rugăciune şi de eforturi stăruitoare, o situaţie excepţional de favorabilă se deschidea în faţa misiunii. Interiorul Chinei se deschidea. In toate staţiunile înfiinţate erau necesare multe ajutoare. Provincii tot atît de întinse cît Europa întreagă erau acum deschise. A nu înainta era tot una cu a părăsi atitudinea luată cu credinţă la începutul lucrării, ar fi însemnat să priveşti la greutăţi mai mult decît la Dumnezeu. Totuşi, banii erau de ani de zile foarte puţini. Ce să faci în această situaţie?

„Putem face cele mai bune planuri şi să le împlinim cît mai bine", spune Hudson, „aceasta are mai mult preţ decît a lucra fără vreun plan... Dar trebuie mai bine să întrebăm pe Dumnezeu care sînt planurile Lui şi să ne oferim ca să împlinim dorinţa Lui. In felul acesta lăsăm răspunderea în seama Lui." Fiind la Wuchang împreună cu alţi fraţi, Hudson s-a Qîndit că ar trebui încă şaptezeci de misionari. Privind omeneşte, întreţinerea a şaptezeci de misionari, Peste cei o sută pe care îi avea misiunea, părea cu neputinţă. Dar gîndul care nu le-a mai dat pace, că

197

trebuiau să vină şi alţi misionari, ei l-au adus înainte? Domnului.

„De-am putea să ne revedem toţi cîţi sîntem aici, pentru a mulţumi lui Dumnezeu atunci cînd vor veni toţi cei şaptezeci!", a spus un misionar. S-au gîndit că ar fi vorba ca peste trei ani să se poată împlini această cerere a lor. „Dar atunci vom fi risipiţi prin ţară", a spus altul. „N-am putea să mulţumim acum lui Dumnezeu pentru cei care sîntem încredinţaţi că îi va trimite?"

Toţi misionarii s-au înţeles să se roage pentru cei şaptezeci. Iar Hudson a adresat adunărilor din Anglia o scrisoare prin care le arăta nevoia de lucrători: „In toate părţile sufletele pier fără să cunoască adevărul... Mulţi dintre noi cer stăruitor lui Dumnezeu să trimită bărbaţi şi femei pentru lucrarea Lui. Nu ne îngrijorăm în ce priveşte mijloacele necesare pentru întreţinerea lor, căci ne uităm la păsările cerului şi la florile cîmpului, aşa cum ne-a învăţat Domnul nostru. Dar avem pe inimă dorinţa ca între noi să nu vină decît bărbaţi şi femei chemaţi de Dumnezeu, predaţi Lui, care să privească toate lucrurile ca un gunoi faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Isus Hristos. La această chemare vrem să adăugăm un cuvînt de avertizare şi de încurajare pentru cei care s-ar simţi împinşi să se ofere pentru această lucrare binecuvîntată. Avertismentul, mai întîi, căci îi invităm să-şi facă socoteala tuturor pagubelor, întrebîndu-se dacă vor cu

198

adevărat să-şi pună încrederea în Dumnezeu. Sentimentul de suprafaţă se stinge repede în mijlocul muncii obositoare şi a încercărilor, el este de puţin folos în boală sau în lipsă de

bani. Dar avem şi cuvinte încurajatoare, căci noi înşine am pus la încercare credincioşia lui Dumnezeu şi fericirea de a nu depinde decît de El. Şi dacă adesea noi împărtăşim sărăcia cu El, care S-a făcut sărac pentru noi, nu vom avea aceeaşi bucurie ca marele misionar care scria: „sîntem săraci dar îmbogăţim pe mulţi, neavînd nimic dar stăpînind toate"? El ne umple de bucurie în slujba Lui şi aceia dintre noi care au copii, n-au decît o singură dorinţă pentru ei, ca şi ei să fie chemaţi la lucrare şi la bucurii asemănătoare."
Anul 1882 a însemnat o punere la încercare a încrederii lui Hudson. Din cei şaptezeci de lucrători ceruţi, nu veniseră pînă la această dată decît trei bărbaţi şi opt femei. La conferinţa misionară de la Anking, partea din Cuvîntul lui Dumnezeu care pe Hudson 1-a atras cel mai mult şi pe care a pus-o şi înaintea celorlalţi a fost Cîntarea Cîntărilor. Zile de Post şi de rugăciune în cadrul conferinţei au însemnat mare ajutor în vederea obţinerii celor „şaptezeci". Iar veştile care îi soseau lui Taylor din [re]giunile care îl îndureraseră erau tot mai bune. „ Hudson a socotit că poate pleca acum în Anglia, mtr-un mic popas la Yantai, gîndul lor a fost de a [Ce]re lui Dumnezeu un semn prin care să vadă că
199
inima europenilor este alături de lucrarea în China. Hudson a primit răspunsul în drum spre Anglia, cînd în „China s Millions" din aprilie, a citit despre un dar de 75.000 de franci însoţit de cuvintele: „Cere-Mi şi-ţi voi da pe păgîni ca moştenire şi marginile pămîntului în stăpînire".
Hudson a debarcat la Marsilia pentru a putea vizita pe vechii lui prieteni Berger, iar de Pastele anului 1883 era la Paris, în drum spre Anglia. Intîmpinat de soţia sa cu care se întîlnea după o despărţire de 15 luni, el scrie despre întîlnirea aceasta: „în timp ce eram aşezaţi unul alături de celălalt în trăsură, deşi aveam atît de multe să ne spunem, nu puteam decît să ne ţinem mîna, strîngîndu-ne în linişte. Bucuria era prea mare pentru a se putea exprima în cuvinte."
In martie au ajuns în Anglia. Hudson a ajuns la timp pentru a lua parte la reuniunile de primăvară şi de toamnă. Cu acest prilej a putut vedea că publicul preţuia lucrarea misiunii şi dorea să audă din gura lui Taylor experienţele încrederii lui depline în Dumnezeu.
Un copilaş din Cambridge, din economiile sale, i-a trimis un dar pentru China, însoţit de următoarele cuvinte: „Dacă n-aţi murit, vreau să vă trimit banii pe care i-am economisit pentru a ajuta pe băieţaşii si fetitele din China să-L iubească pe Isus".
In următoarele zece luni a primit 2.600 de scrisori, prin care i se aducea la cunoştinţă progresul lucrăm
200
în China.
Vestea că doctorul Scofield a murit de difterie 1-a îndurerat foarte mult. Murise în timp ce trata pe un bolnav chinez. Suflet ales, acest doctor şi-a dedicat ultimii ani ai vieţii sale lucrării în China. Una din rugăciunile fierbinţi ale lui Scofield era şi aceea ca Dumnezeu să trezească inimile studenţilor, ca ei să se predea Domnului Isus şi să-I slujească. Chiar în ziua în care a murit Scofield, Hudson a primit o scrisoare prin care un fost căpitan de artilerie se oferea să plece în China. Deci Scofield a fost îndată înlocuit de Domnul! Mai mult, un grup de şapte tineri, în frunte cu Stanley Smith, oferindu-se să plece ca misionari în China, au trezit prin hotărîrea lor o mişcare în rîndul studenţimii, în urma căreia mulţi studenţi s-au hotărît pentru Domnul Isus. Era ca un răspuns minunat la rugăciunile fierbinţi ale aceluia care abia părăsise pămîntul, dar a cărui lucrare lăsa urmări binecuvîntate şi în ţara lui şi mult mai departe, acolo unde murise.
Nu a trecut mult timp şi s-a împlinit rugăciunea privitoare la cei „şaptezeci". Domnul a dat cu mînă largă ceea ce se ceruse. El a trimis în acest scop în Anglia pe Moody şi Sankey, a căror lucrare a pregătit ■ttulte inimi pentru predarea lor în slujba Domnului. Apoi broşura lui Hudson

despre „Nevoile spirituale ª'e Chinei" a apărut în mai multe ediţii şi mereu 'eŞea din paginile ei o influenţă adîncă, pe unii hotărîndu-i să slujească Domnului Isus în China.
201
Dar Hudson trebuia din nou să plece în China, iar soţia lui rămînea în Anglia, pentru aceeaşi lucrare care le era atît de scumpă.
Ajuns în China, el avea în vedere adîncirea lucrării şi organizarea în bune condiţii a activităţii lucrătorilor care deveniseră destul de numeroşi. Socotea că este necesară formarea unui comitet şi numirea unui director adjunct pentru desfăşurarea lucrării şi pentru acoperirea nevoilor în legătură cu aceasta.
De două ori a fost silit să meargă la Yangzhou, din pricina îmbolnăvirii grave a domnişoarei Murray. Deşi asemenea întîmplări îl reţineau de la proiectele sale de plecare pentru vizitarea părţii de nord a Chinei, totuşi mai tîrziu a înţeles că însăşi greutăţile făceau parte din planul lui Dumnezeu. Astfel, socotind că este în folosul sănătăţii domnişoarei Murray, Hudson a luat-o împreună cu alte doamne din Yangzhou pe malurile rîului din Kiongşi, care oferea peisaje minunate. Era tocmai nevoie de femei misionare în acele locuri, în care femeile erau de mult timp foarte împotrivitoare Evangheliei. Totodată, la Anking s-a stabilit un centru pentru instruirea tinerilor în primele luni de şedere în China.
Către sfîrşitul anului 1885, cu bucurie a fost luat ca director adjunct al Misiunii în Interiorul Chinei, Stevenson. Vechi misionar, desfăşurînd o lucrare binecuvîntată în Birmania, Stevenson a fost un bun ajutor al lui Hudson în China Inland Mission.
202

Zile de binecuvîntare

Ceea ce stătea acum pe inima lui Taylor era să viziteze pe creştinii indigeni din ţinutul Shangsi şi din alte ţinuturi, precum şi pe lucrătorii izolaţi, aceasta fiind un pas înainte pe drumul evanghelizării mulţimilor. Totodată, Hudson avea în vedere formarea de adunări indigene.
Cu o şaretă a mers pe drumuri rele, cu hîrtoape şi dormea în hanuri pline de muşte. A fost un drum de neuitat din pricina lipsei de confort, dar bucuriile pe care le-a întîlnit, l-au făcut să numească acel timp, „zile de binecuvîntare".
Zile de-a rîndul, din sat în sat, Hudson mergea şi spunea creştinilor indigeni acelaşi lucru şi anume că „Isus este pe deplin de ajuns pentru viaţa personală Şi pentru sfinţire, ca şi pentru slujba noastră".
La adunările care aveau loc în localităţile prin care frecea, dădea mereu fraţilor noi comori din Cuvîntul ^i Dumnezeu şi scotea învăţături folositoare şi din experienţa sa, pentru a întări sufletele celor de ᶜurînd întorşi la Dumnezeu şi care erau plini de rîvnă Pentru vestirea Evangheliei. Unele gînduri pe care
203
le-a împărţit fraţilor în această călătorie ne sînt păstrate şi nouă.
„Cînd harul lui Dumnezeu este triumfător în sufletul meu", zicea el, „atunci pot privi în faţă pe chinez şi-i pot spune: Dumnezeu te iartă aşa cum eşti."
„îmi place să examinez fiecare chestiune practic în legătura pe care o are ea cu Isus."
„Este o minunată învăţătură în felul în care Mîntuitorul îşi îndeplinea lucrarea Sa de dragoste. El Se atingea de lepros şi de orb cînd îl vindeca. Dacă noi stăm aşa de departe de oameni, cum să-i

ajutăm?"
„Niciodată nu vom fi dezamăgiţi, dacă înţelegem că Isus este de ajuns în viaţa şi în slujba noastră."
De asemenea Hudson insista şi asupra adevărului venirii Domnului Isus, arătînd că adevărul acesta, dacă ar fi cunoscut, ar schimba viaţa unora dintre credincioşii din China, care se lasă tîrîţi de egoism sau de duhul lumii. „îmi aduc aminte destul de bine ce efect a avut asupra mea cînd Dumnezeu a îngăduit să-mi deschidă inima pentru marele adevăr al venirii din nou a Domnului Isus. A fost pentru mine o binecuvîntare duhovnicească extraordinară."
„Oh! să fii plin de cunoştinţa voii lui Dumnezeu şi de sentimentul prezenţei lui Isus, să fii una cu El, încîţ viaţa Lui să curgă în vinele tale, încît El să-ţi împrumute buzele pentru a-Şi transmite cuvintele, faţa pentru a ne arăta privirile Sale de răbdare ş[1]

dragoste, mîinile pentru a lucra pentru El."
„In timp de descurajare, ce mîngîietor este gîndul că lucrarea lui Dumnezeu nu este lucrarea noastră pentru Dumnezeu, ci lucrarea lui Dumnezeu pentru noi."
Odată terminată reuniunea acestor fraţi lucrători, Hudson Taylor a plecat, prin ploaie şi noroaie, într-o călătorie care a durat două săptămîni, la conferinţa creştinilor indigeni din Hungtung. După ce a istorisit creştinilor experienţe minunate din viaţa lui, s-a luat hotărîrea ca activitatea pastorului Hsi să se lărgească şi în alte districte.
După o altă călătorie, a ajuns la Pingjongfu, unde de asemenea s-a ţinut o adunare de creştini indigeni. La o distanţă de zece kilometri era locuinţa pastorului Hsi. Roadele frumoase pe care le aducea viaţa acestui om hotărît pe calea Domnului Isus l-au mişcat pe Hudson. Iată numai un exemplu:
în fiecare zi, Hsi ne ruga cu mult foc ca Evanghelia să ajungă şi la populaţia păgînă din Hwochow. Dar odată soţia i-a spus:
— Ne-am rugat mult pentru acest oraş, n-ar fi timpul să facem ceva acolo?
— Eu aş vrea, răspunse soţul, dar locuinţele sînt scumpe acolo şi nu avem bani.
— Cît ar trebui? a întrebat ea. După ce Hsi i-a [s]Pus, ea a plecat fără să mai spună ceva. A doua zi, [e]a a pus pe masă un mic pachet şi a spus:
— Cred că Dumnezeu ne-a împlinit rugăciunea.

Plin de curiozitate, pastorul a desfăcut pachetul si a găsit toate bijuteriile de aur şi de argint ale soţiei sale. Atunci a întrebat-o:
— Dar te lipseşti tu de ele?
— Da, mă lipsesc, numai să ştiu că Evanghelia se va vesti la Hwochow.
Acum Taylor a întrebat-o:
— Nu v-a părut rău de acele lucruri frumoase?
— Să-mi pară rău de ele, cînd am pe Isus? Nu-mi este El de ajuns?
Era de mirare că lui Hudson îi era greu să plece dintre aceşti fraţi?
Continuîndu-şi drumul pe o vreme ploioasă, Hudson şi însoţitorii lui au mers timp de 24 de zile, unii călare şi alţii pe jos, fără să întîlnească în drum nici o staţiune misionară. Suferind oboseala şi foamea, Hudson îşi păstra liniştea sufletească şi evlavia.
Cînd se întîmpla ca hanurile să fie închise, Hudson cu însoţitorii lui se culcau pe marginea drumului. Adesea ploaia le-a udat hainele pînă la piele. Intr-o noapte au ajuns într-un mic sat în care nu se afla nici un han. Drumul nu şi-1 mai puteau continua noaptea şi n-au găsit alt adăpost decît o cocină de porci.
„Cînd mă trezeam uneori să hrănesc animalele cu care călătoream", scrie Beauchamp, „îl găseam

P[e] Hudson citind Biblia la lumina lumînării, fără să *se* îngrijească de zgomotul celorlalţi oaspeţi din han. E' se ruga culcat în călătorie, pentru că punea mult timp deoparte pentru rugăciune şi i-ar fi fost prea obositor
206
[s]â se aşeze în genunchi."
După ce călătorii au ajuns la Hangchungfu, un misionar a mărturisit: „Nu pot spune ce am simţit ascultînd pe Hudson vorbind de sutele de oraşe prin care a trecut şi în care nu era nici un creştin".
207

Cei „o sută"

După călătoria făcută, Hudson, Stevenson şi ceilalţi misionari au rămas adînc impresionaţi de nevoile sufleteşti ale chinezilor din nord, unde nu pătrunsese deloc lumina Evangheliei.
La adunările din Anshun, Stevenson a fost primul care a arătat că este nevoie de încă o sută de lucrători pentru anul 1887. Era o cifră care pe mulţi i-a uimit, căci numărul total al misionarilor nu era decît cam de două ori mai mare. Erau cheltuieli mari de întreţinere, de transport; dar nevoile erau cu mult mai mari.
Cînd au adresat cererea pentru cei „o sută , Hudson era atît de încredinţat că Domnul îi va da, încît atunci cînd dicta secretarului: „aşteptăm 100 misionari în 1887" şi cînd acesta, surîzînd, i-a spus: „Numai dacă s-ar deschide zăgazurile cerului s-ar putea aşa ceva", Taylor s-a aprins şi i-a răspuns: „Dacă mi-ai arăta în China o fotografie cu cei 100 de misionari, tot n-aş fi mai sigur ca acum Q[e] trimiterea lor".
Mai mult, Hudson scria: „Unii dintre no»
208
nădăjduiesc că „peste aşteptări" înseamnă 50 sau 60 de misionari mai mult decît cerem. Aceasta va cere multă corespondenţă, multe rugăciuni şi gîndire serioasă, pentru a şti pe cine să primeşti şi pe cine să îndepărtezi. Avem mare nevoie de binecuvîntare şi de putere de sus."
Aceste gînduri de răspundere înaintea lui Dumnezeu, dar şi de încredere deplină în El, l-au însoţit în zilele anului 1887. Ce an binecuvîntat! După două zile de rugăciune — căci una nu era de ajuns — anul s-a terminat cu plecarea ultimului „trimis", care completa pe cei „o sută".
„Avem nevoie de lucrători, nu de plimbăreţi", scria el. Şi de aceea a fost nevoie să meargă în Anglia, unde printre altele, stătea de vorbă direct cu majoritatea candidaţilor care doreau să plece în China.
Numărul scrisorilor pe care le scria în acest timp este de necrezut: douăzeci, treizeci de scrisori pe zi, în fiecare zi a anului, chiar patruzeci de scrisori pe [z]i- Apoi, luînd parte la cîte trei, patru adunări pe zi, mergînd în Irlanda şi în Scoţia, Hudson se bucura de roadele vestirii Evangheliei.
De ziua naşterii lui, i-a sosit din China vestea unui [s]eceriş bogat în districtul pastorului Hsi: peste două [s]ute de persoane s-au botezat în ultimul timp. „Cînd Dumnezeu face un lucru, îl face frumos", a spus atunci Hudson.
A doua zi, o nouă veste îmbucurătoare: se
209
primiseră 25.000 franci pentru acoperirea cheltuielilor de drum ale celor „o sută". „Dacă El ne va da pe deasupra, trimiţînd mai mult de o sută de lucrători sau trezind entuziasmul misionar în toate bisericile şi binecuvîntînd astfel întreaga lume, nu ştiu, dar nădăjduiesc că El împlineşte rugăciunile şi sînt încredinţat că şi acest lucru va fi făcut „frumos". Dacă lucrarea este sub cîrmuirea lui Dumnezeu, noi putem să-I cerem lucrători cu toată încrederea şi, dacă ni-i dă, putem fi siguri că le poartă de grijă. Dacă acest principiu, de a spune totul lui Dumnezeu şi a primi totul de la El este adevărat (şi cred că experienţa lucrării noastre în China o dovedeşte), nu trebuie să-1 aplicăm tot mai mult în viaţa noastră?

N-am ştiut ce este neliniştea de cînd Domnul m-a învăţat că lucrarea este a Lui. Marea problemă a vieţii mele este să fac ce îi place lui Dumnezeu. Mergînd cu El, în lumină, nici o greutate nu va apăsa asupra mea."
Cu două zile înainte de sfîrşitul anului, Hudson şi-a terminat lucrarea care o avea de făcut în Anglia: numărul celor „o sută" se împlinise.
Cu douăsprezece luni înainte, un vechi misionar îi spusese la Shanghai, înainte de a pleca în Anglia: „Mă bucur foarte mult aflînd că cereţi lui Dumnezeu întărituri însemnate; dar aţi obţine mai mult daca n-aţi cere lui Dumnezeu o astfel de cifră."
„Sînt sigur", i-a răspuns Taylor, „că şi durt|' neavoastră veţi lua parte la bucuria noastră, salutîno
210
pe ultimul din cei „o sută" la sosirea lor în China." Lucrul acesta s-a întîmplat, căci printre cei care s-au arătat să întîmpine la sosire ultimul grup care completa „suta", nici unul n-a fost mai plin de bucurie ca sfîntul cu părul alb, pe care Dumnezeu, peste cîteva săptămîni 1-a chemat în odihna Sa.
211

Statele Unite, o ramură a misiunii

în timp ce Hudson era în Scoţia, la Pyrland Road se găsea un om care mai tîrziu va avea un rol însemnat în dezvoltarea lucrării. Se numea Frost. El i-a propus lui Hudson Taylor să înfiinţeze o ramură a misiunii şi în America, dar a fost dezamăgit de ezitarea lui Taylor şi de aceea a încredinţat lui Dumnezeu gîndul pe care-1 avea.
Şi totuşi, înainte de a pleca în China, Hudson a trebuit să treacă prin America, fiind invitat de Moody la conferinţa pentru studiul Bibliei din Niagara. Puţini puteau înţelege ce se ascundea sub faţa liniştită a misionarului care pleca în China pentru a şaptea oară. „Puţini oameni ştiu ce este între Hristos şi mine" era gîndul lui.
La cheiul debarcaderului, micul grup format din Hudson Taylor, fiul lui şi un secretar, era aşteptat de Frost. Cine ar fi putut prevedea că, ajuns în America în luna iulie, foarte puţin cunoscut şi fără nici o intenţie decît de a participa la cîteva conferinţe î° drum spre China, el se va întoarce în octombrie,
212
copleşit de prietenie, de încredere, de daruri şi însoţit de o grupă de tineri lucrători care îşi dăruiseră viaţa pentru a servi în misiune.
La conferinţele prezidate de Moody au venit sute de oameni, de la mai mult de 90 de şcoli diferite. Dimineaţa şi seara, sala se umplea pentru studiul Bibliei. Prin uşile deschise intrau păsările, iar varietatea culorilor cu care erau îmbrăcaţi studenţii dădea impresia unui cîmp de flori.
Cuvîntările pe care le-a ţinut Hudson au fost atît de apreciate, încît Moody a trebuit să anunţe, la cererea studenţilor, adunări suplimentare, în care să le vorbească veteranul misionar.
între subiectele tratate de Hudson Taylor a fost şi acesta: Aveţi totdeauna sentimentul că rămîneţi în Hristos? El spunea: „Noaptea trecută cînd dormeam în casă, deşi eram inconştient de acest fapt, asta înseamnă că nu eram în casă? Nu trebuie să avem niciodată sentimentul că nu am rămîne în Hristos.
Puteţi lucra pentru Domnul fără să vă rugaţi, dar aceasta este o socoteală greşită. Nu vă puteţi ruga cu căldură dacă nu lucraţi. Nu fiţi atît de ocupaţi cu lucrarea lui Hristos, încît să nu vă rămînă nici o putere pentru rugăciune. Adevărata rugăciune cere putere."
Iubirea personală pentru Domnul Isus şi încrederea în Dumnezeu sau mai degrabă credincioşia Lui, pe care se bizuie încrederea noastră au fost Sîndurile mai însemnate pe care le-a subliniat

Hud-
213
son la aceste conferinţe. El n-a făcut nici o aluzie la China sau la misiune.
In timp ce Taylor se afla într-o vizită în Attica, un minunat orăşel din statul New York unde Frost îsi avea casa de vară, un credincios, Wilder arăta cum se poate lucra pentru Domnul Isus 24 de ore pe zi, în tot timpul anului. Descoperirea aceasta a fost făcută de o doamnă. Ea spunea: „Eu lucrez 12 ore aici şi cînd mă duc să mă odihnesc, delegata mea — în India — începe lucrul pentru celelalte 12 ore". Şi Wilder a continuat: „Dorim ca aceste conferinţe de la Niagara să ne aducă mulţi lucrători de 24 ore, ca acea doamnă".
Ideea nu era nouă, dar a părut atît de luminoasă încît Radcliffe a trebuit să facă socoteala şi să răspundă celor care întrebau cît costă întreţinerea unui misionar. Mulţi tineri şi tinere s-au hotărît pentru serviciul misiunii şi mari sume de bani s-au strîns pentru China Inland Mission fără ca cineva să facă cel mai mic apel.
Ajuns la Attica, unde Taylor îl aştepta în gară la miezul nopţii, Frost păstra secretul celor întîmplate pînă ce, ajunşi acasă, au început discuţia. Frost a istorisit binecuvîntarea trimisă de Dumnezeu peste conferinţele de la Niagara. Hudson îl privea cu atenţie şi cufundat în gînduri; după cîtva timp i-[a] spus: „Să ne rugăm". El a cerut lui Dumnezeu **să-1** arate ce vrea să-i spună prin toate întîmplările acestea, înţelesese că n-a venit în America numai pentru
214
a ţine cîteva discursuri, ci pentru a lărgi lucrarea pentru China şi pe pămîntul Americii.
Concluzia la care Taylor fusese astfel condus era îndreptăţită. Moody 1-a pus în legătură cu mai mulţi studenţi care se simţeau chemaţi să plece în China. Hudson, care niciodată nu gîndise că misiunea lui ar putea deveni internaţională, păşea înainte sfios, tremurînd. Dar felul în care Dumnezeu răspundea nevoilor era foarte încurajator pentru el. în ceea ce priveşte resursele, El dădea peste aşteptări, astfel că, la angajarea celui de al optulea misionar, nici un ban din fondul strîns de Hudson pentru misiune nu era atins şi, mai mult, fondul creştea tot mai mult.
Către sfîrşitul lui august, Hudson a intrat în legătură cu un grup de tineri care se rugau stăruitor ca şapte dintre ei să aibă privilegiul de a pleca în China. Cu toate afirmaţiile tulburătoare ale unor ziare, care arătau că membrii China Inland Mission nu primesc decît prin întîmplări providenţiale slaba lor întreţinere, cei şapte tineri (patru fete şi trei băieţi) au fost gata să treacă peste toate acestea.
La sfîrşitul lui septembrie s-au întrunit în Attica cei care voiau să plece în China: mai mult de patruzeci, însufleţirea adusă de mişcarea aceasta pentru misiune, s-a răsfrînt binefăcător pentru întreaga lucrare din partea locului. Adunările de adio înflăcărau inimile celor credincioşi.
La una din aceste adunări, tatăl unei tinere Misionare cînta şi pe faţa lui luminoasă se citea
215
bucuria. Hudson 1-a îndemnat să spună cîteva cuvinte. „El ne-a spus", istoriseşte Hudson, „cu sentimentul lui de tată, ce a fost fiica lui pentru soţia lui şi pentru el, ce a fost pentru lucrarea Evangheliei şi ce înseamnă pentru el despărţirea. „înţeleg totuşi — spunea bătrînul — că pentru Domnul meu Isus nu este nimic prea preţios. El mi-a cerut ce aveam mai scump şi-I dau cu toată inima ce am mai de preţ." Această frază simplă a fost pentru mine o adevărată binecuvîntare. Cîteodată, obosit de corespondenţă şi venind ora de rugăciune în comun, îmi ziceam: N-ar fi mai bine să-mi continui lucrul? Atunci îmi venea în minte: Nimic nu este prea preţios pentru Domnul Isus. Cînd mă trezeam dimineaţa foarte obosit şi venea timpul pentru Cuvînt şi rugăciune, îmi ziceam: Nimic nu este prea scump pentru Domnul Isus! Şi nu mai simţeam oboseală, căci legătura cu El mă învioara. Nu pot spune de cîte sute de ori Dumnezeu mi-a trimis o binecuvîntare prin aceste cuvinte."

Crucea nu devine mai uşoară

216

Traversarea oceanului Pacific i-a dat posibilitatea lui Hudson să citească Biblia şi să stea de vorbă cu fiecare din ceata de misionari primită în America, pentru ca ajunşi în China, ei să fie pregătiţi pentru lucrarea care-i aştepta.

Se aştepta la o puternică împotrivire a Celui Rău, căci fiecărei perioade de înflorire şi de binecuvîntare îi corespundea o încercare specială. Ea a început la Yokohama, prin ştirea morţii lui Herbert Norris, directorul şcolii din Yantai, care fusese muşcat de un cîine turbat, căutînd să-şi apere copiii, şi a lui Dor-wart, pionierul zelos din Hunan. Debarcînd la Shan-ghai, cartierul general al misiunii, Hudson a mai aflat despre moartea unui misionar, lucrător plin de putere şi despre boala mortală a altuia. Patru misionari într-o lună!

Niciodată zilele de post şi de rugăciune dinaintea anului 1889 nu erau mai necesare. Puţin după aceea, o veste tristă venea din Anglia. In timpul călătoriei spre China, un misionar a înnebunit, iar o tînără misionară din interior a murit de vărsat negru.

217

în acelaşi timp, o parte din membrii comitetului de la Londra, nemulţumiţi de „acţiunile" lui Taylor în America, vedeau lucrarea într-atît compromisă, încît erau gata să demisioneze. Dar el ştia că lucrarea din America, formarea acolo a unui comitet provizoriu şi însufleţirea cu care au răspuns credincioşii americani în sprijinirea lucrării misionare în China, toate acestea erau rod al călăuzirii hotărîte a Duhului Sfînt.

„Dumnezeu ne trimite un adevărat val al încercării", scria Hudson soţiei sale. „Poate ne-am umfla de mîndrie sau am fi în pericol să ne pierdem viaţa spirituală şi puterea, dacă succesul n-ar fi însoţit de
încercări".

Totuşi, ştiri îmbucurătoare despre suflete care s-au întors la Dumnezeu mîngîiau şi întăreau inimile credincioşilor care lucrau mereu pentru răspîndirea Evangheliei. „Crucea nu devine mai uşoară, dar aduce roade mai frumoase."

Scriind despre purtarea lui Hudson în mijlocul necazurilor care se îngrămădeau unele după altele, Stevenson spune: „Viaţa lui era pur şi simplu minunată; n-am cunoscut pe nimeni altul atît de credincios".

O foaie de hîrtie pe care sînt însemnate gîndurile lui Hudson, o hîrtie îngălbenită, purtată de el multe zile de-a rîndul, arată secretul vieţii lui de credinţa-Era scris: „Doamne Isuse, fii pentru mine o vie Ş[1]
lămurită realitate, mai prezentă privirii credinţei mele decît orice obiect vizibil, mai scumpă, mai apropiată decît cel mai plăcut bun pămîntesc".

întors la Londra s-a bucurat totuşi de buna înţelegere a celor din comitet şi a primit apoi un asemenea sprijin încît a putut pleca pentru cîtva timp la conferinţele de la Northfield şi Niagara. O scrisoare către doamna Taylor arată ce îl însufleţea în acest timp. „Doresc ca viaţa noastră să se ridice mai sus, tot mai sus, fără să se oprească la ceea ce am învăţat, simţit sau atins... Să cerem lui Dumnezeu lucrători capabili să împlinească lucrarea din Anglia, America sau China şi să-L rugăm să-i îmbrace cu putere de sus, pentru ca cei mai slabi să devină puternici, iar cei mai tari ca îngerii lui Dumnezeu."

Aceleaşi simţăminte încercau şi două inimi unite în Attica: soţii Frost. Ei treceau prin încercări pămîn-teşti, căci tatăl lui Frost, în dorinţa de a face din fiul său un lucrător destoinic pentru Evanghelie, îl rugase cu cîţiva ani înainte să renunţe la slujbă şi să se dedea întru totul Evangheliei, obligîndu-se să-i întreţină el. Dar, datorită unor împrejurări, bătrînul a renunţat la

ocupaţia lui şi astfel soţii Frost nu depindeau şi în viaţa pămîntească decît de Dumnezeu. Aceasta îi făcea mai plini de încredere, mai bucuroşi şi mai fericiţi.
Primirea lui Hudson în America a fost încurajatoare pentru el. Scopul principal al venirii sale era de a aşeza lucrarea pe baze solide. Frost a fost numit
218
219
secretar şi casier al comitetului pentru China. Din această pricină Frost a trebuit să-şi părăsească locuinţa confortabilă şi frumoasă şi să se mute în alt oraş şi aici să înveţe să rezolve toate problemele privind misiunea şi viaţa sa personală numai în strînsă legătură cu Dumnezeu.
Cele patru zile petrecute de Hudson cu Moody, l-au mişcat pe acesta într-atît, încît a oferit marele hotel din Northfield, în timpul verii, ca şcoală pentru misiune.
Răspunsul la rugăciune era peste aşteptări. Domnul acoperea cu mult nevoile misiunii, iar ramura americană contribuia din plin şi cu entuziasm la aceasta. Hudson a părăsit America înviorat, urmînd ca la sfîrşitul anului să meargă în China.
In Suedia se formase un comitet care urmărea trimiterea de misionari în China. Acest comitet s-a gîndit că are nevoie de îndrumările lui Hudson Taylor şi în felul acesta el a ajuns şi în Suedia.
„Vorbesc iar", spunea el, „la aproape două mii de persoane. Aseară cîteva sute n-au putut intra în sală, iar unii au mers mai mult de 40 km pe jos ca să poată participa. Mari binecuvîntări ne-au fost date."
Mişcătoare a fost hotărîrea celor mai simpli oameni, de a oferi darurile lor pentru lucrarea în China. „Odată, o doamnă s-a apropiat de mine punîndu-mi în mînă un ceas preţios, în acest timp vorbind englezeşte, iar apoi emoţionată, abia a putut spune în limba suedeză: „E pentru preaiubitul
Domn Isus".
Hudson a fost foarte impresionat de ospitalitatea suedezilor. între altele, a fost invitat şi la palatul reginei, care 1-a rugat să-i citească din Biblie.
Obosit de multe ori, dormind foarte puţin, nu pregeta să dea lui Dumnezeu ce este al Lui. Odată, după ce ţinuse la ora 11 noaptea adunare, urma ca a doua zi să ţină alta într-o localitate la aproape 100 km depărtare. înainte de a pleca trenul, băiatul lui i-a spus: „Eşti foarte obosit, lasă-mă să iau un bilet de clasa doua". Dar el i-a răspuns: „Nu, sînt banii Domnului!"
220
221

Cei „o mie'

„La orice făptură." Şi ce mic este numărul credincioşilor în China! Aceste cuvinte „la orice făptură" străluceau în inima lui şi aceasta i-a fost preocuparea stăruitoare a ultimilor ani din viaţă. „Chiar dacă începem imediat, milioane vor muri pînă ajungem la ei." Dar ce trebuia să înceapă? Un efort precis şi sistematic pentru ca Vestea Bună să ajungă la orice bărbat, femeie sau copil în întreaga Chină.
Gîndindu-se la aceasta, îşi dădea seama că lucrul se poate înfăptui. Un milion înseamnă o mie de mii. Dacă ar fi 1.000 de evanghelişti şi fiecare ar avea sarcina de a vesti pe Domnul Isus la 250 de oameni, în 1.000 de zile, 250 milioane de suflete ar putea auzi Vestea cea Bună. Desigur, era o sarcină care putea fi îndeplinită în cel puţin trei ani, dar nu era un vis nerealizabil şi nu depăşea posibilităţile pe care Hristos le-a dat Bisericii Sale.
Acestui calcul îi puteau fi puse în faţă multe îndoieli. Ar putea oare un lucrător să atingă numărul de 250 de persoane? Dar Taylor nu putea uita 222
lucrarea pe care o făcuse altădată împreună cu Burns, într-un loc unde nu fusese nici un misionar. Atunci nu li s-a părut greu să evanghelizeze în fiecare zi 500 sau 1.000 de suflete. Pe stradă sau

intrînd în prăvălii împărţeau cărţi şi tractate şi apoi fixau adunări separate cu cei care voiau să ştie mai multe sau să se roage. Cîtă bucurie avusese în această activitate! Mulţi îşi dăduseră inima lui Hristos la prima auzire a dragostei mîntuitoare. Deci, era un drum pe care el mersese.
Totuşi, calculul lui nu ţinea seama de munca depusă de misionarii (mai mult de o mie) care se găseau deja în China şi de sprijinul minunat al creştinilor indigeni, care ajunseseră la 40.000. Taylor îi văzuse destul la lucru şi-şi dădea seama că se poate bizui pe ei.
In numărul din decembrie 1889 al revistei „China s Millions", Hudson a scris un articol intitulat „La orice făptură". El a cerut ajutor imediat, într-un domeniu în care orice credincios putea să-1 dea: în rugăciune, pentru ca Dumnezeu să trimită de peste tot (din Europa sau din America) o mie de lucrători în China.
La a doua conferinţă misionară generală din China, el arăta că Domnul Isus a potolit foamea mulţimii chiar atunci cînd, îngrijoraţi, ucenicii nu credeau că se poate. Isus şi prezenţa Lui au asigurat totuşi potolirea foamei mulţimii. „Ucenicii erau ca noi: înţelegeau greu, cu credinţă slabă, uşor de

înfricoşat, dar erau aproape de Isus, gata să-L asculte şi să I se supună. Să fie oare adevărat că acest Isus — acum aşezat pe scaunul de domnie al Tatălui — este atît de mult unit cu noi şi cu fraţii şi surorile noastre din China, încît nu vrea să facă nimic fără noi? El, adevărata viţă, nu vrea să aducă rod decît prin noi, mlădiţele Sale. în faţa tuturor nevoilor, oricît de mari ar fi fost ele, Isus a dat har din belşug."
Conferinţa a lansat un apel pentru primirea a 1.000 de oameni în cei cinci ani care vor urma pentru sprijinirea lucrării în China.
Patru misionari din Melbourne, Australia, au fost foarte mişcaţi de nevoile spirituale ale Chinei şi erau convinşi că şi cei din ţara lor trebuiau să facă ceva pentru evanghelizarea celei mai mari ţări păgîne din lume. După cîteva săptămîni, ei au observat că poartă pe inimi aceeaşi greutate, s-au unit în rugăciune şi unul dintre ei a fost chemat să-şi dedice viaţa acestei lucrări. Pînă acum creştinii din Australia sprijineau misiunea din Noile Hebride, Guineea, India, dar pentru China nu încercaseră nimic. In acest timp, însă, ei au format în Australia un comitet pentru China. In insula alăturată, Tasmania, *se* obţinuseră rezultate asemănătoare şi Hudson Taylor a fost invitat să-i viziteze. împreună cu Beauchamp, au plecat la Melbourne, unde au luat legătură cu membrii comitetului şi i-au ajutat în planurile lor-Simplitatea şi modestia lui Taylor au făcut o impresie adîncă. într-o zi, într-o biserică prezbiteriană, după

cîteva fraze bine întocmite despre lucrarea în China, gazda 1-a prezentat ca pe un „ilustru oaspete". Taylor a stat o clipă în picioare. Ne spune un ascultător: „Inimile noastre au fost adînc mişcate de cuvintele lui: „Scumpii mei prieteni, nu sînt decît neînsemnatul slujitor al unui ilustru Stăpîn". Şi doi copii de aici, care au stat de vorbă cu Hudson, mai tîrziu au devenit şi ei misionari: unul în India şi altul în China."
Mărturia unui om cu o bogată activitate şi experienţă, Madartey din Melbourne, arată cît de mult impresiona duhul liniştit al lui Taylor:
„Mi-a fost o lecţie de calm şi de stăpînire de sine. Mie îmi lipseau atunci pe deplin. Eu am un temperament nervos şi viaţa mea era într-o necontenită agitare. Cea ce lipsea cel mai mult vieţii mele era prezenţa lui Isus şi legătura cu El în orele în care scriam. într-o zi i-am spus lui Taylor: „Vă ocupaţi de milioane de suflete, iar eu de zeci. Scrisorile dumneavoastră sînt de o însemnătate foarte mare şi totuşi eu sînt tulburat şi agitat, iar dumneavoastră liniştit. De unde vine asta?"
„Scumpul meu", mi-a răspuns el, „pacea de care vorbiţi, pentru mine nu este un privilegiu, ci o necesitate. Cu siguranţă, n-aş putea face lucrarea pe care o fac, dacă pacea lui Dumnezeu, care

întrece orice pricepere, nu mi-ar Păzi inima şi duhul."
întrunirile ţinute în scurta vizită a lui Hudson în acest ţinut au avut rezultate foarte frumoase: 57 de
225
candidaţi pentru plecarea în misiune în China şi alţi 70 care s-au oferit să plece ca misionari în India. Un credincios mărturisea: „Ne-a mişcat foarte mult faptul că nu vorbea niciodată despre el însuşi, dintr-o smerenie adevărată. Vorbea însă cu plăcere despre Domnul, despre lucrările şi experienţele Lui. Cînd a fost vorba despre plecarea noastră în China, deşi se pare că a înţeles de la început că eram chemaţi de Dumnezeu, ne-a pus în faţă toate greutăţile: climatul, lipsa de confort, lipsa ajutorului medical, nevoia de a te despărţi de copii. Şi de mai multe ori, plimbîndu-se prin grădină, care avea pentru el mult farmec, spunea soţiei mele: Nu veţi avea o asemenea grădină în China!"
In China, lucrarea devenea din ce în ce mai înfloritoare. Dacă în 1887 a fost o mare bucurie cînd o sută de lucrători au venit să mărească rîndurile celor care se predaseră Domnului pentru lucrarea în China, în 1891, în 6 luni au debarcat la Shanghai 133 de misionari, iar în alte 3 săptămîni 66 de misionari.
Au venit credincioşi şi din nordul Europei, hotărîţi să meargă din loc în loc în interiorul ţării ca să predice Evanghelia sau să împartă tractate şi Biblii-Erau toţi foarte tineri, necăsătoriţi. Sosirea lor în casa misiunii a fost de neuitat. în total 50 de scandinavi, care se bucurau şi cîntau acompaniindu-se la chitară.
226

Mai adînc

Totuşi timpurile erau grele pentru străinii din China. Pe valea lui Iangtze au izbucnit răscoalele localnicilor. Unul după altul, locaşurile misiunii erau distruse şi toţi erau ameninţaţi.
Hudson era apăsat de situaţia grea a misionarilor izolaţi, trimişi într-un loc sau altul în interiorul Chinei şi, în special, a femeilor misionare, care nu aveau altă ocrotire omenească decît aceea a creştinilor indigeni. „Noi încurajăm neîncetat pe cei întorşi la Dumnezeu să înfrunte prigoanele şi să se lase batjocoriţi pentru Domnul Isus. Ei pot gîndi că ne este uşor să spunem aşa cînd ne merge bine şi sîntem la adăpost de orice primejdie. Dar cînd sîntem în primejdie, ei ne observă îndeaproape şi îşi dau seama de măsura în care noi credem că braţul Domnului ne este de ajuns şi ne este o apărare sigură... Ani întregi de învăţătură îi impresionează ■Hai puţin decît o poate face atitudinea noastră în Asemenea timpuri. O perioadă de pericol este totdeauna prilejul unei minunate lecţii practice pentru creştinii indigeni."
227
Era o vară foarte călduroasă şi, cum era de aşteptat, a început un lung şir de ploi, care a durat aproape o lună de zile. Ca urmare, mulţimea adunată contra străinilor s-a risipit încet, încet şi răscoalele, care duraseră cinci luni, au încetat.
Totuşi greutăţile n-au încetat. Erau atît greutăţi materiale pe care Hudson le ducea cu încredere înaintea lui Dumnezeu, cît şi greutăţi privitoare la conducerea lucrării care lua o tot mai mare amploare. Hudson vedea că centrul de organizare al lucrării trebuia să fie nu departe, ci chiar în China, dar îşi dădea seama că acest gînd al lui nu va fi înţeles de unii dintre aceia care, în mod sincer, sprijineau lucrarea misionară.
„Am fost adesea fericit că sînt om sărac, că n-am bani, că nu pot promite nimănui nimic, dar că am un Tată ceresc bogat şi că pot promite tuturor că El nu-i poate uita", spunea Hudson spre sfîrşitul anului 1893.
A urmat o scurtă vizită în America şi din nou credincioşii de acolo şi-au dovedit dragostea pentru lucrarea Domnului Isus, dîndu-se pentru ea sau dînd din ce este al lor.

Pentru treburi însemnate, Hudson a revenit la Shanghai şi de aici a plecat în nordul Chinei, unde un grup de misionari (care nu făcea parte din China Inland Mission) lucra cu zel, dar neştiind nimic despre nevoile indigenilor privitor la proprietate, au dat naştere la neînţelegeri care deveneau din ce m
228
ce mai ascuţite. Intervenţia lui Hudson a fost un mijloc folosit de Dumnezeu pentru scăparea acestor misionari ameninţaţi de furia indigenilor.
Atunci au venit şi cei cincizeci de tineri scandinavi şi cîntecul minunat al chitarei lor a îmblînzit furia indigenilor şi întunericul a început să se risipească.
Hudson călătorea 14 ore pe zi în mijlocul unei populaţii primitoare şi bine dispusă, dar în care nu se găsea nici un om care să-L cunoască pe Hristos. împreună cu alţii, plecaţi în luna mai din Hangzhou, au reapărut în septembrie în Tientsin, după ce au trecut prin cinci provincii.
La Chowchiochow, şaptezeci de persoane întîl-nite într-o duminică au făcut bucurie lui Hudson şi celor care îl însoţeau. Un bătrîn foarte demn, Chen, îmbrăcat într-o haină minunată de mătase, s-a plecat în faţa lui Hudson şi i-a spus: „Fără dumneavoastră, stimate domn, noi n-am fi cunoscut niciodată iubirea lui Isus. Dumneavoastră, domnule, în călătoriile prin China şi prin alte ţări străine, aţi îndurat multă oboseală şi trudă. în mijlocul nostru aţi arătat pecetea apostoliei dumneavoastră, iar harul Domnului Isus ne-a binecuvîntat."
Pe Taylor 1-a impresionat faptul că în cîmpia Sian, unde în călătoria făcută cu ani în urmă nu întîlnise nici un punct luminos, erau acum numeroase staţiuni misionare. Aici lucrul fusese început de Bromas Botham, care, văzînd greutăţile atît de mari Pe care le întîmpina, se descurajase, dar n-a părăsit
229
lucrul la care se simţea chemat. „Vreau să mergem cu Dumnezeu prin întuneric", spunea el. Şi totuşi 1-a încurajat mult răspunsul unui frate: „în întuneric cu Dumnezeu? Dragă frate, în El şi cu El nu este întuneric". Nefiind primiţi de localnici, Botham şi cei care erau împreună cu el mergeau din loc în loc, rămînînd în vreun han atît timp cît erau îngăduiţi, predicînd pe străzi şi străduindu-se, prin smerenia şi dragostea lor, să facă primită Evanghelia.
Botham apoi s-a căsătorit, iar soţia lui a adus atîta lumină în casă încît el a putut scrie: „Nu m-am simţit niciodată atît de fericit, decît atunci cînd, avînd pe un măgar toate bunurile mele pămînteşti, iar pe celălalt pe soţia mea, am pornit pentru a duce Evanghelia într-o nouă localitate a cîmpiei Sian".
In călătoria sa, Hudson a fost oprit dintr-o dată de doi oameni: vechiul lui prieten, pastorul Hsi şi domnul Hoste. Avea nevoie de puţină odihnă şi nimeni altul nu era mai priceput să-i pregătească un loc plăcut ca Hsi. Dar, în timp ce se bucura de ospitalitatea lui Hsi, în depărtare se pregăteau evenimente grave. A izbucnit războiul chino-japonez. Hudson gîndise înainte să plece în Anglia, dar acum trebuia să renunţe la plecare. El ştia că toate împrejurările servesc marelui plan făcut de Dumnezeu pentru noi, chiar atunci cînd ele par că ne încurcă.
Odată cu începerea războiului chino-japonez, în aprilie 1895, se termina şi perioada în care erau
230
aşteptaţi cei „o mie" de misionari. Cu cîtă recunoştinţă au putut *vedea* că în cei cinci ani sosiseră 1.753 de lucrători, ca răspuns minunat al rugăciunilor! Urmările deci trebuiau să fie binecuvîntate. Şi totuşi cîtă nevoie mai era de mulţi alţii!
Perioda în care se găsea China era însă deosebit de grea. Slăbirea guvernului imperial din Pekin dădea naştere la tot mai multe răscoale, persecuţii şi acte de dezordine. în Changsha toate staţiunile misionare au fost distruse, iar la Wechowuno, în staţiunile care aduceau cele mai frumoase roade se pornise o aspră persecuţie. Ştiri despre staţiuni atacate şi jefuite soseau

neîncetat. Lucrarea făcută cu trudă şi sacrificii în decursul anilor era ameninţată. Societăţi secrete îşi desfăşurau activitatea peste tot, iar soldaţii lăsaţi la vatră dar încă înarmaţi erau un pericol pentru liniştea din interiorul ţării. Hudson Taylor se ocupa mai ales cu provincia Szechwan, regiune îndepărtată dar în care creştinii — misionari ca şi indigeni — înfruntînd prigoanele şi greutăţile în multe locuri, au făcut ca numărul celor credincioşi să crească.
I-a zguduit mult pe misionarii care se aflau atunci in China, asasinarea lui Robert Stewart cu soţia şi copilaşul lor, împreună cu alţi opt colegi. Niciodată parcă înainte mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu nu se retrăsese într-atît încît să lase să se întîmple în China asemenea lucruri. Fiecare simţea că o nouă eră se deschidea şi că s-ar putea să plătească scump
231
pentru triumful Evangheliei în China.
In timpul masacrului de la Sining au fost omorîte 80.000 de persoane, fără a mai socoti şi pe soldaţii morţi sau îngheţaţi în munţi. Misionarii însă rămîneau la posturile lor, arătîndu-se buni prieteni şi ai mahomedanilor şi ai chinezilor şi cîştigînd astfel dragostea şi încredera sufletelor. Şi tocmai acum o veste tristă a venit iarăşi la cunoştinţa lui Hudson. Holera pătrunsese într-una din staţiunile misionare, făcînd nouă victime în zece zile. Ceea ce îndurera mai mult pe Hudson, era că moartea intrase şi într-o familie de misionari care adăpostiseră în casa lor zeci de creştini bolnavi şi din care rămăsese o singură fiinţă care îndura o pierdere dublă: a soţului şi a copilaşului ei. Cînd au sosit în China, cei doi erau deja logodiţi, dar nu s-au căsătorit încă pînă nu au învăţat limba şi au devenit folositori ca misionari. Căsătoria le-a fost atunci posibilă, iar naşterea unui băieţaş le mărise bucuria. Şi acum, zdrobită de durere, tînăra mamă încerca să încurajeze pe Hudson Taylor: „Poate aţi aflat despre onoarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeul şi Tatăl meu. Da, El a rînduit să trăiesc fără preaiubitul meu soţ şi fără copilaşul meu scump. Ei nu mai sînt, căci Dumnezeu i-a luat la El. I-aş fi urmat cu toată inima, dar Tatăl a hotărît altfel. Comorile mele au plecat şi eu am rămas singură. Totuşi, nu sînt singură, căci Tatăl este cu mine. Dumnezeu Si-a luat lucrătorii, dar îşi va continua lucrarea. El mi-a luat totul; nu mai
232
pot să-i dau decît ce mi-a mai rămas — viaţa mea." La Yantai, şcolile se dezvoltau şi în acelaşi timp se dezvolta şi lucrarea medicală a doctorului Douth-waite. Numărul bolnavilor îngrijiţi la dispensar se ridicase la 20.000 pe an, iar la spital numărul celor operaţi sau îngrijiţi era de cîteva sute. Războiul dădea prilejul nimerit doctorului de a se apropia de cei bolnavi.
Astfel, în mijlocul încercărilor, anul 1895 a fost un an de binecuvîntări. Hudson spune: „Dumnezeu a fost la lucru, cu toate piedicile şi multe suflete au fost aduse la Isus, iar numărul celor care s-au botezat în cursul acestui an întrece numărul atins în vreunul din anii precedenţi."
233

Dragostea care se consumă

Obosit de atîtea încercări şi greutăţi, în vîrstă de 64 ani, Hudson simţea nevoia să se ducă iarăşi în Anglia, pentru ca, împreună cu soţia lui, să petreacă un timp în părtăşie cu credincioşii de acolo. înainte de aceasta, vizitînd India, a luat parte la o conferinţă a studenţilor creştini din Calcuta.
în Anglia, Hudson şi soţia sa au luat parte la adunările credincioşilor, primind şi făcînd vizite şi ţinînd de departe legătura cu China, unde lucrarea Domnului înainta.
Mergînd în oraşele şi centrele din Anglia, era întîmpinat de tineri şi bătrîni care doreau să-1 asculte. Peste tot punea înainte gîndul predicării Evangheliei la orice făptură.
După o iarnă în care Hudson a dus o activitate neobosită, a fost invitat de Berger să petreacă una sau două săptămîni în sudul Franţei. A fost pentru el un prilej fericit de a mai

fi încă o dată împreună cu un prieten a cărui viaţă se apropia de sfîrşit şi să pună în practică, împreună cu el, recomandările pe care i le făcuse cu atîtea luni înainte: „Odihniţi-vă în
234
El".
A urmat apoi vizita lui Hudson în Germania. Aici, China Inland Mission era criticată, pentru că în cadrul ei lucrau oameni de denominaţii religioase diferite. Taylor le răspundea tuturor: „Lucrarea la care sîntem chemaţi trece dincolo de toate deosebirile teologice". In ce priveşte resursele materiale, Hudson a trebuit să le arate felul în care a lucrat: „Dumnezeu este destul de bogat ca să îngrijească de toate nevoile noastre şi Lui îi place mai bine să ne vină în ajutor ca să prevină datoriile noastre, decît să le plătească". Suferind de dureri de cap, a trebuit să aibă o odihnă deplină. A stat în Elveţia pentru puţin timp şi schimbarea aerului a contribuit la îmbunătăţirea sănătăţii lui. Revenind în Anglia, Hudson a aflat că, prin testament, cineva lăsase a patra parte din averea sa pentru lucrarea în China. Aceasta însemna acoperirea nevoilor misiunii pentru cîţiva ani. Dar el era preocupat în primul rînd de întărirea spirituală a lucrării, pentru ca, mijloacele materiale fiind asigurate, să nu cumva să se ajungă la slăbirea vieţii de dependenţă de Dumnezeu. Iar răspunderea pe care o avea în folosirea acestor mijloace materiale l-a făcut să plece pentru a zecea oară în China.
Din nou Hudson a vizitat pe credincioşi, staţiunile misionare, întîlnea pe lucrători, participa la reuniunile comitetului. El scria: „Noi nu ştim cînd, unde şi cum va îndrepta Dumnezeu această lucrare, dar
235
sîntem siguri că lumina şi călăuzirea de care avem nevoie ne vor fi date în drumul nostru". Sănătatea lui devenea mereu tot mai şubredă. S-a văzut silit să lipsească adesea de la adunări şi luni întregi a trebuit să rămînă în cămăruţa sa. Se gîndea totuşi: „Uneori Dumnezeu îşi face lucrarea mai bine fără noi şi cea mai bună lucrare nu este totdeauna a celor mulţi". Peste cîtva timp s-a simţit mai bine, începîndu-şi iar vizitele şi călătoriile prin staţiunile misionare.
Anul 1898 adîncea tot mai mult criza politică şi socială în care se găsea China. Sufletele erau cîştigate în foarte mare număr, dar agitaţia politică devenea din ce în ce mai tulburătoare. Tînărul împărat, încercînd în mod pripit să introducă unele reforme, a trezit în sînul populaţiei ura faţă de „străini", iar singurii străini acolo erau misionarii. Persecuţii de tot felul s-au dezlănţuit.
Lui Hudson îi plăcea să spună că timp de 32 de ani Dumnezeu a vegheat asupra misiunii şi nici prin violenţă, nici prin accident, nici în călătorie, nici o viaţă omenească n-a fost pierdută. Dar acum, în timp ce se afla la Hangzhou, primeşte vestea tristă că australianul Fleming, un misionar încercat, a fost omorît împreună cu indigenul Pan, pe care l-a apărat. „Ce tristă veste!" scria el, „binecuvîntată pentru martiri, dar tristă pentru noi, pentru China, pentru prieteni. Mai mult decît tristă, plină de ameninţări! Ea pare că ne arată că Dumnezeu este
236
pe punctul de a ne pune la încercare într-un fel deosebit, de a ne da binecuvîntări şi mai mari xecîndu-ne prin grele suferinţe!"

Tot în acest timp, datorită unei boli foarte grave, Hudson a fost foarte aproape de moarte. Rugăciunea soţiei sale care cerea ajutor lui Dumnezeu a fost ascultată. Şi primele cuvinte, ca răspuns de la Hudson, care nu ştia nimic despre această rugăciune, au fost: „Mă simt mai bine". Şi într-adevăr, s-a însănătoşit. El presimţea însă că slujba lui se apropia de sfîrşit şi grija privitoare la mersul înainte al lucrării îl apăsa.
Drumul către Shanghai 1-a întremat mult pe Hudson, dar vara trebuia s-o petreacă la Yantai. Acolo, împreună cu soţia sa, a avut prilejul să intre în legătură cu elevii şi cu profesorii celor trei şcoli înfloritoare.
în timpul unei călătorii a lui Hudson spre Australia, împărăteasa a publicat un edict care punea în pericol viaţa misionarilor din China. Societatea patriotică a Boxerilor se organiza, iar misiunea „contra străinilor" s-a întins ca un incendiu în toată ţara. In Noua Zeelandă, în America şi în alte părţi pe unde a trecut Hudson Taylor, glasul credincioşilor se îndrepta spre cer, rugînd pe Domnul să păzească pe credincioşii din China, unde situaţia devenea disperată.
în iunie 1899, Hudson şi soţia sa au sosit la Londra. Sănătatea lui era îngrijorătoare. Nu mai
237
putea vorbi în public, nu mai putea nici să scrie, împreună cu soţia sa s-a dus la Davos, în Elveţia, la munte. Veştile pe care le primeau din China erau dintre cele mai rele. Boxerii intraseră în Pekin şi masacraseră sute de creştini. Telegramă după telegramă anunţa răscoală, bătăi, izgonirea creştinilor, încît inima care atît de mult prezentase Domnului pe preaiubiţii lui colaboratori, n-a putut să suporte mai mult şi a fost aproape să înceteze de a mai bate. în cele mai triste momente, spunea: „Nu pot să citesc, nu pot să gîndesc, nu pot nici să mă rog, dar pot să am încredere".

Apele cele mari

238
în casa misionară de la Pingjongfu, un mic grup le străini se pregătea să facă o călătorie lungă de mii de kilometri, pentru a-şi găsi un refugiu sigur. Un credincios indigen, cu părul alb, devenind din ^ricina vîrstei neputincios şi abia tîrîndu-şi picioarele, a venit să-şi ia adio de la ei. Un edict nou punea n pericol viaţa celor care aveau legături cu străinii, iar aceasta nu-l oprea pe bătrîn să vină pe faţă la nisionari şi să le spună: „împărăţiile vor pieri, dar Siserica nu poate fi nimicită". Cu această încredere sute de creştini chinezi au pecetluit cu sîngele lor :redinţa în Cel care Şi-a dat viaţa pentru ei.
Printre cei care au scăpat în districtul pastorului Hsi (mort cu patru ani înainte) era un bătrîn, om simplu, de care Se folosise Dumnezeu mult timp pentru vindecarea fumătorilor de opium. El nu ştia multă carte, dar în faţa oricărei greutăţi spunea: ‚Ştiu că Isus este viu". în mijlocul prigoanelor şi a jafurilor, acest gînd îi dădea mîngîiere şi curaj.
„înainte de a avea copii", spunea Hudson adesea, „mă gîndeam că Dumnezeu nu mă va uita. De cînd
239
am devenit tată, am învăţat că Dumnezeu nu poate să mă uite."
Dar cît suferea el în timpul acestor săptămîni de grea încercare pentru fraţii lui! Timp de mai bine de 30 de ani, el era primul care înainta în faţa pericolului. Şi acum, în încercarea cea mai grea era ţinut departe de fraţi, fără a putea face altceva decît să se roage.
în sfîrşit, au început să sosească şi veşti mai bune. Boxerii au început să se liniştească din furia lor. Cîte pierderi n-a suferit misiunea în această perioadă grea! Cincizeci şi opt de

persoane au fost omorîte, în afară de cei douăzeci şi doi de copii morţi împreună cu părinţii lor în cele mai grozave torturi.
Dar în toate acestea, nici un gînd, nici un cuvînt de răzbunare nu se vedea la cei credincioşi. Ba mai mult, o mamă care fusese martoră a morţii fiului ei, spunea soţului ei cînd era să plece şi ea de pe pămînt: „Aş fi vrut să mai trăiesc ca să le mai vorbesc despre Domnul Isus acelor bieţi oameni". Abia după ce Hudson a mai recăpătat puteri, i s-a putut povesti cu amănunte ceea ce se întîmplase în China. Dorinţa lui era acum de a se duce din nou la Shanghai pentru a fi împreună cu cei care suferiseră de pe urma prigonirii. „N-aş putea face mare lucru, dar ştiu că ei mă iubesc. Dacă ar putea veni la mine în întristarea lor şi dacă aş putea numai să plîng împreună cu ei, aceasta le va fi sprijin multora." Dar în vara lui 1901 şi-a dat seama că mai mult timp va trebui sa
240
stea departe de China. Un mic accident în valea Chamonix a trezit vechea lui boală a coloanei ver-rebrale, încît mai multe luni a fost ţinut la pat. Printr-o ;implă alunecare pe o potecă de munte, i s-a închis drumul spre China.
După cîteva luni, Hudson s-a întîlnit cu mai mulţi prieteni din misiune, dar puterile părăsindu-1 din ce în ce mai mult (avea 70 de ani) s-a retras în Elveţia, fiind recunoscător că viaţa liniştită pe care o ducea i permitea să servească încă misiunea prin rugăciune şi prin corespondenţă.
împreună cu soţia sa, Hudson s-a instalat la Chevalier sur Vevey, într-un castel în vîrful munţilor, al cărui vechi turn era înconjurat de nişte peisaje minunate. Micul apartament în care familia Taylor şi-a petrecut vara anului 1902 a devenit în curînd ocul de întîlnire a multor oaspeţi englezi, care vizitau pe cei doi misionari cu părul albit, dar cu inima bătînd încă pentru Domnul Hristos şi pentru Evanghelie. După o asemenea vizită, Emerson spunea: .Sufletele de rînd plătesc cu ceea ce fac; sufletele nobile cu ceea ce sînt. Hudson Taylor răspîndea în jurul lui parfumul lui Hristos. M-a impresionat mult să văd un om a cărui viaţă a fost atît de activă şi care a ajuns acum la o viaţă atît de retrasă."
Neputînd face decît o lectură uşoară, Taylor păstra totdeauna aceeaşi dragoste pentru Biblie. în al şaptezecilea an al vieţii, a citit Biblia de la început pînă la sfîrşit pentru a patruzecea oară.
241
în toamna lui 1902 Hudson a încredinţat conducerea misiunii lui Haste, unul dintre misionarii din China, cunoscut ca om al rugăciunii. Lucrarea continua. Se semănase cu lacrimi pămîntul Chinei, se stropise cu sînge, iar roadele nu puteau fi decît spre slava lui Dumnezeu.
Totuşi, faptul că se simţea neputincios de a mai lucra, îl întrista pe Hudson. „Jertfa şi lucrul sînt tot atît de plăcute pentru cauza lui Isus Hristos: dar cel mai greu este să nu poţi face nimic."
în urma unui consult medical în iulie 1903, s-a constatat că doamna Taylor avea o tumoare interioară canceroasă; dar nici Hudson, nici soţia n-au aflat acest lucru şi erau mereu bucuroşi. Deşi suferindă, doamna Taylor se ocupa totuşi cu cei din jur, trăia încă pentru soţul său şi pentru China.
Iarna au petrecut-o în Lausanne. Ştirile despre China erau din ce în ce mai îmbucurătoare.

„Uşi se deschid mereu şi suflete în număr tot mai mare sînt cîştigate pentru Domnul Hristos" — iată ce le-a scris Frost după o vizită la Shanghai.
în iunie, doamna Taylor, bolnavă, nu se mai putea scula din pat. Sfîrşitul a fost liniştit. „N-am dureri", spunea ea, deşi de cîteva ori respiraţia ei grea era neliniştitoare. Către dimineaţă, văzînd durerea soţului său, a murmurat uşor: „Cere să mă ia repede!" Niciodată nu avusese de făcut o rugăciune atît de grea. După cîteva minute, respiraţia ei a devenit calmă şi după puţin timp a intrat în ţara

oăcii, avînd pe buze cuvinte de adio: „Harul Meu îţi €ste de ajuns. El este credincios". Hudson a fost mîngîiat de aceste cuvinte de pe urmă ale soţiei lui. £a îşi găsise totdeauna plăcerea în voia Domnului şi, aşa cum spunea el, „ea se gîndea că nimic nu ooate fi mai bun ca această voie".
A urmat o perioadă de îmbunătăţire a sănătăţii lui Hudson, astfel încît în primăvara anului 1905 a putut debarca din nou în China, după ce a făcut mai întîi a şaptea vizită în Statele Unite.
Cu prilejul vizitelor făcute la Yangzhou şi la Chinkiang, Hudson îşi aducea aminte de rugăciunile de odinioară şi de răspunsul minunat primit la ele. Pe drept, lucrarea se putea numi „a lui Dumnezeu" — nu era o lucrare omenească.
De la casa misiunii din Chinkiang nu era drum lung pînă la cimitirul în care Hudson îşi îngropase patru dintre copii. Gîndul la ei şi la mama lor devenea acum mai degrabă duios decît dureros, căci despărţirea era de mult, iar revederea devenea tot mai apropiată.
De asemenea Hudson a vizitat şi alte cîteva staţiuni misionare, fiind peste tot înconjurat de dragostea şi recunoştinţa multor chinezi creştini. întîmpinat de credincioşi cu scrisori şi daruri şi mai ales cu rugăciunea de a i se da putere ca să viziteze pe cîţi mai mulţi — căci de multe ori, după călătoriile obositoare, puterile îl părăseau — ultimul drum pe care Hudson Taylor 1-a făcut în China a fost la

Changsha, capitala provinciei Hunan, pe care n-o vizitase încă. Această călătorie a fost făcută cu vaporul. Traversînd un lac imens şi apoi revenind de-a lungul unui fluviu, în mijlocul oraşelor frumoase, a pagodelor splendide, a lanţurilor de munţi grandioşi, Hudson şi grupul care-1 însoţea nu puteau să nu-şi amintească de munca însufleţită ce s-a depus, de vieţile jertfite, de toate rugăciunile anilor trecuţi, care au adus la înaintarea Evangheliei în China.
Zilele petrecute la Changsha au fost liniştite.
Seara, Hudson a avut o discuţie cu doctorul Barrie, privitoare la rugăciune. Acesta spunea că sînt unele lucrări prea mărunte ca să fie aduse înaintea lui Dumnezeu. „Nu-i nimic mic şi nimic mare", i-a răspuns Hudson. „Dumnezeu singur este mare şi noi trebuie să ne încredem din plin în El." După masa de seară, Hudson Taylor s-a simţit obosit şi s-a dus să se culce.
„Profitînd de răcoarea şi calmul serii — scrie nora lui Hudson — m-am dus singură pe terasă şi gîndeam la tatăl nostru. Dar cît de puţin mă aşteptam ca într-o jumătate de oră el să fie cu Domnul!
Tata era pe pat cu o lampă mică pe un scaun, lîngă el. Punga lui era desfăcută şi scrisorile

casei răspîndite aşa cum îi plăcea lui să le aibă. I-am aranjat perna sub cap şi m-am aşezat pe un scaun mic... Howard abia ieşise din cameră, cînd deodată, tata îşi întoarse capul şi scoase un suspin uşor. II
244
priveam, crezînd că va strănuta; dar el a suspinat din nou, apoi a treia oară, nu şi-a pierdut răsuflarea, dar nici nu m-a privit şi n-a mai părut conştient de nimic.
Am alergat pe poartă să chem pe Howard, căci era clar că sfîrşitul se apropia. M-am dus să caut pe doctorul Keller, care era în josul scării. In mai puţin de un minut, a venit la noi, dar numai pentru a vedea pe scumpul nostru tată dîndu-şi sufletul. Nu era moartea, era intrarea repede şi voioasă în veşnicie."
Unul cîte unul, în mici grupe, prietenii care erau în casă şi indigenii creştini au venit în jurul patului său.
„Oh, murmura o femeie, părăsindu-i camera, mii de îngeri l-au luat!"
Au pregătit un sicriu şi credeau că Hudson va fi îngropat la ei, la Hunan. Dar a fost dus la Chinkiang, unde era mormîntul familiei şi unde Hudson îşi exprimase dorinţa să fie înmormîntat. Copiii chinezi cîntau cîntări de laudă, în timp ce coroane bogate de flori erau aduse pe mormîntul celui care venise în ţara lor ca să le vorbească despre Domnul Hristos.
Ce bogată moştenire lăsase Hudson Taylor Bisericii lui Dumnezeu din China! „Soarele nu apunea niciodată peste China, fără să mă găsească în rugăciune", putea spune Hudson la sfîrşitul lungilor săi ani de lucrare în această ţară.
Schimbări mari s-au produs şi se produc în China, însă nevoia de mîntuire rămîne aceeaşi peste tot.
245
Dacă cel a cărui viaţă am urmărit-o în muncă şi în jertfă, dar totodată şi în bucuria legăturii cu Hristos, ar putea să ne vorbească din slava veşnică, poate că nu ne-ar spune decît ceea ce amintea deseori în toiul luptei: „Trebuie să ne dăm pe noi înşine pentru viaţa lumii, aşa cum El Şi-a dat trupul pentru hrana celor care erau fără viaţă şi pentru sufletele a căror viaţă nu poate fi întreţinută decît prin aceeaşi pîine a vieţii. O viată uşoară si fără renunţări nu va avea niciodată putere."

CUPRINSUL

Pune-mi deoparte pe întîiul tău născut.....3
Puterea rugăciunii.....*8*
Anii de pregătire *17*
Studii la Londra.....*31*
Plecarea spre China.....*36*
Shanghai şi primele experienţe misionare.....*42*
Şapte luni cu William Burns *57*
Măria Dyer.....*66*
Lucrarea la Ningbo.....*80*
MISIUNEA ÎN INTERIORUL CHINEI
Răspunderea apasă asupra lui Dumnezeu.....*91*
Creştinii sînt răspunzători.....*100*

Călătoria pe ocean.....107
In căutarea unui loc de odihnă.....112
Cine a rupt această floare?.....121
Ceasuri întunecate.....126
O viaţă schimbată (1869).....132
Isus ne este de ajuns.....149
El rămîne Acelaşi.....159

întuneric, apoi lumină.....164
Activitate în slăbiciune.....176
Toată ţara deschisă.....186
Cei „şaptezeci".....193
Zile de binecuvîntare.....203
Cei „o sută".....208
Statele Unite, o ramură a misiunii.....212
Crucea nu devine mai uşoară.....217
Cei „o mie".....222
Maiadînc.....227
Dragostea care se consumă.....234
Apele cele mari.....239